Διαβάστε τὴν κινηματογραφική μας σελίδα

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΘΕΑΤΡΟ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ - ΜΟΥΣΙΚΗ - ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Γ' ΧΡΟΝΟΣ—ΑΡΙΘ. 122 · ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΧ. 3 · ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 4

ΣΑΒΒΑΤΟ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1940

Ἰδιοκτήτης: Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ
Διευθυντής: Ν. Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Στὸ «νησὶ τῶν Φαιάκων»

Ἡ ὁμηρικὴ πόλη τοῦ Ἀλκίνοου

Τοῦ συνεργάτη μας κ. Σπύρου Μινώτου

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» κυκλοφορεῖ σὲ λίγες ἡμέρες τὸ Β' μέρος τοῦ ἔργου του «Στὸ νησὶ τῶν Φαιάκων». Πρόκειται γιὰ γλαφυρὲς περιγραφὲς τῆς πόλης καὶ ὁλόκληρου τοῦ χιλιοτραγουδισμένου νησιοῦ τῆς ἀγαπημένης μας Κέρκυρας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θρύλων καὶ τῆς τοπικῆς ἱστορίας της. Ἀπὸ τὸ πολυτελέστατο αὐτὸ βιβλίο του, ποὺ τὴν καλλιτεχνικὴ σύνθεσι ἀνέλαβε ὁ γνωστὸς καλλιτεχνικὸς Διευθυντὴς τοῦ περιφήμου «en Grèce» κ. Γ. Γέροντας, ὁ φίλος κ. Μινώτος παραχώρησε γιὰ τὰ «Παρασκήνια» δυὸ ἐνδιαφέροντα κεφάλαια.

Ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν ἡ ὁμηρικὴ πόλη τοῦ Ἀλκίνοου (1184 π. Χ.), δὲν ἔχει ὡς τὰ σήμερα ἐξακριβωθῆ. Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικό της, σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ Ποιητῆ, ἦταν τὰ δυὸ λιμάνια μὲ τὴ στενή τους εἴσοδο. Ἄλλη πολύτιμη ὁμηρικὴ πληροφορία εἶναι πὼς τὰ πλυσταριὰ τῆς πόλης βρισκόνταν κάπως μακρυά, στὶς ἐκβολὲς ἑνὸς ποταμοῦ, ὅπου σώθηκε ὁ ἥρωας κ' ἡ περίφημη συνάντηση Ὀδυσσέα καὶ Ναυσικᾶς. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς ἦταν ἀπάνεμο, ἐνῷ γι' ἀρκετὸ διάστημα (δὲν ξέρουμε τὸ πόσο) ἡ ὑπέλληψη ἀκτῆς ἦταν ἔρημη καὶ τὸ κῦμα ξέσπαγε σ' αὐτὴ μ' ὁρμή.

Γιὰ τὶς δυὸ αὐτὲς τοποθεσίες ὑπάρχουν πολλὲς θεωρίες. Οἱ παλαιότεροι πίστευαν πὼς ἡ ὁμηρικὴ πόλη βρισκόταν ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ πεντακόσια χρόνια ὕστερα ἔχτισαν οἱ Κορίνθιοι τὴν ἀποικία τους Κέρκυρα ἢ Κόρκυρα, στὴ σημερινὴ δηλαδὴ Παλαιόπολη. Ἀλλ' ἐνῷ γιὰ τὴν ἱστορικὴ πόλη, ποὺ ἐξακολούθησε νὰ ὑπάρχῃ ὡς τὸν δεν αἰῶνα, τὴν ἐκεῖ ὕπαρξή της πιστοποίησαν οἱ ἀνασκαφές, δὲ συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ γιὰ τὴν προϊστορικὴ πόλη τοῦ Ἀλκίνοου, ποὺ κανένα ἀπολύτως ἴχνος της δὲ φανέρωσε ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη.

Ἀλλὰ κι' ἀπ' αὐτοὺς ποὺ συμφωνοῦν μὲ τὴ θεωρία αὐτή, ὅπως ὁ Στυλ. Βλασσόπουλος, ὁ Μουστοξύδης, ὁ Σλῆμαν, ὁ Ἀλμπάνας κ. ἄ., ἄλλοι πιστεύουν πὼς τὰ πλυσταριὰ βρίσκονταν στὶς ἐκβολὲς τοῦ «Ποταμοῦ», ποὺ χύνεται στὸ Γουβί, κι' ἄλλοι στοῦ Μεσογυῆ, ποὺ χύνεται κι' αὐτὸς στὸν πορθμό, δώδεκα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλη. Καὶ δικαιολογοῦν τὴ θεωρία τους λέγοντας πὼς ὁ Ὀδυσσέας ναυάγησε στὴ δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Κέρκυρας καὶ κολυμπῶν τας τριγύρισε τὸ βορεινό της μέρος, μπῆκε στὸν πορθμὸ κ' ἔφτασε ἴσαμε τὶς ἐκβολὲς τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ ποταμούς, ἀποδίδοντας στὸν ἥρωα ἀκόμα ἕνα ὑπερφυσικὸ κατόρθωμα.

Μὰ ἄλλοι ἀποκλείουν ὁλότελα αὐτὴ τὴ θεωρία, ἐπιμένοντας πως τὴν πόλη τῶν Φαιάκων πρέπει νὰ ζητήσουμε στὴ δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Κέρκυρας, πρὸς τὸ μέρος, δηλαδή, τοῦ Ἰονίου. Ὑπάρχουν ὅμως κι' ἄλλοι, ὅπως ὁ Στ. Προσαλέντης, ὁ Μαρῖνος Μεταξᾶς καὶ ὁ Ρῆμαν, ποὺ φρονοῦν πὼς ἡ σημερινὴ Κέρκυρα δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ὁμηρικὴ Σχερία. Μὰ οἱ τελευταῖοι ἔρχονται σ' ἀντίθεση μὲ ὅλους τοὺς κλασσικοὺς Ἕλληνες ἱστορικούς, περιηγητὲς καὶ γεω-

(Συνέχεια στὴν 4η σελίδα)

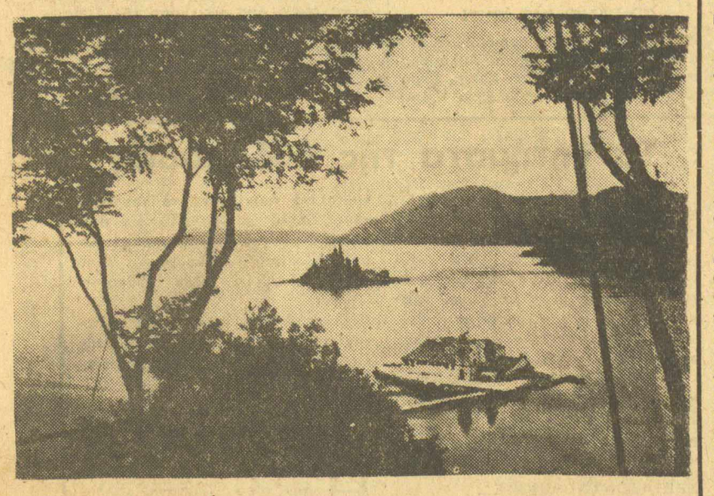

ΚΕΡΚΥΡΑ: Τὸ θρυλικὸ Πονικονῆσι καὶ ἡ Βλαχέρνα

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

«Ἐρωτικὴ περιπέτεια»

(κωμωδία τῶν Ντὲ Φλὲρ καὶ Καγιαβὲ)

Ἡμικρατικὸς θίασος Κοτοπούλη Θέατρον «Ρέξ»

Ὁ ἡμικρατικὸς θίασος τῆς κυρίας Μαρίκας Κοτοπούλη ἀνέβασε τὴν περασμένη ἑβδομάδα μία ἀπὸ τὶς καλὲς παληὲς κωμῳδίες τῶν πρὸ ἐτῶν «Αὐθεντῶν τοῦ θεάτρου τοῦ Μπουλβάρ» Γάλλων ντὲ Φλὲρ καὶ Καγιαβέ, τὴν «Ἐρωτικὴ Περιπέτειαν».

Τὸ ἔργον εἶχε παιχθῆ πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπὸ τὴν κ. Κοτοπούλη καὶ ἀπὸ τὴν κ. Κυβέλη στὴν καλὴ παλιὰ ἐποχὴ ὅπου οἱ θίασοι τῶν δύο μεγάλων ἄστρων τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς συνέβη συχνὰ νὰ παίζουν συγχρόνως τὸ ἴδιον «νέον» ἔργον τοῦ γαλλικοῦ δραματολογίου τοῦ θεάτρου «Μπουλβὰρ» τῆς ἐποχῆς.

Ἡ «Ἐρωτικὴ Περιπέτεια» εἶνε κωμῳδία χαριτωμένη, μὲ κομψὸ καὶ πνευματώδη διάλογο. Ἔχει ἕνα ὡραῖο ρόλο παρ' ὀλίγον γαμπροῦ, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Λογοθετίδης ἑρμηνεύει κατὰ τρόπον περίφημον, ὅπως ἄλλως τε ὅ,τι παίζει ὁ λαμπρὸς καλλιτέχνης. Ἐπίσης ἔχει χαρακτηριστικώτατα λεπτοὺς καὶ χαριτωμένους ρόλους εὐρόντας εἰς τὰς κυρίας Ρίταν Μυράτ, Χαλκούση, Νόραν Μπαστιέ, καὶ Κοκόλα, ἀφ' ἑνός, καὶ τοὺς κ. κ. Μουσούρην καὶ Ἰωαννίδην ἀφ' ἑτέρου, ἑρμηνευτὰς ἀψόγους. Ἡ κ. Νόρα Μπαστιὲ εἰς τὸν ρόλον τῆς γιαγιᾶς—ἡ ὁποία ἀνυπομονεῖ νὰ ἴδῃ συντελούμενη τὸ ταχύτερον τὴν...παραγωγὴν τοῦ ἀναμενομένου δισεγγόνου, σπρώχνει στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς ἀγαπημένης ἐγγονῆς τὸν ὑποτιθέμενον σύζυγον (κ. Μουσούρην) τῆς τελευταίας ποὺ φυσικὰ δὲν...ζητεῖ τίποτε τὸ καλλίτερον—δὲν εἶχε βέβαια τὸ ὕψος ποὺ θὰ εἶχε σ' ἕνα παρόμοιο ρόλο μία — αἴφνης — Σαπφὼ Ἀλκαίου. Ἀλλὰ Σαπφὼ Ἀλκαίου δὲν ὑπάρχουν δύο στὸ ἑλληνικὸ θέατρο καὶ ἡ ἑρμηνεία τῆς κ. Νόρας Μπαστιὲ ὑπῆρξεν ἐντίμως ἐπιτυχής. Αὐτὰ ὅλα καὶ μὲ τὸ παστρικὸ ἀνέβασμα ἔκαμαν τὸ κοινὸν νὰ ἴδῃ μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι τὴν ὡραία κεμωδία ποὺ ἄλλως τε εἶνε καὶ καθ' ἑαυτὴν διασκεδαστικώτατα ξεκουραστική.

Ο ΘΕΑΤΗΣ

Τὸ ἀρχαῖο δρᾶμα καὶ τὸ νέο ἑλληνικὸ θέατρο

Ἡ «Ἀντιγόνη» στὰ 1867

Τοῦ κ. ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗ

Στὰ 1867, τότε κοντά, εἶχε ἀνασκαφεῖ τὸ Ὠδεῖο τοῦ Ἡρώδου. Τὸ «ἐπὶ Ρηγίλλῃ θέατρον», καθὼς τὸ προτοείπανε.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦρθε καὶ ἡ Ὄλγα στὴν Ἑλλάδα καὶ, μέσα σὲ ὅλες τὶς τιμὲς, παίχθηκε, προετοιμασμένη ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο ἡ «Ἀντιγόνη» ὡς πνευματικὸ δῶρο

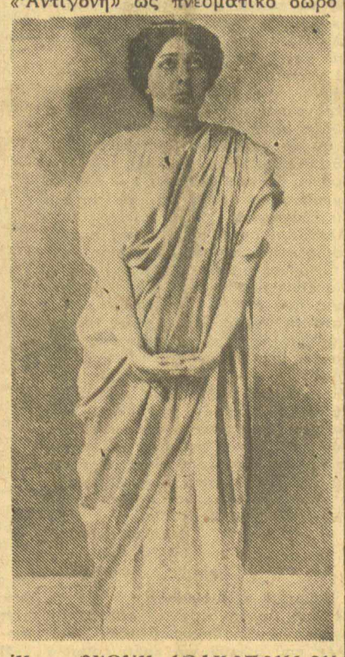

Ἡ κ. ΘΕΩΝΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (Μυρτιώτισσα) στὸ ρόλο τῆς «ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ» ἀπὸ παράσταση ποὺ δόθηκε στὸ 1905 στὸ Στάδιο μὲ διδασκαλία τοῦ καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου Γ. Μιστριώτη, σ'ἀρχαία γλῶσσα

πρὸς τὴν νέα Βασίλισσα, ποὺ θὰ ἔκανε μαζὶ καὶ τὴν πρώτη κοσμικὴ της ἐμφάνιση, στὴν παράσταση καὶ ποὺ θὰ τὴν βλέπανε γιὰ πρώτη φορὰ οἱ Ἀθηναῖοι.

Στὸ θεατρικὸ Μουσεῖο ὑπάρχει ἡ ἀγγελία, εἶνε χοντρὸ γκρίζο χαρτὶ μεγάλο σχεδὸν, καθὼς τώρα τὰ μονόφυλλα, μὲ περιθώριο παχὺ ἀπὸ λουλούδια, τυπωμένα καλὰ, τὰ στοιχεῖα του τὰ τυπογραφικὰ καὶ ἡ σελιδοποίησή του εἶνε πραγματικὰ πολὺ προσεγμένα:

«Θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, πρόγραμμα τῆς πρὸς τιμὴν τῆς Α.Μ. τῆς Σ. (ἐπτῆς) τῶν Ἑλλήνων Ἀνάσσης Ὄλγας δοθησομένης παραστάσεως τῆς ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ὑπὸ φοιτητῶν.

Μέρος πρῶτον. Ὕμνος τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης, ποιηθεὶς ἄρτι ὑπὸ Γ. Παράσχου, τονισθεὶς ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου Παρισίνη, ψαλησόμενος ὑπὸ χοροῦ ἀνδρῶν, συνοδευομένων ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας.

Μέρος δεύτερον. Ὕμνος τῶν Α.Μ. Μ. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης ὑπὸ χοροῦ κορασίων.

Μέρος τρίτον. Προεισαγωγὴ τῆς Ἀντιγόνης, μουσικὴ τοῦ διασήμου Γερμανοῦ μουσικοδιδασκάλου Μενδελσῶνος ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας.

Μέρος τέταρτον. Ἀντιγόνη.»

(Ἔχει τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου, χωρὶς τὰ ὀνόματα τῶν ἐκτελεστῶν).

«Ὁ χορὸς, ἐκ δέκα πέντε ἀποτελούμενος προσώπων, θέλει ψάλει κατὰ τὴν μουσικὴν τοῦ Μενδελσῶνος, συνοδευόμενος ὑπὸ παμμεγέθους ἁρμονικῆς» (ἁρμόνιο θέβαια).

Τὸ πρόγραμμα ἕως ἐδῶ εἶνε χωρισμένο στὰ δύο: ἑλληνικὰ στὸ ἀριστερὸ μέρος, γαλλικὰ στὸ δεξιά.

Ὕστερα, ἀφοῦ ἐξηγήσει τὴν ἐπιθυμία τοῦ Πανεπιστήμιου νὰ ὀργανώσει τὴν παράσταση αὐτὴ γιὰ τὴ Βασίλισσα, «...ἦν τὸ πρῶτον δέχεται ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος...», μιλάει καὶ γιὰ τὴ διασκευὴ τοῦ Ὠδείου μόνο ἑλληνικά.

«...Ἡ σκηνὴ ἀνηγέρθη μεγιλοπρεπεστάτη ἐπὶ τῶν ἀρχαίων βάσεων, ἅπας ὁ κόσμος αὐτῆς διερρυθμίσθη κατὰ τὸν ἀρχαῖον τύπον, τὸ θέατρον ἔσται ἐστολισμένον διὰ σημαιῶν, μυρσινῶν, δαφνῶν, δένδρων, ἀγαλμάτων... τὰ σωζόμενα ἐκ τῶν ἐδωλίων ἐστρώθησαν διὰ προσφόρου ζυλείας καὶ τὰ κατεστραμμένα ἀνεπληρώθησαν, εἰς ἕκαστον εἰσιτήριον Α', Β' θέσεως δίδεται δωρεὰν ἀντίτυπον τῆς Ἀντιγόνης εἰς τὸ ἀρχαῖον μετὰ τῆς μεταφράσεως [illegible] τῶν Ραγκαβῆ, δημοσίᾳ ἐκτιθέμενα καὶ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Τυπογραφείῳ τυπωθέν... Κοιτὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν συγγραφέων οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐφυσαγωγοῦντο ἐν τοῖς θεάτροις, τρώγοντες τραγήματα καὶ πίνοντες οἶνον, τὴν τήρησιν τοῦ προγονικοῦ αὐτοῦ ἐθίμου ἀνέλαβε κατάλληλον ζαχαροπλαστεῖον. Φωτογράφος δόκιμος φωτογραφήσει τὸ θέατρον ἐκ διαφόρων ἀπόψεων...»

(Φωτογράφησε ἄρα γε ὁ «δόκιμος φωτογράφος» τὸ θέατρο; Μιὰ τέτοια φωτογραφία θὰ ἤτανε κάτι ἀπὸ κάθε ἄποψη χρήσιμο, πολλὲς φορὲς ποὺ ἐπισκέφθηκα τὸ Μουσεῖο Γεωργίου τοῦ Α' δὲν ἔτυχε νὰ δῶ τὶς φωτογραφίες ποὺ λέει τὸ πρόγραμμα. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἴσως, αὐτὸ θὰ ἐξακριβωθεῖ σ' ἄλλη μιὰ ἐπίσκεψη στὸ Διευθυντὴ τοῦ Βασιλικοῦ Μουσείου, ποὺ καὶ ἄλλοτε πρόθυμα μοῦ ἔδωσε ἄλλες πληροφορίες.)

Ἡ ΚΥΒΕΛΗ ὅταν ἔπαιξε «ΑΝΤΙΓΟΝΗ»

«Τιμαὶ εἰσόδου δραχμαὶ 10, 7, 3...»

Ὁ Α. Ρ. Ραγκαβῆς στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του λέει (πρώτη ἔκδοση, τόμος Β', σ. 164 — 165) ὅτι ὁ Ἄγγλος πρεσβευτὴς Οὐάϊς, λάτρης τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, τοῦ ἔδωσε τὴν πρώτη ὤθηση γιὰ νὰ μεταφράσῃ τὸ ἔργο καὶ ἡ κ. Θεῖλε, σύζυγος τοῦ πρεσβευτῆ τῆς Πρωσσίας κρόντισε κι' ἔφερε τὴ μουσικὴ τοῦ Μένδελσων, γιατὶ ὁ Ραγκαβῆς εἶχε μεταφράσει τοὺς στίχους τῶν χορικῶν, ἐφαρμόζοντας καὶ πάλι ἀγαπητή του ἐπιθυμία, νὰ διατηρῇ τονικὰ τὴ χαμένη προσωδία τοῦ πρωτοτύπου.

(Συνέχεια στὴν 4η σελίδα)

ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΣΚΟΡΠΙΖΕΙ ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Σ' ἄλλες στῆλες δημοσιεύουμε ἄρθρο ἀφιερωμένο στοὺς ἠθοποιοὺς τοῦ ἐπιθεωρησιακοῦ θεάτρου. Ἥρωες ἀληθινοί, ποὺ πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸ τίποτε δημιουργοῦν πραγματικὰ θαύματα. Δὲν θὰ ἦταν καμμιὰ ὑπερβολὴ ἂν ἐλέγαμε πὼς ὅσοι θέλουν ν' ἀντιληφθοῦν «ἔργῳ» κι' ὄχι «λόγῳ» τί ἦταν ὁ ἀρχαῖος διονυσιασμός, ποὺ ἀπ' αὐτὸν ἀνακηδήσε τὸ θέατρο, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ παρακολουθήσουν τοὺς ἄξιους αὐτοὺς ἐργάτες τὴν ὥρα ποὺ δίνονται μ' ὅλη τους τὴν ψυχὴ γιὰ νὰ ἐμψυχώσουν μὲ τὸ ἀνεξάντλητο κέφι τους σκηνὲς ποὺ στεροῦνται κάθε περιεχομένου, λόγια κενὰ ἀπὸ πνεῦμα καὶ οὐσία καὶ νὰ ἐμορφαίνουν στίχους κακοτέχνους κι' ἀνόητους.

Ὅμως ὑπάρχει καὶ ἡ ἀνάποδη ὄψη τοῦ χρυσοῦ νομίσματος, ποὺ εἶναι ὄχι μόνο μπρούτζινη ἀλλὰ καὶ σκουριασμένη. Κι' αὐτὸ τὸ πιστοποιεῖ κανεὶς μὲ μεγάλη του λύπη ὅταν ἀκούσῃ αὐτὸν τὸν διάλογο μεταξὺ μιᾶς θεντέτας ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἐπιθεωρησιακά μας θέατρα καὶ τοῦ τραγουδιστῆ τῶν μουσικῶν ἀγκομαχητῶν — ὁ τυπογράφος στὸ περασμένο φύλλο τῶν «Παρασκηνίων» τὴ λέξη ἀγκομαχητῶν τὴν ἔκανε «ἀγκομαχώντων» — ποὺ λέγονται ταγκό.

— Ἐδιαλέξατε μαντήλα;

— Ὄχι, γιατὶ δὲν εἶδα καμμιά.

— Πῶς αὐτό;

— Ἀπλούστατα ἔβλεπα σᾶς στὰ μάτια.

Κι' ὁ τραγουδιστὴς τῶν μουσικῶν ἀγκομαχητῶν, ποὺ λέγονται ταγκό, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς σκηνῆς ποὺ ὑποτίθεται πὼς παρελκύνευν οἱ μαντῆλες, ἔχει γυρισμένες τὶς πλάτες στὴν ὡραιόφθαλμο ἠθοποιὸ καὶ σκοπίζει μειδιάματα στοὺς γνωστοὺς του, ποὺ διακρίνει ἀνάμεσα στὸ κοινὸ κάτω στὴν πλατεῖα.

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ

Ο εὐσυνείδητος καλλιτέχνης καὶ Διευθυντὴς τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ κ. Ν. Μηλιάδης, στὶς τόσες ἀσχολίες του, ποὺ μὲ τόση εὐσυνειδησία κι' ἀπόδοση διεκπεραιώνει, πρέπει νὰ προσθέσῃ καὶ μιὰν ἄλλη, γιὰ νὰ σώσῃ μιὰν ἠθοποιὸ μ' ἀξιόλογο ταλέντο ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸ κατήφορο ποὺ ἔχει πάρει καὶ τὸ κοινὸ ἀπὸ μιὰν ἐνόχληση.

Ἡ πληθωρικὴ ζωτικότητα τῆς ὡραιόκορμης κι' ὡραιοπρόσωπης δίδος Ντιριντάουα ποὺ ἐκδηλώνεται σὲ μιὰν ἀχαλινωσία κινήσεων καὶ κραυγῶν, πρέπει νὰ περιοριστῇ.

(Συνέχεια στὴν 2η σελίδα)

Ἡ ἐπιθεώρηση στὴν Ἀθήνα εἶναι πρῶτα ἠθοποιοὶ

Πολὺ φασαρία γίνεται τὼρα τελευταῖα γιὰ τὸ ποιοὶ φταῖνε γιὰ τὴ ρετσετοειδῆ κατασκευὴ τῶν ἐπιθεωρήσεων. Τὰ «Παρασκήνια» ἀσχολήθηκαν καὶ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μὲ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκαναν στὰ περασμένα τους φύλλα καὶ ποὺ σ' αὐτὴ μίλησαν εἰδικοὶ γιὰ τοῦτο τὸ θέμα.

Στὸ σημερινό μου σημείωμα δὲν πρόκειται νὰ μιλήσω μήτε γιὰ θιασάρχες, μήτε γιὰ συγγραφεῖς, μήτε ἀκόμα γιὰ τὸ ποιοὶ φταῖνε γι' αὐτά. Θάθελα μόνο νὰ πῶ μερικὰ λόγια, πρᾶγμα ποὺ ἀπὸ καιρὸ σκόπευα νὰ κάνω καὶ βρίσκω τὼρα τὴν εὐκαιρία, γιὰ τοὺς ἠθοποιοὺς τῆς ἐπιθεωρησης. Γιὰ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς ἐργάτες τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου, ποὺ κάθε βράδυ χαρίζουν κι' ἀπὸ μιὰ λίτρα τῆς ψυχῆς τους, τοῦ εἶνε τους, στὸ μεγάλο αὐτὸν Σάϋλωκ, ποὺ λέγεται κοινό.

Πάνε χρόνια ποὺ τοὺς παρακολουθῶ καὶ τοῦτο, τὸν τελευταῖο καιρὸ βρίσκω ὅτι ἔχουν μιὰ καταπληχτικὴ καλλιτέρεψη. Λὲς καὶ βάλανε ὅλοι τὰ δυνατά τους στὸ ποιὸς θὰ δώσῃ περισσότερα. Εἶνε ἕνας ὡραῖος, τίμιος ἀγῶνας μέσα στὸ στιβο τοῦ ἐλαφροῦ μας μουσικοῦ θεάτρου.

Βραδυὲς ὁλάκαιρες θαυμάζω κι' ἀπορῶ, βλέποντας τὸ δαιμονισμένο κέφι ποὺ ἔχουν, γιομᾶτο εἶνε τὸ θέατρο, ἄδειο εἶνε, καὶ ποὺ φτάνει τὰ ὅρια τοῦ Διονυσιασμοῦ. Ἀπὸ τὸν πρωταγωνιστὴ καὶ τὴν πρωταγωνίστρια, ἴσαμε τὴν τελευταία μπαλλαρίνα, ὅλοι τους, δίνουν ὅ,τι καλλίτερο ἔχουν. Καὶ ἡ ἀπορία μεγαλώνει ἀκόμα παραπάνω, ὅταν σκεφθῇ κανένας ὅτι εἶνε αὐτοδίδαχτοι. Κανένας δάσκαλος δὲν τοὺς ὁρμήνευσε πῶς νὰ κινηθοῦν, ποῦ θὰ χρωματίσουν, δὲν τοὺς διόρθωσε τὴν ἄρθρωσή τους, δὲν τοὺς δίδαξε χορὸ, τραγοῦδι, δὲν πῆρε τέλος τὸ μικρὸ ἢ μεγάλο ταλέντο τους νὰ τὸ ὁδηγήσῃ. Ὅ,τι κάνουν μόνοι τους τὸμαθαν. Γι' αὐτὸ, τὸ παίξιμό τους εἶνε πηγαῖο. Μοναδικό τους σχολειὸ εἶνε ἡ σκηνή.

Ποιὰ εἶνε ἡ πρόοδος θὰ ρωτήσετε; Μιὰ ἀφάνταστη περιποίηση στὸ ντύσιμό τους, γοῦστο κι' ἀκόμα κάτι μεγαλύτερο: μιὰ τάση πρὸς τὸν ἐξευγενισμὸ, πρὸς τὴν φινέτσα, στοιχεῖα πολὺ χρήσιμα σὲ τοῦτο τὸ θεατρικὸ εἶδος.

Ὅταν βλέπῃς π. χ. τὴν κ. Λ. Λαζαρίδου στὴ σκηνὴ μὲ τὸ μακρύ της φόρεμα, νομίζεις ὅτι μιὰ κυρία τοῦ κόσμου πολὺ ὡραία, πολὺ εὐγενικιὰ σοῦ μιλάει. Τίποτα τὸ περιττὸ στὶς κινήσεις της, καμμιὰ ὑπερβολὴ στὸ παίξιμό της καὶ μήτε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ «ὅλο» τῆς γαλαρίας. Μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ντυντινίζει σὰν χτύπημα χρυσοῦ φλωριοῦ, πάντα μελετημένη, παίζει μ' ἀφέλεια.

Τί νὰ πῇ ὅμως κανένας γιὰ τ' ἀστέρια τοῦ ἐπιθεωρησιακοῦ θεάτρου μας, τὶς ἀδερφὲς Καλουτᾶ; Ἡ Ἄννα μὲ τὸ μπρίο της, ποὺ ὅλο καὶ μεγαλώνει, μὲ τὴν περίφημη μιμική της, μὲ τὶς ἀφάνταστες ἀλλαγὲς ποὺ παίρνει τὸ πρόσωπό της, σωστὸς προβολέας ποὺ χύνει χιλιάδες, μυριάδες χρώματα, κύματα ἀληθινῆς χαρᾶς, καὶ ποὺ φῶς τους εἶνε τὰ μάτια της, μὲ τὸ εὐκολοκίνητο σῶμα της, τὼρα μάλιστα ποῦδιωξε διάφορες ὑπερβολὲς στὸ παίξιμό της καὶ στὴν κίνησή της, ποὺ πρόσεξε καὶ τὴν ἄρθρωσή της, παίρνει κοντὰ στὸν τίτλο τῆς ὡραιότητας, καὶ τὸν τίτλο τῆς ἠθοποιοῦ, μὲ τὴν πλατειὰ σημασία τῆς λέξης.

(Συνέχεια στὴν 4η σελίδα)

Ὁ Ρῶσσος ποιητὴς Κάπα Ρὼ (ΚΩΝ. ΡΩΜΑΝΩΦ)

ἀδερφὸς τῆς ἀείμνηστης Βασίλισσας Ὄλγας

Τοῦ κ. Π. ΛΕΦΑ

Ὀλίγοι σχετικῶς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ ἔργα τῆς ρωσσικῆς φιλολογίας γνωρίζουν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μακαρίτισσας Βασίλισσας Ὄλγας, ὁ Κωνσταντῖνος Ρωμανώφ, ἦταν γνωστὸς στὸν κόσμο τῶν γραμμάτων τῆς Ρωσσίας ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός του καὶ ἐπωνύμου γράμματα («Κάπα Ρῶ») λυρικὸς ποιητής, λόγιος καὶ διακεκριμένος λογογράφος. Τὸ ψευδώνυμό του ἦ μᾶλλον τὸ συντετμημένο ὄνομά του ἀνῆκε στὴν χορεία τῶν ἀνωτέρων Ρώσσων διανοουμένων τῆς πρὸ τοῦ Μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ Πολέμου ἐποχῆς. Κατὰ τὸ 1933 συνεπληρώθη 70ετηρὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ γόνου τούτου τῆς Δυναστείας τῶν Ρωμανῶφ, καὶ οἱ ἐν διασπορᾷ Ρῶσσοι ἐώρτασαν τότε διὰ φιλολογικῶν καὶ μουσικῶν συγκεντρώσεων τὴν ἐπετηρίδα τοῦ Κάπα Ρῶ ὡς ἑορτὴν τῶν γραμμάτων.

Λόγιος, συγγραφεύς, ποιητής, μεταφραστὴς τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Γκαῖτε καὶ τοῦ Σύλλερ, ἐρασιτέχνης τῆς σκηνῆς, ὀργανωτὴς φιλολογικῶν καὶ μουσικῶν συγκεντρώσεων καὶ θεατρικῶν παραστάσεων, ἦταν ἀγαπητὸς εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κόσμον καὶ τὴν ὅλην κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς του, καὶ ὁ διορισμός του ὡς Προέδρου τῆς Ρωσσικῆς Ἀκαδημίας τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, τοῦ ἀνωτάτου δηλ. κέντρου τῆς Ρωσσικῆς Ἐπιστήμης καὶ Καλλιτεχνίας, τὸ 1889 παρὰ τὴν ἡλικίαν του, ὅτε ἦταν δηλ. 32 ἐτῶν, δὲν ἐξέπληξε τὸν κόσμον τῶν διανοουμένων, διότι ὁ Μέγας Δοὺξ διεκρίνετο ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια διὰ τὴν μόρφωσίν του. Τὸ παράδοξον ὅμως εἰς τὸ διορισμὸν τοῦτον ὑπῆρχεν· ὁ νεαρὸς λόγιος Ρωμανὼφ δὲν διωρίσθη Διοικητὴς τοῦ α' συντάγματος τῆς Αὐοκραορικῆς Φρουρᾶς λόγῳ ἡλικίας, διωρίσθη ὅμως... πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν!

«Ὄχι διότι εἶμαι εὐπατρίδης», ἔγραψε τότε ὁ Μέγας Δοὺξ, «οὔτε διότι εἰς τὰς φλέβας μου ρέει αἷμα Τσαρικὸν ἔγινα προσφιλὴς εἰς τὸν ὀρθόδοξον λαόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκω...»

Ἀπὸ τοῦ 1900 ὁ Μέγας Δοὺξ διετέλεσεν ἀνώτατος ἐπόπτης τῶν Στρατιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων, ἴδιον μία περίκοπὴ ἐξαιρετικῶς χαρακτηριστικὴ ὡς ἀντίληψις εἰλικρινὴς καὶ ἀπροκάλυπτος μέλους τῆς οἰκογενείας Ρωμανώφ, παρμένη ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιόν του, ποὺ ἐδημοσιεύθη μετὰ τὴν ἀνατροπήν. Κατὰ τὸ 1906 ὁ Κ. Π. ἔγραφε:

«Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, ὅταν ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος μὲ ἔκπληξιν καὶ ἀηδίαν θὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ καταλάβῃ καλὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ περνοῦμε. Ὑποφέρει ὁ καθένας μας, βασανίζεται, φριχτὰ, ὅταν βλέπῃ τί γίνεται μέσα στὴ Ρωσσία. Μιὰ κακὴ τύχη καταδιώκει τὸν λαόν μας. Παντοῦ ξεπεσούρα· ὅλα ἔφυγαν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Σὰν νὰ ἦτο ὅλος ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ρωσσίας ἕνα παληόρρουχο, ἕνα ράκος ποὺ τρίζει, ξεσχίζεται καὶ διαλύεται. Ἡ ἐξουσία ἐσαλεύθη καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος ἔγκειται ὅλη μας ἡ δυστυχία. Ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν πρίγκηψ Σβιατοπόλη - Μίρσκυ εἶναι ἄνθρωπος ἀξιόλογος, τίμιος, ἀλλά... δὲν ἔχει δύναμιν. Ἡ ἐπανάστασις χτυπᾷ τὴν πόρτα. Φρικτὰ αἱ εἰδήσεις ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν. Στάσις στὸ Να

πίσω από τίς ΚΟΥΙΝΤΕΣ

Στὸ Ὠδεῖο Ἡρώδη τοῦ Ἀττικοῦ συνεχίζονται οἱ δοκιμὲς τῆς «Ἀντιγόνης» ποὺ, ὅπως εἶνε γνωστό, θὰ παιχθῆ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή.

—Παράλληλα στὸ Βασιλικὸ θέατρο γίνονται οἱ σχετικὲς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἔναρ"η τῆς χειμερινῆς περιόδου.

—Στὸ ἀναμεταξὺ, καθὼς μαθαίνουμε, γίνηκαν μερικὲς ἀλλαγὲς στὸ δραματολόγιο τῆς χειμερινῆς περιόδου, ποὺ θ' ἀνακοινωθοῦν ἐπίσημα αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

—Τὴν ἐρχόμενη Δευτέρα θὰ γίνουν στὸ φουαγιὲ τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου οἱ προκριματικὲς ἐξετάσεις γιὰ τὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἰδίου θεάτρου.

—"Ισαμε τὴν Παρασκευὴ εἶχαν ὑποβληθῆ 28 αἰτήσεις ἡ δὲ προθεσμία γιὰ τὴν ὑποβολὴ αἰτήσεων λήγει σήμερα.

—Ἀντίθετα μὲ τὶς ἄλλες χρονιὲς, ἐφέτος εἶνε περισσότεροι οἱ ἄνρες ἀπὸ ἀ κορίτσια, πού ὑποβάλανε αἴτηση γιὰ ἐξετάσεις.

—"Ετσι ἀπὸ τοὺς 28 ὑποψηφίους οἱ μὲν 11 ἀνήκουν στὸ ὡραῖο φύλο οἱ δὲ ὑπόλοιποι 17 στὸ ἄσκημο.

—Συνεχίζονται ἐντατικὰ οἱ ἐπισκευὲς τοῦ νέου κτιρίου, ὅπου ἀπὸ τὴν 1η τοῦ ἐρχόμενου μῆνα θὰ ἐγκατασταθῆ ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου.

—"Υστερα ἀπὸ νεώτερη ἀπόφαση τοῦ Γενικοῦ Διευθυντῆ «τῦ Βασιλικοῦ θεάτρου κ. Κ. Μπαστιᾶ, στὸ ἰσόγειο τοῦ κτιρίου, ὅπου θὰ μεταφερθῆ ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου, θὰ ἐγκατασταθοῦν οἱ οἰκονομικὲς ὑπηρεσίες τοῦ θεάτρου.

—Στὰ γραφεῖα ὅπου σήμερα βρίσκονται οἱ οἰκονομικὲς ὑπηρεσίες τοῦ θεάτρου θὰ μετεφερθοῦν τὰ γραφεῖα τῶν δακτυλογράφων τῆς Γραμματείας τοῦ θεάτρου καὶ ὁ χῶρος ποὺ βρισκόντουσαν αὐτὰ τὰ γραφεῖα θὰ χθησιμοποιηθῆ γιὰ τὴν ἐπέκταση τῶν γραφείων τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως.

—Αὔριο θράδυ τελειώνουν οἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου Μακέδου στὸ ("Αθήναιο».

—'Από τὴν Τετάρτη ὁ θίασος θὰ ἐγκατασταθῆ στὸ χειμερινὸ θέατρο «Μοντιάλ» ὅπου καὶ θὰ συνεχίση δοκιμὲς γιὰ τὴν καινούργια ἐπιθεώρη ση ποὺ θὰ παίζη μὲ τὸν τίτλο «Βραδυνὲς τρέλλες» καὶ ποὺ ἡ πρώτη της ὡρίστηκε γιὰ τὴν παραπάνω Τετάρτη.

—Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ κ. Μακέδος ἀνεκοίνωσε ὅτι «αἱ θεατρικαὶ ἐπιχειρήσεις Μακέδου προκειμένου κατὰ τὴν προσεχῆ χειμερινὴν σαιζὸν νὰ παρουσιάσουν εἰς τὸ 'Αθηναϊκὸν κοινὸν μίαν ἐργασίαν ἄψογον, ἀπολύτως καλλιτεχνικὴν καὶ ἀνταξίαν τῶν παραδόσεών των, συνεβλήθησαν μετὰτῶν ἀριστέων τοῦ ἀττικοῦ πνεύματος καὶ μοναδικῶν συγγραφέων τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου Χρ. Γιαννακοπούλου, Δημ. Γιαννουκάκη, Δημ. Εὐαγγελίδη καὶ 'Αλ. Σακελλαριου καὶ μετὰ τῶν μουσικοσυνθετῶν τῆς ἐποχῆς Γιάννη Κυπαρίσση καὶ Κώστα Γιαννίδη καὶ ἐξησφάλισαν τὴν ἀποκλειστικὴν συνεργασίαν των καθ'ὅλον τὸν χειμῶνα».

'Η ΔΕΣΠΗ ΚΑΡΑ, ποὺ σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία χάθε θράδυ στὴ «Μάντρα» τοῦ 'Αττίκ.

θὰ συγκροτήσουν θίασο, μὲ χρηματοδότη τὸν Ἰδιοκτήτη τοῦ «Λυρικοῦ» κ. Φραντζῆν.

—'Ο θίασος αὐτὸς μὲ πρωτοιγωνίστρια τὴν κ. Μιράντα θὰ παίζη μούβιτον.

—'Από τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα ὁ θίασος 'Ανδρεάδη θὰ ἐγκατασταθῆ προσωρινὰ στὸ θέατρο «Βρεττάνια».

—'Ο θίασος Αὐλωνίτη ἔφυγε ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μὲ πρωταγωνίστρια τὴν δίδα Δράμαλη γιὰ τὰς Σέρρας, ὅπου κι' ἄρχισε τὶς παραστάσεις του τὴν περασμένη Παρασκευή.

—'Από κεῖ ὁ θίασος θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Δράμα, Καβάλλα καὶ ὑπόλοιπες πόλεις τῆς Μακεδονίας.

—'Θ 'Αττίκ μὲ τὸ συγκρότημά του φεύγει τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη γιὰ τὴ Μακεδονία.

—Μὲ ἐπιτυχία ἐντελῶς ἐξαιρετικὴ συνεχίζει τὶς παραστάσεις του στὸν Πύργο ὁ θίασος τῆς κ. Μαίρης Μυρᾶ ποὺ θὰ μείνη ἐκεῖ μέχρι τὶς 15 τοῦ Σεπτέμβρη.

—Μετὰ ὁ παραπάνω θίασος θὰ ἐπιστρέψη στὴν 'Αθήνα γιὰ νὰ συμπληρωθῆ μὲ ὡρισμένα στελέχη καὶ νὰ συνεχίση ἔτσι τὴν νέα χειμερινή του περιοδεία ποὺ θὰ εἶνε ἡ τετάρτη περίοδος τῶν ἐργασιῶν του.

—Τὴν μετερχόμενη Παρασκευὴ ὁ κ. Ν. Μηλιάδης θὰ δώση τὴν τιμητική του παράσταση στὸ θέατρο Σαμαρτζῆ μὲ τὴν «Σπίθα», ποὺ κρατεῖ πάντα τὴν πρώτη εἰσπρακτικὴ θέση ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ ἄλλα θέατρα.

—'Ο θίασος Σαμαρτζῆ ἀπὸ τὸν ἄλλο μῆνα θὰ ἐγκατασταθῆ στὸ θέατρο ("Αλάμπρα» ὅπου θ' ἀνεβάση μόνον ὀπερέττες.

—'Από τὸν θίασο αὐτὸ ἀποχωροῦν οἱ κ. κ. Μαυρέας, Μακρῆς καὶ Δούκας ποὺ μαζὶ μὲ τὸν κ. Μουσούρη

Ἱπποδρομιακά

Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ θὰ γίνουν δυὸ ἱπποδρομιακὲς συγκεντρώσεις στὸ Φαληρικὸ Δέλτα μὲ πλούσιο πρόγραμμα.

Παρακάτω σημειώνουμε τοὺς πιθανοὺς νικητὲς καὶ γιὰ τὶς δυὸ μέρες:

ΣΗΜΕΡΑ:

1η) Αἰγεύς, Κούκλα.
2α) Φιλανδὸς, Καταιγίς.
3η) Ξάνθη, Φλώρα.
4η) Ἠλέκτρα, Μᾶρκο Πόλο.
5η Ναζχὰν, Μπαρχαζὰν.
6η) Χαλλὸ, Μάλεκ ἐλ Μπάντια

ΑΥΡΙΟ:

1η) Σαμφὼν, 'Ατθίς.
2η) Σοὺρ, Φὰχρ ἐλ Σάμ.
3η) 'Ελλὰς, Πάολα.
4η) Τουπὶ, Μουχάναντ. πιθ. Νταρντὰρ
5η) Μαριόγκα, Φιντανάκι
6η) Κάστερλαντ, "Αἴρες Μπό , πιθ. Φοντερὶ.

ΠΑΠ.

ΔΗΛΩΣΙΣ
τῶν θεατρικῶν
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
Α. ΜΑΚΕΔΟΥ

Αἱ Θεατρικαὶ 'Επιχειρήσεις Α. ΜΑΚΕΔΟΥ, προκειμένου κατὰ τὴν προσεχῆ χειμερινὴν σαιζὸν νὰ παρουσιάσουν εἰς τὸ 'Αθηναϊκὸν κοινὸν μίαν ἐργασίαν ἄψογον, ἀπολύτως καλλιτεχνικὴν καὶ ἀνταξίαν τῶν παραδόσεών των, συνεβλήθησαν μετὰ τῶν ἀριστέων τοῦ ἀττικοῦ πνεύματος καὶ μοναδικῶν συγγραφέων τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ
ΔΗΜ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ
καὶ
ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
καὶ μετὰ τῶν μουσικοσυνθετῶν τῆς ἐποχῆς
ΓΙΑΝΝΗ ΚΥΠΑΡΙΣΗ
καὶ
ΚΩΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΔΗ

καὶ ἐξησφάλισαν τὴν ἀποκλειστικὴν συνεργασίαν των καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα.

Οὕτω, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου

ΜΟΝΤΙΑΛ

καὶ ὑπὸ τῆς Καλλιτεχνικῆς 'Ενώσεως «ΚΥΡΙΑΚΟΥ — ΚΟΚΚΙΝΗ — ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ» θ, ἀναβιβασθοῦν μία «'Αθηναϊκὴ 'Ηθογραφία» τῶν κ. κ. Δημ. Εὐαγγελίδη καὶ 'Αλ. Σακελλάριου μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Γιαννίδη καὶ μία 'Υπερεπιθεώρησις τῶν κ. κ. Δημ. Γιαννουκάκη καὶ Χρ. Γιαννακοπούλου μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Γιάννη Κυπαρίσση.

'Εν τῷ μεταξὺ, αἱ θεατρικαὶ ἐπιχειρήσεις Α. ΜΑΚΕΔΟΥ ὡς ἔναρξιν τῆς χειμερινῆς σαιζὸν θὰ παρουσιάσουν μίαν ἀληθινὴν ἔκπληξιν. Μίαν ἐπιθεώρησιν γραμμένην ἀπὸ τοὺς τέσσαρας συγγραφεῖς καὶ τοὺς δύο μουσικοσυνθέτας, διὰ συμβολαίου πλέον ἀνήκοντας εἰς τὴν δύναμιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ συγκροτήματος τοῦ «ΜΟΝΤΙΑΛ»

'Η νέα αὐτὴ ἐπιθεώρησις ἐτιτλοφορήθη

ΒΡΑΔΥΝΕΣ
ΤΡΕΛΛΕΣ
ΜΟΝΤΙΑΛ

Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο
ΛΑ·Ι·ΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ
'Αρ. Τηλ. 23.727

Γράμματα πρὸς τὰ «Παρασκήνια»

'Αγαπητά μου «Παρασκήνια»,

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου, ὥστε καὶ οἱ ἀναγνῶστες σου νὰ θγάλουν μόνοι τους ἕνα συμπέρασμα, μιὰ ἀπάντησι στὸ ἐρωτηματικὸ ποὺ θασανίζει ὅλους μας. «Τί πρέπει νὰ γίνη γιὰ νὰ ἀνακαινισθῆ ἡ ἑλληνικὴ ἐπιθεώρηση;» σοῦ στέλνω κι' ἐγὼ ἀὰν τακτικὴ ἀναγνώστριά σου καὶ φίλη τοῦ θεάτρου, τὴν ταπεινή μου γνώμη. "Εχω διαθάσει καὶ ἔχω δῆ πολὺ θέατρο, καὶ ἕνα συμπέρασμα ἔθγαλα: Πῶς γιὰ νὰ γραφῆ ἕνα ἔργο, πρέπει νὰ ὑπάρχη συγγραφέας ποὺ πρέπει νὰ ἔχη κεφάλι, καὶ τὸ κεφάλι πρέπει νὰ ἰσοδυναμῆ μὲ πολλά.

Μὲ πνεῦμα, δροσιά καὶ σ π (θ α ποῦ νὰ μπορῆ ὅμως νὰ ἀνάψη, ὄχι ἀὰν τὶς σπίθες ποὺ θγάζουν τὰ θεγγαλικὰ τὸ Πάσχα καὶ δὲν καίνε. "Αν ἔθλεπε ἡ ἀλησμόνητη τριὰς τῶν Παναθηναίων μιὰ τωρινὴ ἀθηναϊκὴ ἐπιθεώρηση, θὰ «ἔτιλε» ὄχι μόνον «τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της», ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ κεφάλι της, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ θεγγαλικὸ τοῦ Πάσχα ἦταν.

"Ας ἀφήσωμε λοιπὸν ἡσύχους τοὺς δυστυχεῖς ἐπιχειρηματίες ὅτι εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν παρακμή. Πρῶτα τέχνη καὶ μετὰ ἐμπόριο. (Αν ἐμπορεύεται ἡ τέχνη).

Αὐτὰ καὶ ὄχι ἄλλα ἀπὸ μιά, σᾶς ἐπαναλαμθάνω, ποὺ ξέρει τὸ θέατρο.

Μὲ ἀγάπη καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία.

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΤΣΕΡΤΙΝΗ

ΩΩ

Κύριε Διευθυντά,

Βρισκόμενος γιὰ ὑπηρεσία ἄσχετη πρὸς τὴ τέχνη — δυστυχῶς — στὴν Κέρκυρα, θρέθηκα ἀτὸ ρεσιτὰλ μιᾶς μικρῆς 18 χρονῶν, ὑψιφώνου, ποὺ λέγεται Καίτη Παπαμιχαήλ.

'Η νερὴ αὐτὴ δὲν ἔχει σπουδάσει πουθενὰ, ὅπως ἔμαθα, πρόκειται ὅμως τὸ χρόνο ποὺ μᾶς ἔρχεται νὰ πάη γιὰ σπουδὲς στὴν 'Αθήνα ἢ στὸ ἐξωτερικό, ἂν τὸ ἐπιτρέψη ἡ κατάσταση.

Σᾶς στέλνω τὸ πρόγραμμα, ποὺ ἔχει κομμάτια ἀρκετὰ δύσκολα καὶ ποὺ τὰ τραγούδησε μὲ συνοδεία ὀρχήστρας πολὺ ἐξαιρετικά.

Ἀλλὰ καὶ μόνο τὸ γεγονὸς φαντάζομαι ὅτι τὴν καταχειροκρότησε θερμὰ ἡ «μουσοτραφὴς» Κερκυραϊκὴ κοινωνία εἶναι ἀποδεικτικὸ τῆς ἀξίας τῆς μικρῆς ποὺ ἀξίζει κάθε βοήθεια.

Κατὰ τὴ γνώμη μου ἡ φωνή της εἶναι ἀπ' τὶς λίγες καὶ ἡ φήμη της γρήγορα θὰ γίνη διεθνής.

Σᾶς στέλνω καὶ ἕνα ἀπόκομμα χθεσινῆς ντόπιας ἐφημερίδος καὶ παρακαλῶ νὰ δημοσιέψετε τὴν εἴδησι στὶς ἐπίκαιρες («Εἰδησοῦλες») σας, χωρὶς νὰ δημοσιευθῆ καὶ τὸ γράμμα μου, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει τὸ σκοπὸ αὐτό, ἀλλὰ μονάχα νὰ ἐξυπηρετήση τὴν πληροφοριακὴ ἐπικαιρότητά σας καὶ τὴ μικρὴ καλλιτέχνιδα τῆς Κέρκυρας.

Μὲ ἐκτίμησι
Θ. Δ.

ΩΩ

'Αξιότιμε κ. Διευθυντά,

Σὲ δυὸ προηγούμενα φύλλα τῶν «Παρασκηνίων» δημοσιεύθηκαν ἐπιστολὲς ποὺ μιλοῦν γιὰ καλὴ ἐργασία θιάσου μὲ τὴν Νίτσα Γαϊτανάκη στὴν Βέρροια. 'Ο ἄγνωστός μου κ. Μονδέλλος, ἠθοποιὸς λαϊκοῦ ἄρματος τὸ ἀμφισθητεῖ κι' ὁ Μ. Κ. θεατρόφιλος Βερροιώτης, ἔχει τὴν γνώμη πὼς δὲν ἔθρισκε κάθισμα στὸ θέατρο ποὺ ἦταν κι' ἀρκετὰ μεγάλο.

'Η Βέρροια ἦταν πάντα μιὰ ζωντανὴ ἐπαρχία κι' ὁ ξένος ποὺ πλανιέται στὰ στενά της δρομάκια σταματᾶ κάθε τόσο τὸ θῆμα του μπρὸς στὰ παλιὰ ἀρχοντικὰ τῆς σπίτια καταστόλιστα ὥς σήμερα μὲ ἀ ἀρχιεκονικά τους κεντήματα τῶν περασμένων χρόνων. Δὲν εἶναι λοιπὸν παράξενο, μὰ καὶ πολὺ φυσικό, τὶς παλαιότερες γενιὲς ποὺ στόλιζαν τὰ σπίτια τους μὲ χίλιων λογιῶν σκαλίσματα κι' ὁμορφφίναν μὲ παιχνιδίσματα τ' ὄραμα τῆς ζωῆς τους, νὰ διαδέχτηκαν γενιὲς ποὺ ἀγαποῦν τὸ θέατρο. 'Επὶ δεκαπέντε μέρες μὲ μέση ἐσπραξη 8.000 δρχ. καὶ μὲ τὸ φτηνὸ τίμημα τῶν 15 καὶ 10 δρχ. εἶναι περίπτωση ποὺ γι' αὐτοὺς ποὺ ξέρουν καλὰ τὴν οἰκονομικὴ θεατρικὴ πραγματικότητα, λέγεται «ἐπιτυχία καὶ καλὴ δουλειά».

"Ομως θᾶταν ἁμάρτημα ν' ἀποδώσω κανεὶς τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς ἐπιτυχίας μονάχα στὴν τύχη ἢ στὴν καλὴ προαίρεση τῶν θεατῶν. Τὸ ἐλεύθερο θέατρο, παρ' ὅλο τὸν οὖριο ἄνεμο τῆς ἀξιοποίησης τῶν περισσότερων στοιχείων του, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ περικλείει ἄριστους ἠθοποιοὺς ἀπὸ κάθε ἄποψη. Οἱ πιὸ πολλοὶ τους ὡρίμασαν πάνω σὲ φτωχὰ πάλκα, ἀγωνίζονται σκληρά, μὰ παρέμειναν ἀγνοὶ καὶ τίμιοι. "Ισως μὲ μιὰ ρυτίδα παραπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὰ πάντα ἀνήσυχοι κι' ἀγνοί. Στὸ περιθώριο τῶν φτωχῶν ἐπαρχιακῶν θάσων θρίσκετα ἀκόμα ἀγνότατο κλάμα καὶ γέλιο κι' αὐτὸ κυρίως εἶνε ἡ μοναχὴ αἰτία ἐργασίας. Τὰ πλαίσια, τὰ ἀσανσὲρ, τὴν πολυτέλεια τὰ ἀντικαθιστᾶ μιὰ ζωντανὴ καὶ ρωμαλέα παράσταση. Καὶ κεῖ στὴ Βέρροια ζαίρουν τόσο ὄμορφα νὰ ποῦν εὐχαριστῶ. 'Ανοίγοντας ἡ αὐλαία γιὰ τέταρτη φορὰ στὸν ("Ἰδανικὸ σύζυγο» τοῦ Οὐάιλδ, ἔθλεπα μὲ συγκίνησι τὰ ἀναρίθμητα ἐκεῖνα χέρια ν' ἀπλώνωνται ὥς σ' ἐμένα μὲ τόση ἀγάπη. Κι' ὕστερα στὴν τραγικὴ κωμωδία τοῦ Βασίλη Ρώτα «Σύζυγος τρελλαίνεται» ὅσα πρόσωπα νὰ γελοῦν μὲ τόσο πάθος, ἐνῷ τὸ δάκρυ λαμπυρίζει ἀστραφτερὸ στὰ κατάπληκτά τους μάτια. Τί περισσότερο ὀνειρεύεται ὁ καλλιτέχνης ποὺ ἀγάπησε τὸ θέατρο σὰν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του; Θυμᾶμαι σὰν τώρα, ἐκεῖ στὴν πρώτη σειρὰ τῆς πλατείας, τὴν κοσμικὴ ἐπιστήμονα τῆς Βερροίας μὲ τὸν ντελεντάντισμό τοῦ αἴωνα στὰ γοητευτικὰ καὶ κουρασμένα της μάτια κι' ἀπάνω στὴ στέγη τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ σκαρφαλωμένο στὰ κεραμίδα τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες τὸ λουστράκι τῆς πλατείας... Γελοῦσαν κι' ἔκλαιγαν τὸ ἴδιο.

Μ' εὐχαριστίες γιὰ τὴ φιλοξενία
ΘΟΔ. ΚΑΜΕΝΙΔΗΣ

'Αλληλογραφία

Κους ΤΩΝΗ ΚΕΨΗ ("Ανδρες) καὶ Τ. ΘΩΜ: Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φιλολογικοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ θγοῦνε στὸ τέλος τοῦ μῆνα αὐτοῦ, γιατὶ ἀκόμα τὰ μισὰ μόνο μέλη τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς διαθάσανε τὰ ἔργα. —Μὲ τὸν καιρὸ τὰ «Παρασκήνια» θὰ δημοσιέψουνε τ' ἀποτελέσματα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΜΕΤΟΧΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ Δρ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΤΗ 28.6.1940 ..... » 10.680.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ:
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ἐν 'Αθήναις.
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ εἰς ὅλη τὴν 'Ελλάδα.
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ: Εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ 'Εξωτερικοῦ.

'Η 'Εθνικὴ Τράπεζα τῆς 'Ελλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντας ὅρους. Δέχεται δὲ καταθέσεις εἰς δραχμὰς (εἰς πρώτην ζήτησιν ἐπὶ προθεσμίᾳ καὶ Ταμιευτηρίῳ) μὲ λίαν εὐνοϊκὰ ἐπιτόκια.

'Η ἐπίκαιρη ὕλη μᾶς ἀναγκάζει ν' ἀναβάλουμε γιὰ τὸ ἐρχόμενο φύλλο τὴ συνέχεια τῆς βιογραφίας τοῦ

«Μπερλιόζ»

Κ. Ρωμανὼφ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1η σελίδα)

ζονται ἀντίτυπα τῶν μεταφράσεων τούτων.

Παρακάτω δημοσιεύουμε δείγματα τῶν λυρικῶν ποιημάτων τοῦ Κ. Ρ. (Κωνσταντίνου Ρωμανὼφ)

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Τὰ λουλούδια χλωμὰ ξεψυχοῦν...
Καὶ πεθαίνει ὁ κήπος γυμνός...
Ψιθυρίζουν τὰ δένδρα... Κουνοῦν
Τὰ κλωνιά... Λίγ' ἀκόμα καὶ σβύνει τὸ φῶς...

⁂

"Ετσ' ἀπέθνησκ' ὁ "Ερως μ' αὐτὸν
Πᾶν, ἐφύγαν ἐλπίδες, χαρές.
Μόνος μένω μὲ πόνον κρυφὸν,
Τοῦ καιροῦ μ' ἀναμνήσεις κρυφές.

⁂

Τὰ λουλούδια χλωμὰ ξεψυχοῦν...
Ξεψυχάει κι' ὁ "Ερως μαζύ·
"Αλλη ἄνοιξη πιὰ δὲν θὰ δοῦν·
Οὔτ' ἡ ἀγάπη μου πιὰ δὲν θὰ ζῇ.

⁂

Τὰ λουλούδια χλωμὰ ξεψυχοῦν...
Καὶ πεθαίνει ὁ κήπος γυμνός...
Ψιθυρίζουν τὰ δένδρα... Κουνοῦν
Τὰ κλωνιά... Λίγ' ἀκόμα καὶ σβύνει τὸ φῶς...

'Αθήνα 12)9)33

ΣΤΗΝ ΞΕΝΗΤΕΙΑ

(Ποίημα σὲ πεζὸ λόγο)

Ἀνοιξα τὸ παράθυρο, γιατὶ μὲ τρώει ἡ θλίψη... Κι' ἔπεσα μπρός του γονατιστός... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μοῦ χτύπησε στὸ πρόσωπο ἡ ἀνοιξιάτικη νύχτα μὲ τὴν ἀρωματικὴ πνοὴ τῆς πασχαλιᾶς.

Κι' ἐκεῖ μακρυὰ κάποιο ἔψαλλε τ' ἀηδόνι τόσο γλυκά... Τὸ ἄκουα' μὲ πῆρε τὸ παράπονο' αἰσθανόμουνα λύπη καὶ πόνο θαθύ. Θυμήθηκα τὴν πατρίδα μου. Θυμόμουνα τὴ μακρυνὴ χώρα, ὅπου κι' ἐκεῖ τὸ ἀηδόνι λέει τὸ τραγοῦδι του καί, μὴ ξέροντας τὶς πίκρες τῆς ζωῆς, ὁλονυχτὶς κελαϊδεῖ πάνω ἀπὸ τὸ κλωνὶ τῆς πασχαλιᾶς ποὺ σκορπάει τὸ ἀρωμά της τριγύρω.

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

Ρημαγμένος κῆπος' ἀερισμένος. Παλιὸ σπιτάκι, ξεθωριασμένο. Αὐλὴ σκεπασμένη χορτάρια. Μικρὴ λίμνη, ξερή, δίχως νερό. Γύρω παληοκτίρια - ἀποθῆκες, σταῦλοι... Πατῶ λίγα σκαλιὰ κι' ἀνεθαίνω στὸν ἐξώστη. Χρωματιστὰ γυαλιὰ στὶς πόρτες. Θρανία γύρω στοὺς τοίχους. Θερμάστρα ἀπὸ πλακάκια μέσα στὸ χαμηλό, στὸ σκοτεινὸ προθάλαμο. Μέσα στὸ δωμάτιο καρέκλες δερματοσκεπασμένες. Στὴ γωνιὰ εἰκόνα καὶ μπρὸς της καντῆλι. Πάνω στὰ ράφια μισογερμένα βιθλία' τζάκι, πιάνο. "Ενα μαλακὸ χαλὶ στὸ πάτωμα. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο μέσα, χειμῶνα καὶ καλοκαῖρι, πολλὰ λουλούδια στὸ παράθυρο...

ΤΑ ΡΟΔΑ

Τὶς μέρες τῶν ἐπίδων τῆς νεότητος, τὶς μέρες μιᾶς γαλήνης ἀνέφελης, μᾶς ἦταν ἄγνωστες οἱ φουρτοῦνες' καὶ ζούσαμε μαζὺ οἱ δυό μας ἀμέριμνα. Γιὰ μᾶς μοσχοβολοῦσαν τὰ λουλούδια' τὸ φεγγάρι φώτιζε μόνο γιὰ μᾶς. Καὶ μόνο γιὰ τοὺς δυό μας, γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα, κελαδοῦσε τὸ ἀηδόνι διηγῶντας τὶς παληὲς του πίκρες. 'Εκεῖνα τ' ἀμέριμνα χρόνια δὲν ξέραμε τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς.

«Πόσο ὡραῖα τ ό τ ε, πόσο νωπὰ ἦταν τὰ (ρόδα!...»

'Εκεῖνα τὰ χρόνια περάσαν πρὶν ἀπὸ πολύ.

'Αφοῦ δοκιμάσαμε θλίψες καὶ πίκρες, συναντήσαμε τὴν ὀδύνη. 'Αλλὰ νὰ χάσωμε τὸ θάρρος — δὲν εἶναι κρίμα; Γιὰ δές, τί ὡραία εἶναι ἡ Πλάση τοῦ Θεοῦ! 'Ο θόλος τ' οὐρανοῦ εἶναι θαθὺς καὶ καθαρός. 'Ο κῆπος μας ἔχει τόση σκιά, τόσο εὐωδιάζει. Καὶ ἡ ζεστὴ μέρα, ἥσυχη καὶ φωτεινὴ, μπῆκε μέσα ἀπὸ τὴν ὀρθάνοικτη πόρτα... Πάνω στὰ λουλούδια λάμπουν τὰ δάκρυα τῆς πάχνης.

«Πόσο ὡραῖα τώρα, πόσο νωπὰ εἶναι (τὰ ρόδα!...»

Πιστεύουμε ὅτι πλουσιοπάροχη θὰ μᾶς ἀποδοθῆ ἀμοιβή, γιὰ ὅ,τι περάσαμε. Καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ περάση μὲ τὴ σειρά της. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ χειμῶνα θὰ κατέθῃ στὰ ἀνθόσπαρτα λειβάδια ἡ μάγισσα—ἄνοιξη, θὰ φωτίση ἡ χλωμὴ σελήνη' θὰ χυθῆ τὸ κελάδημα τ' ἀηδονιοῦ. Καὶ θ' ἀναπαυθοῦμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸν κόπο τῆς ζωῆς. Θὰ ξανάρθουν οἱ χαρὲς καὶ τὰ ὄνειρα.

«Πόσο ὡραῖα τότε, πόσο νωπὰ θὰ εἶναι τὰ ρόδα!...»

Μετάφρασις Π. ΛΕΦΑ

Τὰ ζητήματα τῆς ἑβδομάδας

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1η σελίδα)

Μὲ ποιὸ τρόπο; Μὲ διδασκαλία, μὲ δέσιμο χεριῶν καὶ ποδιῶν, μὲ κρέμασμα θαριδιῶν στὰ κάτω κι' ἄνω ἄκρα μὲ χτίσιμο γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα μέσα σὲ γύψο, μὲ μαστίγιο μ' ὅ,τι τέλος πάντων θεωρήση πιὸ κατάλληλο κι' ἀποτελεσματικὸ ὁ κ. Μηλιάδης.

Μιὰ φορὰ ἡ δνὶς Ντιριντάουα πρέπει νὰ ἐπανεύρη τὸν φυσικὸν ἄνθρωπο. Γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό της, τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κοινοῦ. Πρὸ παντὸς τοῦ τελευταίου.

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΗΠΩΣ...

Διαθάσαμε προχτὲς σὲ μιὰ καθημερινὴ ἐφημερίδα πὼς οἱ εἰσπράξεις μιᾶς καινούργιας ἐπιθεωρήσεως περάσανε μιὰ θραδυὰ τὶς εἰσπράξεις ὅλων τῶν ἄλλων θεάτρων μαζί. Καὶ κανένας δὲν δίαμαρτυρήθηκε γι' αὐτό. Τὰ «Παρασκήνια» ἀναφέρανε τὶς εἰσπράξεις ἑνὸς ἔργου, ποὺ παίχτηκε πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια, δηλαδὴ κάνανε ἱστορία, καὶ χάλασε ὁ κόσμος.

Χρειάζονται μήπως σχόλια;

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ

Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη ποὺ παρατηρεῖται σ' ὅλα τὰ ἐπιθεωρησιακὰ θέατρα. 'Εκεῖνα τὰ στερεότυπα σοῦρε κ' ἔλα τῶν θηλυκῶν ἠθοποιῶν ἀπάνου στὴ σκηνὴ ὅταν τραγουδᾶνε ποιὸ λόγο ἔχουν καὶ ποιὰ τέχνη ἐξυπηρετοῦν; Νὰ δείξουν μ' αὐτὰ τὴν εὐλυγισία τους; "Ομως γιὰ ν' ἀναδειχθῆ ἡ ἀφάν τασ τη καὶ μοναδικὴ σ' ὅλο τὸ ἑλληνικὸ θέατρο εὐλυγισία τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη ποτέ της δὲν χρειάστηκε ἡ μεγάλη μας καλλιτέχνις νὰ χορεύη στὰ καλὰ καθούμενα καρσιλαμᾶ ἀπάνω στὴ σκηνή. Νὰ ἐπιδείξουν τὴ χάρη τους; 'Αλλὰ ὑπάρχει πιὸ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ χάρη μιᾶς γυναίκας ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ἐμπιστεύεται σὲ τέσσαρες πέντε στερεότυπους δηματισμούς, ποὺ ἄλλες φορὲς παίρνουν τὴν ἔκταση καὶ μορφὴ ἅλματος εἰς ὕψος ἢ μάκρος; Νὰ ποικίλουν τὸ τραγοῦδι τους; 'Αλλὰ τὸ τραγοῦδι δὲν ποικίλεται μὲ τὴν ἐπιστράτευση τῶν ποδιῶν, ἀλλὰ μὲ τὸν ψυχικὸ πλοῦτο,

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ
Ἐσωτερικοῦ 180 δρ. τὸ χρόνο
Ἐσωτερικοῦ 90 δρ. τὸ ἑξάμ.
Τουρκίας 2 Λ. Τ. τὸ χρόνο
Αἰγύπτου 75 Γρ. Δ. τὸ χρόνο
Ἀμερικῆς 3 Δολλ. τὸ χρόνο
Δῆμοι, Σωματεῖα, Νομικὰ Πρόσωπα 300 δρ. τὸ χρόνο

Ἱδρυτὴς: Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ
Ὑπεύθυνος Συντάκτης Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ Παπαρρηγοπούλου 4
Προϊστάμενος Τυπογραφείου Μ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΣ Ἐρυμάνθου 3

ΤΗΛΕΦΩΝΑ { Γραφεῖο 21 774 Τυπογρ. 28-622

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
5 δραχμὲς ὁ στίχος

Χειρόγραφα, εἰκόνες, σκίτσα κ.λ.π. δὲν ἐπιστρέφονται

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΕΣ

Ὥρα ἕξη

Ἤτανε ὥρα ἕξη καὶ σὲ λίγο
ἔδειχνε πάλι ἕξη τὸ ρολόϊ·
ἴσως κατάλαβε κι' αὐτὸ πὼς θὰ χωρίσουν
καὶ κράτησε τοὺς δεῖκτες του στὸ ἕξη
τὸν ἕναν, καὶ τὸν ἄλλον μεσημέρι.
Χωρὶς νὰ λὲν κι' οἱ δυό τους οὔτε λέξι
σ' ἕνα ντιβάνι μαλακὸ εἶχαν καθήσει
κι' εἶχαν ἀπόστασι μηδὲν τὰ γόνατά τους
ὁ ἕνας τὸν ἄλλονε κατάματα κυττῶντας·
κι' ὅλα τὰ Ἐκτὸς ποὺ ἤτανε κοντά τους
τὰ πράγματα, ἡ λύπη εἶχε γεμίσει·
οὔτε αὐτὸς, οὔτε κι' ἐκείνη εἶχε δακρύσει
ἀξιοπρέπεια στὸν πόνο τους κρατῶντας.
Καὶ τὸ ρολόϊ ἔμενε στὸ ἕξη·
μὰ τὸ Ἐντὸς ποὺ ἔνοιωθε τὸ χρόνο
νὰ φεύγῃ, τοὺς ἐσήκωσε ἀπ' τὴ θέσι.
Ἀπὸ τὰ χείλη της ἐξέφυγε μιὰ λέξι
κι' ὅλα τὰ πράγματα σὰν' νἄχαν πάρῃ στήμισ
ψιθύρισαν «Ἀντίο».
— Ἔχει φέξει
κι' ἀκούω τοὺς τροχοὺς ἀπὸ τὸ τραῖνο.
Ὁ οὐρανὸς τὴ νύχτα εἶχε βρέξει
κι' ἐγὼ πίσω ἀπ' τὸ κρύσταλλο ὅπως μένω
τοῦ βαγονιοῦ, θυμᾶμαι τὸ ρολόϊ
ποὺ κράτησε τοὺς δεῖκτες του στὶς ἕξη.
Κι' ὅλοι θαρρῶ στὸ τραῖνο πὼς φωνάζουν
κάποιου ἀξέχαστου «Ἀντίο» τὴ λέξι...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΙΕΖΗΣ

Ἡ κωμωδία καὶ τὸ κωμικὸ γενικὰ καὶ πρὸ πάντων στὸ ἔργο τοῦ Μολιέρου

Κριτικὸ δοκίμιο τοῦ κ. ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗ

8ο

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεωτέρας κλασικῆς κωμωδίας, τῆς κωμωδίας τοῦ Ἀριστοφάνη καὶ τῆς κωμωδίας τοῦ Μολιέρου, ἔπειτα ἀπὸ τ' ἀνωτέρω κλασικὰ πλέον περιγραφόμενα στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, εἶνε προφανής.

Τὸ κωμικὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας κλασικῆς κωμωδίας δὲν γνωρίζει (διότι ἡ φύσις του δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει νὰ τὴν γνωρίζῃ) τὴν «κωμωδίαν χαρακτήρων», ποὺ εἶνε ὡς τόσο τὸ ἀριστούργημα τῆς Μολιερικῆς κωμωδίας.

Ὁ Ἀριστοφάνης δὲν μποροῦσε *νὰ γράψῃ ἕνα Φιλάργυρο. Ἕνα* Ταρτοῦφο, ἕνα Κατὰ Φαντασίαν Ἀσθενῆ. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἡ ἀρχαία κωμωδία δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ δώση μὲ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν εὐπρέπειαν ποὺ ἔδωκεν ἡ κωμωδία τοῦ Μολιέρου, ἔργα τῆς κατηγορίας ποὺ αἱ γραμματολογίαι χαρακτηρίζουν «κωμωδίαν τῶν ἠθῶν». Ἡ κωμωρία τῶν ἠθῶν πράγματι, τόσον περίφημα δοσμένη ἀπὸ τὸν Ἀριστοφάνη ὡς πολιτικὴ, ἠμπορεῖ νὰ πέρνη ὡς θέμα της καὶ τοιοῦτον κοινωνικόν, ἕνα ἐπάγγελμα ἔξαφνα, μιὰ κοινωνικὰ τάξι. Καὶ εἰς τὸ ἐπίπεδον αὐτὸ ἡ ἀττικὴ κωμωδία εἶνε ζήτημα ἂν θὰ μποροῦσε νὰ σα τυρίση μὲ τὴ λεπτότητα τοῦ Μολιέρου στὶς «Σοφὲς Γυναῖκες» ἢ τοῦ Μπωμαρσαὶ στὸ «Φιγκαρὼ». Αἱ τολμηρότητες καὶ αἱ ἀδολεσχίες τῶν «Βατράχων» καὶ τῶν «Ἐκκλησιαζουσῶν» ἢ τῶν «Νεφελῶν» ἦσαν ἀπαραίτητες.

ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ὅπου τὸ δράμα ἐναγκαλίζεται τὴν ἐπιδεώρηση

Ὁ νέος διάσος τοῦ κ. Μουσούρη. - Ὅπου ἡ ἐπιδεώρηση γίνεται Ὀπερέττα. - Ὁ διάσος Σαμαρτζῆ. - Οἱ καλλιτέχνιδες τοῦ ἐλαφροῦ Θεάτρου.

Σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση ποὺ δώσαμε στὸ περασμένο φύλλο τῶν «Παρασκηνίων» δίνουμε σήμερα στοὺς ἀναγνῶστες μας πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὰ δυὸ θέατρα Μουσούρη καὶ Σαμαρτζῆ.

Πραγματικὰ ὁ κ. Μουσούρης, ἢ καλύτερα ὁ κ. Μουσούρης καὶ ὁ κ. Φραντζῆς, ἰδιοχτήτης τοῦ «Λυρικοῦ» τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου, ποὺ εἶνικι καὶ ὁ χρηματοδότης τοῦ θιάσου, ἔχουν ἤδη ὑπογράψει συμβόλαια μὲ τὰ κυριώτερα πρόσωπα, πού, ἐχτὸς τῆς κ. Μιράντας Μυράτ ποὺ θὰ συμπρωταγωνιστῆ, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τοὺς «ἄσσους» τῆς ἐπιθεωρήσεως τοὺς κ.κ. Μαυρέα, Μακρὴ καὶ Δούκα.

Μὰ γεννιέται τὸ ἐρώτημα : Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου θὰ παίξουνε σὲ θίασο πρόζας;

Στὴν ἴδιαν ἀπορία βρεθήκαμε κι' ἐμεῖς ὅταν πληροφορηθήκαμε τὴ σχετικὴ εἴδηση, γι' αὐτὸ καὶ ζητήσαμε σχετικὲς πληροφορίες καὶ διευκρινίσεις ἀπὸ τοὺς ἀμέσως ἐνδιαφερομένους.

Τὸν κ. Μουσούρη συναντοῦμε στὸ καμαρίνι του στὸ θέατρο Κοτοπούλη νὰ συζητῆ μὲ τὸν κ. Φραντζῆ. Μ' ἕνα σμπάρο, δηλαδή, δυὸ τρυγόνια.

Καὶ στὶς σχετικὲς ἐρωτήσεις μας ὁ κ. Μουσούρης ἀπήντησε ἔτσι:

—Ἡ ψυχολογικὴ κατάσταση τοῦ κοινοῦ τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε μᾶς γέννησε τὴν ἰδέα νὰ συγκροτήσουμε ἕνα θίασο ποὺ νὰ παίζῃ ἔργα κατὰ τὸ σύστημα τῶν «Κωμαδιῶν τῆς Ζωῆς», δηλαδὴ 6—7 σκέτς χαριτωμένα, δροσερὰ καὶ ἔξυπνα, ἕνα εἶδος περίπου ἀντιδότου στὸ δυστυχισμένο κοινὸ στὰ καθημερινὰ φαρμάκια ποὺ μᾶς ποτίζει ὁ πόλεμος, ἔστω κι' ἀπὸ μακρυά.

»Καὶ πιστεύουμε ὅτι ἡ ἀπόφασή μας αὐτὴ θὰ ἐπιδοκιμασθῆ καὶ ἀπὸ τὸν κάθε θεατή. Γιατὶ τὰ ἐργάκια τοῦτα παρὰ τὸν ἐλαφρο τους χαρακτῆρα, θὰ εἶναι γραμμένα μὲ ἐπιμέλεια, μὲ χάρη καὶ τὸ κυριώτερο, ἀπὸ συγγραφεῖς ἀναγνωρισμένης χιουμοριστικῆς ἀξίας, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφαση αὐτή, ὅπως οἱ κ.κ. Δ. Γιαννουκάκης, Δ. Εὐαγγελίδης, Α. Σακελλάριος καὶ ἄλλοι.

»Τώρα μὲ ποιοῦ συγγραφέα ἔργο θ' ἀρχίσουμε, αὐτὸ δὲν μποροῦμε σήμερα νὰ σᾶς τὸ ποῦμε, γιατὶ ἀκόμα δὲν ξέρουμε θετικὰ τίποτα. Πάντως ἀπὸ τὴ Δευτέρα ἀρχίζουμε πρόβες...

— Πότε πιστεύετε ὅτι θὰ μπορέσετε ν' ἀρχίσετε παραστάσεις;

— Στὶς 15 τοῦ ἄλλου μῆνα.

— Πῶς θὰ λέγεται ὁ θίασος;

Ἐδῶ οἱ δυὸ συνομιλητὲς μου ἀνταλλάξανε κρυφὰ βλέμματα.

— Ἁπλῶς θέατρο Ἀλίκης.

(Σ.Σ.— Χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε, προηγουμένως εἴχαμε γίνει... ὠτακουστὲς αὐτοῦ τοῦ διαλόγου μεταξὺ τοῦ κ. Μουσούρη καὶ κ. Φραντζῆ. Ὁ δεύτερος ἐπέμενε ὅτι ὁ θίασος πρέπε νἄχῃ τὸ ὄνομά του, ὁ πρῶτος ἔλεγε:

— Μὰ πῶς, βρὲ ἀδερφέ! Δὲ γινεται! «Θίασος Φραντζῆ»... Ὄχι, δὲν πάει. Αὐτὰ ἀκούσαμε, αὐτὰ λέμε).

Ὁ κ. Κ. Μουσούρης

— Ποιοὶ ἠθοποιοὶ θ' ἀπαρτίσουν τὸν θίασο;

— Ἀκόμα δὲν καταρτίστηκε τελικὸς κατάλογος. Πάντως ἔχουμε ὑπογράψει συμβόλαια μὲ τοὺς κ.κ. Δούκα, Μαυρέα καὶ Μακρῆ. Ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς πρόζας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κ. Μιράντα Μυράτ ποὺ θὰ συνεργασθῆ μαζί μας, ἔχουμε κλείσει συμφωνίες μὲ πολλοὺς γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους ἠθοποιούς.

— Ἄλλο τίποτα δὲν εἴχατε νὰ μᾶς πῆτε;

— Τίποτα. Μόνον ὅτι πιστεύομε ἡ ἀπόφασίς μας αὐτή, νὰ παίξουμε δηλαδὴ φέτος ἔργα τῆς κατηγορίας τῶν «Κωμωδιῶν τῆς Ζωῆς», συμπίπτει μὲ τὴ θέληση τοῦ «νευρικοῦ» μας κοινοῦ.

⊛⊛

Καὶ τώρα γιὰ τοῦ «Σαμαρτζῆ», τῆς ὁδοῦ Κυρόλου. Ἀνακαλύπτουμε τὸν κ. Μηλιάδη στὴν... κλασική του θέση, πίσω ἀπὸ τὶς κουίντες, νὰ παρακολουθῆ ἀγρυπνος τὴν παράσταση σὰν καλλιτεχνικὸς διευθυντής.

Τοῦ ὑπενθυμίζομε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ μας ἔδωσε στὸ περασμένο φύλλο νὰ «μιλήση» στὸ σημερινὸ γιὰ τὸ τί πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ θίασός του, μὰ ὁ κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθητικὸς πρωταγωνιστὴς ἰσχυρίζεται καὶ πάλι ὅτι δὲν ξαίρει τίποτα.

Μὰ μιὰ καὶ βρισκόμαστε στὰ παρασκήνια τοῦ θεάτρου, ἂς μάθουμε τοὐλάχιστον τί πρόκειται νὰ γίνουν ὡρισμένα ἀγαπητὰ πρόσωπα τῶν θιασωτῶν τῆς ἐλαφρᾶς μας μουσικῆς σκηνῆς.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα στὸ καμαρίνι τῶν δεσποινίδων Καλουτᾶ.

Οἱ δυὸ καλές μας πρωταγωνίστριες, εὐγενικὲς καὶ πρόσχαρες ὅπως πάντα, σπεύδουν ν' ἀπαντήσουν σὲ κάθε ἐρώτησή μας.

— Τί θὰ γίνῃ, δεσποινίδες μου: Ὁ θίασος μετὰ πολλῶν ἐπαίνων διαλύεται. Ποῦ θὰ πάτε; Τί θὰ κανετε;

ΜΑΡΙΑ. Μὰ σας εἶπα — δὲ θυμᾶσθε; — καὶ στὸ προηγούμενο φύλλο, ἐμας δὲν μᾶς ἐνδαφέρει καὶ νὰ διαλυθῆ ὁ θίασος. Ἡ μάλλον μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ πολύ. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι προτιμᾶμε νὰ διαλυθῆ γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε κι' ἐμεῖς. Ἂν ὑπάρχῃ σκέψη νὰ στεγασθῆ στὴν «Ἀλάμπρα», τότε ἐμεῖς θὰ φύγουμε, γιατὶ στὸ θέατρο αὐτό, ξέρω κι' ἐγώ, μόνο μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία μπορεῖ νὰ τραβήξῃ κόσμο...

— Ὥστε ὑπάρχει πιθανότης νὰ ἐνισυγκροτηθῆ ὁ θίασος; Μὰ πῶς αὐτό; Τὰ κυριώτερα ἀνδρικὰ στελέχη φύγανε. Ὑπογράψανε ἤδη συμβόλαιο.

ΑΝΝΑ. Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ διαλυθῆ. Ὡραία λοιπόν. Θὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς τὴν τουρνέ μας.

— Ποιὰ τουρνέ σας; Δὲν εἴπατε τώρα μόλις ὅτι θὰ ξεκουρασθῆτε;

ΑΝΝΑ. Καὶ βέβαια καὶ τὸ εἴπαμε.

— Τότε, λοιπόν;

ΜΑΡΙΑ. Ἄ, ἄλλο τόνα κι' ἄλλο τὸ ἄλλο. Μᾶς ἔχουνε γίνει κατ' ἐπαλληψὶ κολικευτικώτατες προτάσεις ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες γιὰ μιὰ μικρὴ περιοδεία, μὰ ποτὲ δὲν καταφέραμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὶς δίκαιες αὐτὲς ἀξιώσεις. Πάντως, ἐταν, ἢ ἂν, διαλυθῆ ὁ θίασος, ἐμεῖς θὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὴ Μακεδονία, Θράκη, Ἤπειρο, Θεσσαλία καὶ Πελοπόννησο. Θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν ὅλες αὐτὲς οἱ ἑκατοντατεῖες περίπου ἔνα—ἑνάμισι μῆνα καὶ ὕστερα ξεκούραση. Θὰ γιορτάσουμε ἡσυχες - ἡσυχες Χριστούγεννα. Τί καλά!

— Εἶναι καὶ συμφέρουσες γιὰ σᾶς οἱ προτάσεις αὐτὲς ποὺ σᾶς ἔγιναν;

ΑΝΝΑ. Πάρα πολύ.

Καὶ τώρα ἔφοδος στὸ καμαρίνι τῆς δίδος Ρένας Ντέρ. Παίζει χαρτιὰ μὲ τὴ συνάδελφό της δίδα Κ. Νικολαΐδου.

Μὰ ἐδῶ ἀκούω ἄλλα πράγματα. Ὁ θίασος Σαμαρτζῆ, λέει, θὰ στεγασθῆ 99 ο)ο στὸ θέατρο «Ἀλάμπρα» καὶ θὰ μεταβληθῆ σὲ ὀπερεττικό. Ὁπότε οἱ δυὸ καλες καλλιτέχνιδες θὰ συνεργασθοῦν.

Στὴν περίπτωσι ὅμως — ἀπίθανη, ὅπως πιστεύουν — ποὺ ὁ θίασος Σαμαρτζῆ θὰ διαλυθῆ, τότε θ' ἀποφασίσουνε τί θὰ κάνουνε καὶ τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ... φύγουν γιὰ περιοδεία στὶς ἐπαρχίες.

Περνᾶμε καὶ ἀπὸ τὸ καμαρίνι τῆς κ Λαζαρίδου. Τὰ ἴδια ἀκοῦμε κι' ἐδῶ. Ὀπερέττα θὰ γίνῃ. Κι' ἂν γίνῃ τόσο τὸ καλύτερο, γιατὶ ἡ ὀπερέττα εἶναι τὸ στοιχεῖο της. Ἂν δὲν γίνῃ... ἔ, τί νὰ γίνῃ! Θὰ δοῦμε τί θὰ κάνῃ. Χαίρετε.

— Χαίρετε...

ΝΙΚΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ

(«THE RAINS CAME»)

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Λουδ. Μπρόμφηλντ (Ἑλληνικὴ ἀπόδοση ΚΩΣΤΑ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ)

10ο

Ἡ Ἀνατολὴ δὲν τοῦ εἶχε προσφέρει τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γαλήνη ποὺ ἔμοιαζε σὰν ναρκωτικό. Μ' αὐτὸς δὲν εἶχε ἔρθει τόσο μακρυὰ γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ γαλήνη αὐτὴ ποὺ ἤξερε ὅτι ἔχει μέσα της σπέρματα θανάτου.

Ἂν εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἦταν γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴ συνανα-στροφὴ τοῦ κόσμου. Τῆς κοινωνικῆς τάξης ποὺ ἀνῆκε, ποὺ γι' αὐτὴν εἶχε χάσει σιγὰ-σιγὰ τὴν πίστι του.

Ἀφοσιωμένος στὶς σκέψεις του καὶ στὶς δουλειές του ξέχασε τὴν ὥρα καὶ τὴ φοβερὴ ζέστη ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γιάννης Βατίστας τὸν ρώτησε ἂν σκόπευε νὰ φάῃ σπίτι του. Πραγματικὰ κάθε Σάββατο πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ πήγαινε στὴν Ἀποστολὴ καὶ γευμάτιζε μὲ τοὺς Σμίλεῦ.

Ἔρριξε βιαστικὰ τὴν ἀξίνα του καὶ μπῆκε σπίτι του νὰ κάνῃ ἕνα μπάνιο καὶ ν' ἀλλάξῃ ροῦχα. Ὑστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ γκαράζ του τὸ αὐτοκίνητό του — ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ αὐτοκίνητα τοῦ Ρανσιποὺρ — χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὶς Ρὸς—Ρόϋλς καὶ τὶς Πακὰρ ποὺ βρίσκονταν στὸ γκαράζ τοῦ Μαχαραγιᾶ.

Δὲν μεταχειρίζονταν τὸ αὐτοκίνητό του παρὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἄρχιζαν οἱ βροχὲς. Τὸ Ρανσιποὺρ δὲν εἶχε παρὰ δυὸ δρόμους ἕνας ποὺ σ' ἔβγαζε στὴ μεγάλη τεχνητὴ λίμνη ποὺ ἦταν πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴν πόλι, καὶ ὁ ἄλλος ποὺ τὸν εἶχαν φτιάξει οἱ Μογγόλοι πρὶν ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες καὶ ποὺ τέλειωνε στὰ ἐρείπια τοῦ ντ' Ἐλ Καντάρα στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ τοῦ Ἀμπάνα.

Στὸ σταῦλο ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ γκαράζ δὲν ὑπῆρχε πιὰ στέγη, γιὰ νὰ προστατεύῃ τὴν παλιά του Μπουΐκ. Ἦταν φανερὸ ὅτι οἱ μαϊμοῦδες περάσανε ἀπὸ κεῖ πρὶν τὸν ἐπισκεφθοῦνε σπίτι του καὶ διασκέδασαν ρίχνοντας ὅλα τὰ κεραμίδια στὸν κῆπο. Ὁ Ράνσομ χαμογέλασε γιατὶ σκέφθηκε ὅτι στὸ τέλος οἱ μαϊμοῦδες νικήσανε.

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ εἶχε ἐγκατασταθῆ σὲ δυὸ μεγάλα κτίρια παραπάνω ἀπὸ τὸν Ἱππόδρομο. Τὰ σπίτια αὐτὰ εἶχαν χρησιμεύσῃ ἄλλοτε γιὰ στρατῶνες τῶν Ἄγγλων στρατιωτῶν ποὺ εἶχαν μείνει στὸ Ρανσιποὺρ.

Τετράγωνα ἄσχημα κτίρια, εἶχαν τὴν πρωτοτυπία τῶν παληῶν σπιτιῶν, ἀλλὰ ἡ φύσι εἶχε ἀναλάβει νὰ τὰ ἐξωραΐσῃ καὶ τὰ σκέπασε μὲ ἀναρρηχητικὰ φυτὰ, κληματίδες, γιασεμιὲς, μπουκενβίλλιες. Μεγάλα δένδρα, μάνγιες, εὐκάλυπτοι καὶ πιπεριὲς,, σκιάζανε τὰ σπίτια ποὺ βρίσκονταν λίγο πιὸ μέσα ἀπὸ τὸ γεμάτο σκόνη δρόμο.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἔλμερ Σιμὸν μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὶς δυό του κόρες τὴ Φὲρν καὶ τὴ Χάζελ κατοικοῦσαν στὸ ἕνα σπίτι, καὶ ὁ κ. Σμίλεῦ, ἡ γυναῖκα του καὶ μιὰ συγγενής της, ἡ θεία Φοίβη, κατοικοῦσαν στὸ ἄλλο.

Ἡ ὄψι τῶν δυὸ κήπων μᾶς ἔδειχνε τὸ χαρακτῆρα τῶν δυὸ οἰκογενειῶν. Στὸν κῆπο τοῦ Σιμὸν δὲν ἔβλεπε κανεὶς οὔτε ἕνα λουλοῦδι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους καὶ τὰ ἀναρρηχητικὰ φυτὰ ποὺ φυτρώνουν μόνα τους στὶς Ἰνδίες, καὶ ποὺ καμμιὰ δύναμι δὲ μπορεῖ νὰ τὰ σταματήσῃ. Ἂν ὁ κῆπος αὐτὸς ἦταν μοναχικὸς δὲ θὰ ἔκανε κακὴ ἐντύπωσι ἀλλὰ πλάϊ στὸν κῆπο τῶν Σμίλεῦ φαίνονταν τόσο παραμελημένος.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Θεατρικὲς ἐπιφυλλίδες

Τζ. Μπέρναρ Σόου

«Ὁ Ἀνδροκλῆς καὶ τὸ Λιοντάρι»

Μετάφραση τοῦ κ. Θ. Καμενίδη

Στὸ φύλλο τῶν «Παρασκηνίων» Β' χρόνος, ἀριθ. φύλλου 53 Σάββατο 20 Μαΐου 1939 δημοσιεύσαμε τὸ πρόλογο τοῦ περίφημου ἔργου τοῦ Μπέναρ Σόου «Ἀνδροκλῆς καὶ τὸ Λιοντάρι». Ἀπὸ σήμερα, μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ παιχτῆ τὴν ἐρχόμενη χειμερινὴ περίοδο στὸ Βασιλικὸ Θέατρο, ἀρχίζουμε καὶ τὴ δημοσίευση τοῦ ἔργου μὲ μετάφραση τοῦ ἴδιου κ. Θ. Καμενίδη.

1ο

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Βράδυ, τὸ τέρμα τριῶν δρόμων ποὺ ὁδηγοῦν στὴν Ρώμη, τρεῖς θριαμβευτικὲς ἀψῖδες ξενοίγουν μιὰ πλατεῖα στὴν εἴσοδο τῆς πόλης. Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τῆς πλατείας μακριοὶ πέτρινοι μπάγκοι. Δεξιὰ ἕνας γεροζητιᾶνος μὲ τὸ δισκάκι στὰ πόδια του.

Ἀπὸ τὴν ἀψῖδα δεξιὰ προχωρεῖ στὸ κέντρο ἕνας οὐλαμὸς Ρωμαῖοι στρατιῶτες ποὺ συνωδεύουν μιὰ «φουρνιὰ» χριστιανοὺς κατάδικους ἄντρες καὶ γυναῖκες ὁ' ὅλες τὶς ἡλικίες.

Ἀγάμεσά τους βρίσκεται καὶ μιὰ λοβίνια μιὰ ὡραία καὶ τολμηρὴ νέα ποὺ ξεχωρίζει ἀπ' ὅλους γιὰ τὴν ἀνώτερη κοινωνική της κατηγορία. Τὸν οὐλαμὸ ὁδηγεῖ μὲ κόπο ἕνας ἑκατόνταρχος, κρατῶντας στὰ χέρια τὸ διακριτικὸ ραβδί του. Ὅλοι τους σκονισμένοι, κατάκοποι. Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες κουρασμένοι ἀδιάφοροι, οἱ χριστιανοὶ ἀνοιχτόκαρδοι ἀποφασισμένοι νὰ ρίξουν στὸ χωρατὸ ὅλη τους τὴν ταλαιπωρία ἐτσι ποὺ νὰ δίνουν ὁ ἕνας τ' ἄλλου κουράγιο. Ἀπ' τὴ διεύθυνση ποὺ φάνηκε νἄρχεται ὁ οὐλαμὸς ἀκούγεται τώρα σάλπισμα.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (ἐπιτακτικά). Ἄλτ! Διαταγὲς ἀπ' τὸν Ἀρχηγό. (σταματοῦν καὶ περιμένουν). Καὶ τὼρα ἐσεῖς Χριστιανοί, τσιμουδιά! Ἔρχεται ὁ Ἀρχηγὸς, τὸ νοῦ σας. Προσέχτε τὴ συμπεριφορά σας. Ὄχι τραγούδια. Νὰ φαίνεστε πειθαρχικοί. Νᾶστε σοβαροὶ ἂν τὰ καταφέρνετε. Δέστε αὐτὸ ἐκεῖ τὸ μεγάλο χτίριο: Εἶναι τὸ Κολοσσαῖο. Εἶναι τὸ μέρος ὅπου θὰ σᾶς πετάξουν στὰ λεοντάρια, κι' οἱ μονομάχοι θὰ βγοῦν νὰ πολεμήσουν. Νὰ τὸ θυμᾶστε καλὰ, αὐτὸ θὰ σᾶς μάθει πῶς πρέπει νὰ φέρνεστε στὸν ἀρχηγό. (Ὁ Ἀρχηγὸς ἐμφανίζεται). Προσοχή! Χαιρετίσατε! (οἱ στρατιῶται χαιρετοῦν σὲ στάσι προσοχῆς).

ΕΝΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ: (εὔθυμα). Ὁ Θεὸς μαζύ σου Ἀρχηγέ!

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (σκανδαλισμένος). Σκασμός!

(Ὁ Ἀρχηγὸς, ἕνας πατρίκιος, ὁμορφάνθρωπος, περίπου τριαντατέντε χρονῶν, πολὺ ψυχρὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς, ἰδιοτυπὶς καὶ δικτατορικὸς, πλησιάζει πρὸς τὸν πέτρινο πάγκο ἀριστερὰ σὲ τρόπο ποὺ ξεχωρίζει ἀπ' ὅλους.

ΑΡΧΗΓΟΣ: Ἑκατόνταρχος.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (χαιρετᾶ σὲ προσοχή). Ἀρχηγέ!

ΑΡΧΗΓΟΣ: (ξερὰ καὶ ἐπίσημα)' Νὰ ὑπενθυμίσεις στοὺς ἀνθρώπους σους πὼς τὴ στιγμὴ αὐτὴ μπαίνουμε στὴ Ρώμη. Θὰ τοὺς δώσεις νὰ καταλάβουν πὼς πατώντας τὸ χῶμα τῆς Ρώμης βρίσκονται μπροστὰ στὸν Αὐτοκράτορα. Θὰ τοὺς τονίσεις πὼς δὲν ἐπιτρέπεται ἐδῶ ἡ χαλαρὴ πειθαρχία τῆς ὁδοιπορίας. Θὰ τοὺς βάλεις στὸ μυαλὸ καλὰ πὼς πρέπει νὰ ξυρίζονται κάθε μέρα, ὄχι κάθε βδομάδα. Θὰ τοὺς τονίσεις ἰδιαιτέρως νὰ καταλάβουν πὼς ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδενὶ λόγο νὰ ἀνεβοῦν καὶ νὰ βλασφημοῦν ψέλνοντας ὕμνους χριστιανικοὺς, ὅπως στὴν πορεία. Σᾶς καθιστῶ ὑπεύθυνο, Ἑκατόνταρχε, ὄχι μόνο γιὰ τὴν γνωστοποίηση ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν ὅσων εἶπα.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (ἀπολογητικά)' Οἱ ἄντρες βαδίζουν πιὸ ἥσυχα, Ἀρχηγέ.

ΑΡΧΗΓΟΣ: Ἔχεις δίκηο. Γι' αὐτὸ μιὰ ἐξαίρεσις μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὸ ἐμβατήριο: Ἐμπρὸς, Χριστιανοὶ στρατιῶτες. Αὐτὸ μποροῦν νὰ τὸ τραγουδοῦν, ὄχι ὅμως στὴν ἀγορὰ ἢ σὲ μέρος ποὺ μπορεῖ νὰ ἀκουστῆ ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα τὰ λόγια μόνο πρέπει ν' ἀλλάξουν «Ρίχτε τους στὰ λεοντάρια» αἴφνης. (Οἱ Χριστιανοὶ ξεσπᾶνε σὲ πληθωρικὰ γέλοια, πρᾶγμα ποὺ σκανδαλίζει τὸν Ἑκατόνταρχο).

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: Σιωπή! Σιωωωπήή!!! Αὐτὴ εἶνε ἡ πειθαρχία σας; Ἔτσι ἀκοῦνε ἕναν ἀξιωματικό; (στὸν Ἀρχηγό). Ὁρίστε, κύριε, αὐτὰ τραβᾶμε καθημερινῶς μ' αὐτοὺς τοὺς Χριστιανούς. Ὅλοι τὼρα χαχανίζουν καὶ κοροϊδεύουν, κάτι φοβερό! Αὐτοὶ δὲν ἔχουν θρησκεία: πῶς μπορεῖ ἀλλοιῶς.

ΛΑΒΙΝΙΑ: Μὰ νομίζω, Ἑκατόνταρχε, αὐτὸ τῶπε ὁ Ἀρχηγὸς γιὰ νὰ μᾶς κάνει νὰ γελάσουμε. Ἦταν τόσο ἀστεῖο.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: Πόσο ἀστεῖο ἦταν, θὰ τὸ δεῖτε αὔριο ποὺ θὰ σᾶς πετάξουν στὰ λεοντάρια. (στὸν Ἀρχηγὸ ποὺ φαίνεται σκυθρωπὸς) Συγγνώμην κύριε. (στοὺς Χριστιανοὺς). Σίωωπήήή!

ΑΡΧΗΓΟΣ: Θὰ εἰδοποιήσετε τοὺς ἄντρες σας πὼς ἀπαγορεύω ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς κάθε οἰκειότητα μὲ τοὺς Χριστιανοὺς καταδίκους. Ἐξαιρετικῶς, μονάχα γιὰ τὶς γυναῖκες θὰ ἐπιτρέψετε νὰ μαγειρεύουν, νὰ ἐπιδιορθώνουν ροῦχα νὰ γράφουν γράμματα, ἐν γένει τὶς ἰδιωτικές τους ἀσχολίες. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ περισσότερο. Ἰδιαιτέρως νὰ φροντίσετε ἡ διαταγές σας ἀναφορικὰ μὲ τὸν τόνο καὶ τὴν συμπεριφορὰ τῶν στρατιωτῶν σας πρὸς τοὺς καταδίκους, νὰ εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ἔχθρας καὶ τῆς περιφρόνησης. Ἡ παραμικρὴ ἀπείθεια στὴ διαταγὴ αὐτὴ νὰ θεωρηθῆ παράβασις καθήκοντος. (στρέφεται πρὸς τοὺς καταδίκους). Κατάδικοι!

ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ: (ἄγριος). Καατάάδδικοιοι! Πρροοχή! Σιωπή!

ΑΡΧΗΓΟΣ: Ἐπικαλοῦμαι τὴν προσοχή σας, κατάδικοι, γιὰ τὴν αὐριανή σας ἐμφάνιση στὸν Αὐτοκρατορικὸ Ἱππόδρομο ὁποια

Η Κριτική του Βιβλίου

Τοῦ κ. Λ. ΠΑΥΛΙΔΗ

Ἄρη Χατζιδάκη: «Σπιναλόγκα», δρᾶμα σὲ τρεῖς πράξεις, Ἀθήνα 1940. Ἐκδόσεις Γκοβόστη, σελίδες 72, σχῆμα 8ο.

Ξέρω κοιλὰ ἕναν ποὺ διάβασε καὶ διαβάζει ἀπὸ χρόνια ὅλα σχεδὸν τὰ λογοτεχνικὰ (ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα) ἐντυπά μας. Ἀπὸ τὰ βιβλία, τοὐλάχιστο, πολὺ λίγα τοῦ ξεφεύγουν. Θὰ πῆς ἀμέσως: καὶ τί καταλαβαίνει, τί ὄφελος ἔχει ; Ἂν ἤθελα, ἐνσωματώνοντας τὴ σκιὰ αὐτοῦ τοῦ πολὺ γνωστοῦ μου, νὰ πάρω τὴ θέση του, θ' ἀπαντοῦσα : ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, τὸ διάβασμα αὐτὸ μὲ κάνει ἱκανὸ νὰ μπορῶ νὰ πῶ σὲ κάθε περίσταση ποὺ τύχει — τώρα, ἂς ποῦμε— πόσο συνεχούμενη, εὐκολοδιάκριτη κι' ἀξιοπρόσεκτη εἶνε ἡ πρόοδος τῆς λογοτεχνίας μας.

Καὶ δὲ λέω ἀκόμη γιὰ τὸ περιεχόμενο, τὶς ἐντυπώσεις καὶ παρατηρήσεις, τὶς συλλήψεις καὶ τοὺς τρόπους τῆς σύνθεσης, τὶς ἰδεολογικὲς σὲ θέση καὶ ἄρση κατατπίσεις, τὴν ὅλη τεχνικὴ καὶ τὴν ὅλη συγκρότηση: περιορίζομαι καὶ λέω ἁπλῶς γιὰ τὴ γλωσσικὴ μορφή, τὴ διατύπωση, τὴν ἔκφραση.

Ἀλήθεια τί προκοπὴ μέσα σὲ μισὸν αἰῶνα ! Κι' ὄχι εἰδικὰ μόνο ἀνάμεσα στοὺς σημαντικοὺς λογοτέχνες μας, ποὺ, ξεχωρίζοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ὁμότεχνων, στάθηκαν ἢ γίνονται ὁλοένα ὁρόσημα καὶ στατικὰ ἢ δυναμικὰ σχηματίζουν τἰς λεκάνες ἢ τὰ κανάλια τῆς θείας ροῆς τοῦ λόγου καὶ στὸν τόπο τοῦτον. Ἀλλὰ γενικά, γιὰ ὅλους ποὺ γράφουν καὶ δουλεύουν ὡς σὲ κυλάρι ἢ ὡς σὲ πηλό, ὡς σὲ ξύλο ἢ ὡς σέ μέταλλο τὴν ὁμαδικὴ ἔκφραση. Κι' ἀνάμεσα ἀκόμη στὴν παραγωγὴ τοῦ ἴδιου λογοτέχνη, εἶνε ὁρατὴ ἡ προκοπὴ αὐτή. Κι' ἀκόμη πιὸ γενικὰ σὲ ὅλη τὴ λογοτεχνικὴ μας παραγωγὴ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ τοὺς συγγραφεῖς.

Τί ξεχωριστὴ, ἀλήθεια, πρόοδος ἀπὸ τὰ 1880, ποὺ παρουσιάστηκε κείνη ἡ φιλοπρόοδη ὁμάδα γύρω ἀπὸ τὸν Παλαμᾶ καὶ τὸν Σκιά, τὸν Δροσίνη καὶ τὸν Πολέμη. Κι' ἀπὸ τότε ὡς τὸ 1888 ποὺ βγῆκε τὸ «Ταξίδι». Κι' ἀπὸ τότε ὡς τὰ 1905 ποὺ παρουσιάστηκαν ὁ Ψυχάρης, κι' ὁ Πάλλης, ὁ Ἐφταλιώτης, ὁ Καραβίτης, κι' ὁ Βλαχογιάννης, ὁ Ξενόπουλος, κι' ὁ Βουτυρᾶς, ὁ Χατζόπουλος κι' ὁ Θεοτόκης, ὁ Χρηστομάνος κι' ὁ Ροδοκανάκης, ὁ Βουτυερίδης κι' ὁ Γκόλφης κι' ὁ Παρορίτης, ὁ Αὐγέρης, ὁ Χόρν, τὸ ζεύγος Καζαντζάκη, ὁ Βάρναλης κι' ὁ Καρβούνης (ἂς ἀφήσουμε, εἰπαμε τὶς ἐσωτερικὲς ἀνομοιότητες κι' ἂς τὰ βάλουμε ὅλα μαζί, ἀφοῦ γιὰ τὴ διατύπωση μόνο πρόκειται ἐδῶ).Κι' ἀπὸ τὰ 1905 ὡς τὰ 1920 κι' ἀπὸ τότε ὡς τὰ 1930 καὶ τὰ 1940. Κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς στιθερῆς γλωσσικῆς προσαρμογῆς μας, ἀπὸ τὴν παλιὰ («Ἑστία» ὡς τὴ «Νέα Ἑστία». Ἀπὸ τὰ «Παναθήναια» καὶ τὸ «Περιοδικό» μας ὡς τὸν «Διόνυσο» καὶ τὴν «Τέχνη» καὶ τὸν («Ἀκρίτα». Ἀπ' αὐτὰ ὡς τὰ «Προπύλαια» καὶ τὸν «Νουμᾶ» (κέντρο συστολῆς καὶ κάποιας σύγκισης, ἀλλὰ καὶ σταθμὸ καὶ πάγια ἀφετηρία). Ἀπ' αὐτὰ ὡς τὰ «Νεοελληνικὰ Γράμματα» καὶ τὰ «Νέα Γράμματα». (Εἶνε στὸ μεταξὺ κ' ἔντυπα ποὺ δὲν ὑπάρχουν σήμερα,ποὺ τὰ ξέρουμε καὶ τὰ θυμούμαστε, μὰ δὲν τ' ἀναφέρουμε). Ἀπὸ τὸν Φῶτο Πολίτη τῆς «Νέας Ἑλλάδας» καὶ τῆς «Πολιτείας» ὡς τὸν ἴδιο τοῦ («Ἐλευθέρου Βήματος» καὶ τῆς «Πρωΐας». Κι' ἀπ' αὐτὸν ὡς τὸ Λουρμούζιο καὶ τὸν Βαρύκα, ὡς τὸν Ξύδη καὶ τὸν Καραντῶνη κι' ὡς τὸν Κ. Τσάτσο καὶ τὸν Σεφέρη. Κι' ἀπὸ τὸν "Ἰωνα Δραγούμη ὡς τὸν Γιῶργο Θεοτοκᾶ. Ἀπὸ τὰ «Δόγια τῆς πλώρης» ὡς τὸν «Ζητιάνο» κι' ἀπ' αὐτὰ ὡς τὸ «Γυμνὸ παιδὶ» καὶ τὴ «Γαλήνη». Ἀπὸ τὸν Καζαντζάκη τῆς «Νέας ζωῆς» ὡς τὸν μεταφραστὴ τῆς «Θείας κωμῳδίας» καὶ τὸν δημιουργὸ τῆς («Ὀδύσσειας». Ἀπὸ τὸν Βάρναλη τῆς «Κερήθρας» καὶ τῶν τραγουδιῶν τῆς («Ἤνησοῦς» καὶ τῶν Ἀλεξανδρεινῶν περιοκῶν, ὡς τὶς μετὰ τὸ 1920 λυρικοσατιρικὲς συνθέσεις του καὶ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς δικῆς του καὶ τῆς πανελλήνιας στὸ δοκιμιογραφικὸ εἶδος πεζογραφίας, τὴν («Ἀπολογία τοῦ Σωκράτη». Ἀπὸ τὸν Κρυστάλλη μέσο τοῦ Σπήλιου Πασαγιάννη ὡς τὸν "Ἀγγελο Σικελιανό. Ἀπὸ τὴν Πίπιζα ὡς τὴ Λάλη Ἰακωβίδη. Ἀπὸ τὴν Αἰμιλία Κούρτελη ὡς τὴ...Στεφανία Δάφνη κι' ἀπ' αὐτὲς τὶς «δυὸ» ὡς τὴ Μελισσάνθη. Ἀπὸ τὴν Ἰουλία Περράκη καὶ τὴ Μαλάμου ὡς τὴ Μέλπω Ἀζιώτη καὶ τὴ Μόνα Μητροπούλου. Καὶ πόσοι καὶ πόσες ἄλλες παραλείπονται, ποὺ στὸ ἔργο τους δείχνεται αὐτὸ ποὺ λέμε.

Καὶ δείχνεται πὼς τὸ μέτρο ἀξίας ἑνὸς λογοτέχνη εἶνε τὸ νὰ μὴ μένει πίσω στὴ γλωσσικὴ μορφή, στὴ διατύπωση, στὴν ἔκφραση. Νὰ φέρω ἕνα ἀκόμη παράδειγμα, σὲ ἄλλους τὸ, ποὺ μοῦ χρειάζεται τὴ στιγμὴ αὐτὴ γιὰ νὰ δικαιολογήσω ἡ ἐπικεφαλίδα τοῦ παρόντος, τὸν κ. Ἄρη Χατζιδάκη.

Ὁ Κρητικὸς αὐτὸς ποιητὴς, λογοτέχνης καὶ δραματικὸς συγγραφέας, ἂν δὲν κατεθυστεροῦσε τὴν ἔκφρασή του, τὸ περιεχόμενό του, ἐστω μέτριο, θᾶχε πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρον ἀπ' ὅσο ἔχει τώρα.

Σεμνὸς καὶ μετρημένος ἐργάτης τοῦ λόγου, ἄρχισε τὴ σταδιοδρομία του στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του τὸ Ἡράκλειο. Ἔγινε δημοσιογράφος καὶ τοπικὰ θὰ εἶχε δ ακριθῆ, ἀφοῦ ἔγινε στὴν Κρήτη ἀρχισυντάκτης καθημερινῆς ἐφημερίδας καὶ ταχτικὸς συντάκτης μιᾶς ἄλλης ἐκεῖ ἐφημερίδας καθημερινῆς ἐπίσης. ("Εκαμε, ὕστερα καὶ συντάκτης στὴν ἐδῶ «Βραδυνή»). Στὸ μεταξὺ ἔγραφε ποιήματα, μετέφραζε βιβλικὰ ἔργα — ξεχωρίζει ἡ συστηματοποίηση τοῦ («Ἄσματος ἀσμάτων» — καὶ συνέθετε δράματα. Σ' ὅλα αὐτὰ ὅμως φαίνεται καθυστερημένος στὴν ἔκφραση. Κ' ἐνῷ τὸ περιεχόμενό του μοιάζει συγχρονισμένο κι' οἱ παλμοί του εἶνε ἀληθινὰ ἀνθρώπινοι κ' ἡ προσοχή του σύντονα στρέφετει στὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἐποχῆς — πρῶτο δεῖγμα ζωντάνιας καὶ σοβαρότητας — μολαταῦτα ἡ καθυστερημένη ἔκφρσή του τὸν ἐμπόδισε νὰ μπῆ σὲ καλὴ γραμμὴ κ' ἐμεινε ὡς τὴν ὥρα λίγο γνωστός.

Φταίει, φυσικὰ, ἡ ἐπαρχία. Ἐκεῖ οἱ νέοι ἦχοι φτάνουν ἐξασθενημένοι. Οἱ νέες μορφὲς ἐξαντλημένες. Ἀκούει κανεὶς καὶ βλέπει συγχυσμένα. Ὅ,τι καὶ νὰ πῆς ὁ λογοτέχνης πρέπει νὰ ζῆ στὸ κέντρο τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, γιατί αὐτὸ εἶνε γιὰ τὸν ντόπιο τὸ κέντρο τῆς παγκοσμιότητας. Ὁ Καβάφης ἀποτελεῖ μιὰ ἐξαίρεση ποὺ ἀκριβῶς ἀνάμεσα στ' ἄλλα ἐξηγεῖ τὴν ἰδιορρυθμία τῆς ὅλης δημιουργίας του.

Ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα, στὸ κέντρο, ἕνας Ἕλληνας λογοτέχνης θὰ συγχρονιστῆ, Ἐδῶ θὰ συγχρονίση τὴν ἔκφρασή του κ' ὕστερα θὰ συγχρονίση κι' ὅλα τ' ἄλλα. Κι' αὐτὸ εὐτυχῶς ἄρχισε νὰ γίνεται καὶ μὲ τὸν κ. Ἄρη Χατζιδάκη. Διάβασα ὅλο τὸ ἔργο του. Ἀπὸ τὶ («Ἰδαῖα» — οἱ «Κοντυλιὲς», ποὺ εἶνε τὸ πρῶτο του περιλαμβάνεται σ' αὐτὰ — εἶνε μιὰ γενικὴ συλλογὴ πρωτότυπης καὶ μεταφραστικῆς παραγωγῆς. Καὶ τὶς «Πολιτεῖες τῶν ὡρῶν» καὶ τὴν «Πρέβεζα» καὶ τὸν «Πατούχα». Καὶ τώρα τὴ «Σπιναλόγκα».

Καὶ διεπίστωσα αὐτὸ ποὺ εἶπα μὲ τόσο περιστροφικὴ διαδρομὴ στὸ περιπάνω: τὸν γοργὸ συγχρονισμό του, ὅταν βρέθηκε μόνιμα ἐγκατεστημένος στὴν Ἀθήνα, καὶ τὴ σημασία τῆς ἔκφρασης γιὰ τὴν ὅλη ἐμφάνιση μιᾶς λογοτεχνικῆς παραγωγῆς.

Ἡ «Σπιναλόγκα» εἶνε ἕνα δραμα τικὸ ἔργο ἄξιο κάθε προσοχῆς. Καὶ γιατί μαρτυρεῖ τὴν προσαρμογὴ τοῦ συγγραφέα της καὶ γιατί ἔχει καὶ αὐτοτελῆ ἀξία. Εἶνε μιὰ ὁλοφάνερη καὶ σημαντικὴ πρόοδος, ὄχι μόνο στὰ ἄλλα, προγενέστερα ἔργα τοῦ ἴδιου συγγραφέα, ἀλλὰ καὶ πάνω στὰ ὁμοειδῆ πρόσφατά του: τὸν «Καρυωτάκη» καὶ τὸν «Πατούχα».

Καὶ πρὶν προχωρήσω κάνω μιὰ γενικὴ παρατήρηση. Ὁ κ. Ἄρης Χατζιδάκης δραματοποίησε ὡς τώρα γνωστοὺς μας «μύθους» καὶ ξεχωριστὰ στὰ δύο πρῶτα δραματικά του ἔργα «μύθους» λογοτεχνικούς. Τὸν ποιητὴ Καρυωτάκη καὶ τὸν πεζογράφο Κονδυλάκη. Σ' αὐτὰ τὰ δυὸ μόλις πέτυχε νὰ δώση κάποια γνωριμή μας ἀτμόσφαιρα. Πάντως διαβάζοντάς τα — δὲν θὰ παιχτοῦν, βέβαια, ποτὲ αὐτὰ, παρὰ μόνο ἴσως ἀπὸ ἐρασιτεχνικοὺς θιάσους καὶ γιὰ ὡρισμένο σκοπὸ — πᾶς νὰ φέρης στὴ μνήμη σου, πᾶς νὰ πιάσης μὲ τὴν αἴσθησή σου, πᾶς νὰ συλλάβης τὴ σκιὰ τοῦ τραγικοῦ ποιητῆ, τοῦ αἰσθαντικοῦ καὶ πραγματιστῆ πεζογράφου.

Στὴ «Σπιναλόγκα» ὅμως πῆρε ἕνα θέμα, ἴσως ἄγνωστο στὸ πολὺ κοινὸ, γνωστότατο ὅμως σὲ πολλοὺς γιὰ τὴ φρικαλεότητα καὶ τὴν ἀνθρώπινη καὶ κοινωνικὴ σημασία του. Πρόκειται γιὰ τὸ νησὶ τῶν λεπρῶν τῆς Κρήτης.

Ὁ συγγραφέας ὅμως δὲν ἔκαμε μακάβρια ἠθογραφία. Ἄνοιξε τὸ θέμα του, τοῦ ἔδωσε μορφὴ κ' ἔνταση γενικώτερη. Τοῦ ἐμφύσησε πνοὴ ἰδεολογική. Ἔβαλε μέσα χαρακτῆρες διάπλατους. Γεγονότα χαρακτηριστικά. Ἀτμόσφαιρα δραματική.

Δὲν ὑπάρχουν οἱ μεγάλες συγκρούσεις τῶν ζώφρενων παθῶν, τῶν ἀνεδημιουργικῶν συλλήψεων, τῶν ὑπερπραγματικῶν, ἀλλὰ τελεσφόρων συνθέσεων. Αὐτὴ ἡ κεντρικὴ ἐνέργεια τοῦ γιατροῦ Πέτρου Κρητικοῦ μοιάζει ἀτόφια μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἐπιστήμονα τοῦ «Νέου Εἰδώλου» τοῦ ΦρανσουὰΝτεκουρσέλ. Αὐτὰ ὅλα ὅμως εἶνε δευτερεύοντα. Κεῖνο ποὺ πρωτεύει εἶνε πὼς στὴ «Σπιναλόγκα» ὑπάρχει ἕνας ἀνθρώπινος ἰδεολογισμὸς θετικὸς—βέβαια, θετικὸς — καθόλου ἀντινομιακὸς, καθόλου ψευδαισθητικός. Καὶ ἡ θεατρικὴ οἰκονομία περλαβαίνει τοὺς τύπους, τὰ γεγονότα τὰ ὄντα, τὰ συναισθήματα καὶ τὶς ἰδέες σὲ μιὰ ρυθμικὴ καὶ συχνὰ παλμῶδη καταβάδιση ἀπὸ τὰ παρασκήνια στὸ προσκήνιο, γιὰ τὴν τελειωτικὴ καὶ σχεδὸν πετυχημένη ἀνάδειξη τοῦ ὅλου ἔργου, τῆς ὅλης αὐτῆς ἀρκετὰ συγκροτημένης καὶ ἀρκετὰ ἀποδοτικῆς σύνθεσης. Ἂν τὸ ἔργο αὐτὸ παιχτῆ — ὄχι σὰν πρωτόλειο, μὰ σὰν ἔργο μὲ κάποιες λογικὲς καὶ τεχνικὲς ἀξιώσεις — θὰ φανῆ ἀκόμη πιὸ πολὺ ἡ ἀξία του, οἱ λεπτότητές του — ποὺ ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει πὼς ὁ ὑπέροχο ἄτομο δὲν πρέπει νὰ παίρνη ὑπερανθρώπινες διστάσεις, μὰ νὰ μένη ἁπλὸ καὶ ἀνθρώπινο—ἡ σκηνικὴ του οἰκονομία, τὸ ἰδεολογικό του κατεύγασμα, ὁ πολὺ ἀνθρώπινος συναισθηματισμός του.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω καὶ νὰ συνδέσω τὰ δυὸ ἄκρα τοῦ παρόντος ζανσημειώνω τὴν εὐχάριστη παρατήρηση ποὺ ἔκαμα: Ὁ κ. Χατζιδάκης στὴ «Σπιναλόγκα» συγχρονίστηκε, προχώρησε στὴν ἔκφραση. Ἡ γλῶσσα του, ἡ διαβολική του φράση, τὸ ὅλο κείμενό του δὲν ξενίζουν πιὰ σὰν καθυστερημένα. Μπῆκε στὴ σειρά, ὅσο μποροῦσε νὰ μπῆ ἕνας ποὺ εἶχε μείνει πίσω, καὶ ἀσφαλῶς θὰ προχωρήση μὲ ὅβμα σταθρὸ πιά. Κ' ἔχοντας συγχρονισμένη τὴ διατύπωση θὰ εὐκολιυθῆ καὶ στὴν ὅλη συνεισθηματικὴ καὶ ἰδεολογικὴ συνθετικὴ του προσπάθεια.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ & ΔΑΝΕΙΩΝ
ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
Ἀποθεματικὰ Κεφάλαια Δραχ. 400.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : Ἐν Ἀθήναις Πειραιῶς 1
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ :) Ἐν Πειραιεῖ Φίλωνος 291) καὶ Θεσσαλονίκη Τσιμισκῆ 38
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΝ :
Ταμευτηρίου πρὸς 3.75 % μέχρις 100.000 δραχμῶν. Ὄψεως καὶ ἐπὶ προθεσμίᾳ ὑπὸ λίαν συμφέροντας ὅρους
Αἱ καταθέσεις Ταμευτηρίου μέχρι ποσοῦ δρχ. 30.000 εἶνε ἀκατάσχετοι

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΦΑΙΑΚΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ 1η σελίδα)

γράφευς (Θουκυδίδη, Πλούταρχε, Ἀριστοτέλη) ποὺ συνταυτίζουν τὸ νησὶ τῶν Φαιάκων μὲ τὴν Κέρκυρα.

Μὲ τὴ δεύτερη ἄποψη συμφωνεῦν ὁ Βίκτωρ Μπεράρ καὶ τελευταῖα ὁ Ζὰκ Μπουλανζέ, ποὺ ἀφοῦ ἐξέτασαν προσεχτικὰ ὅλες τὶς κερκυραϊκὲς ἀκτές, ἀποφάνθηκαν ἀδίσταχτα πὼς ἡ προϊστορικὴ πόλη δὲν μπορεῦσε νὰ βρισκόταν ἀλλοῦ παρὰ στὴν περιοχὴ τῆς Παλαιοκαστρίτσας. Καὶ μᾶς τὸ ἐξηγοῦνε, ἀκολουθῶντας πιστὰ τὴν ὁμηρικὴ περιγραφή.

Σύμφωνα μ' αὐτή, ἔπειτ' ἀπὸ δεκοχτὼ μέρες ταξίδι μὲ τὴ σχεδία του ἀπὸ τὸ νησὶ τῆς Καλυψῶς, ἀγνάντεψε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ὀδυσσέας τὰ σκιερὰ βουνὰ τῆς Σχερίας. Μὰ ξέσπασε ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερὰ θαλασσοσβόρια τῆς Μεσόγειου, τὸ κῦμα τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴ βάρκα καὶ γιὰ ὀχτὼ ἀκόμα μερόνυχτα θαλασσοδερνόταν, ὥς που ἀντίκρυσε καὶ πάλι τὴν πεθητὴ γῆ. Μὰ δυστυχία του! Σὰ ζύγωσε ἀρκετά, ἤρθε σ' αὐτιά του ὁ ψδοῦπος τῆς θάλασσης, ποὺ ἔσπαζε στοὺς βράχους «Μούγκριζαν φριχτὰ τ' ἀφρισμένα κύματα, πουθενὰ κατάφυγή, λιμάνι, ἀραξοβέλι, μὰ κάβο μονάχα ὀρθόστητοι, ξέρες παντοῦ, πέτρες σχιστὲς κ' ἕνας μενάλος βράγος, γλυστερός, ποὺ ἀνέβκινε ἀπέτομα ἴσαμε ἀπάνου». Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ θάλασσα ἤταν ἐκεῖ βαθειά, τόσο ποὺ ἄνθρωπος δὲν μπόρειε ὀβθιος νὰ σταθῆ....

Σὲ τέτοια ἄγρια ἀκρογιλιὰ πέταξε τὸν Ἥρωα τὸ κῦμα. Μὲ τὰ δυὸ χέρια του ἄρπαξε τὸ βράχο καὶ βογγῶντας κρατιέταν. Μὰ τὸ κῦμα γύρισε πίσω μὲ ὁρμή. τὸν ἀσπάχτε ἀπ' τοὺς βράχους καὶ τὸν πέταξε ξανὰ στὰ ἀνοιχτά. Ἀργίζει τότε νὰ κολυμπᾶ γιαλὸ - γιαλό. ἐλπίζεντας κάπου νὰ βρῆ ἀπάνεμο ἀκρογιάλι, ὥς που

«ἔφτασε πλέοντας εἰς ποταμοῦ τὸ (στόμα,
ποὺ ἐκύλα ὡραῖα, κάλλιστος' ἐκεῖ (ποὺ ἐφάνη ὁ τόπος,
χωρὶς πέτρες καὶ ἀπάνεμος».

Στὶς ἐκβολὲς αὐτοῦ τοῦ ποτάμι οὗ σώθηκε ἀποστημένος ὁ Ὀδυσσέας, φίλησε τὴ γῆ τὴ σιτοδώρα κ' ἔπειτα σύρθηκε στὸ δάσος, πάνου στὸ ὕψωμα πλάϊ στὸ ποτάμι, διάλεξ' ἕνα μέρος ἀπάνεμο κάτου ἀπὸ μιὰν ἐλιά, ἔρριψε φύλλα πάνου του, πλάγιασε κ' εὐθὺς τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Μιὰ τέτοια τοποθεσία — μᾶς λέει ὁ Μπουλανζὲ στὸ βιβλίο του «Τὸ Νησὶ τῆς Ναυσικᾶς»—δὲν μπορεῖ νάναι ἄλλη ἀπὸ τοὺς Ἔρμονες. Βρίσκεται δώδεκα χιλιόμετρα πρὶν φτάσουμε στὴν Παλαιοκαστρίτσα. "Ὅλη ἐκεῖ ἡ ἀκτὴ εἶναι ἄγρια κι' ἀπότομη. Μπροστὰ της ἀνοίγεται ἀγριωπὴ ἡ Μεσόγειος, ἡ θάλασσα τῶν Κυκλώπων. τῶν Λαιστρυγόνων, τῆς Καλυψῶς καὶ τῆς Κίρκης. Ἀπὸ εἰκοσιπέντε μέτρα ὕψος κατρακυλοῦν τὰ νερὰ ἑνὸς ποταμοῦ, ποὺ ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς Κοιλάδας τοῦ Γέπα, κυλῶντας ἀνάμεσα σὲ καλαμιῶνες καὶ λιβάδια, ..φτάνει στὰ ὑψώματα στοὺς Ἔρμονες. Ἐκεῖ στοίβει δεξιά, περνᾶ ἕνα στενὸ καὶ γκρεμίζεται σχηματίζοντας καταρράκτες. σ' ἕνιαν ὅμορφο γιαλὸ ἀπὸ ἄμμο καὶ γαλίκια ἄσπρα, χαράζοντας σ' αὐτὸν ἴσαμε τὴ θάλασσα ἕνα μικρὸ ψιλάκι. Ἐκεῖ πρέπει νὰ σώθηκε ὁ ἥρωας.

"Ας δοῦμε τώρα καὶ τὸ δρομολόγιο τῆς Ναυσικᾶς, ποὺ σὰν καλὴ νοικοκυρούλα, φόρτωσε σ' ἕνα καλέτρεγο ἀμάξι τ' ἀσπόρρυχα τῶν ἀδελφιῶν της καὶ ξεκίνησε μὲ τὶς δοῦλες γιὰ τὰ πλυσταριά, ποὺ «μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλιν ἤταν».

«Καὶ εἰς τ' εὔμορφον ὡς ἔφθασαν καὶ (πρόσχαρο ποτάμι,
πῦραν ἐκεῖ τὰ πλυσταριά, καὶ ἄφθονον (ἀναβρύζει
καλὸ νερό, ποὺ 'ναι ἀρκετὸ νὰ βγάλη (κάθε ρύπο.
Καὶ τὰ μουλάρια ξέζεψαν αὐτὲς καὶ (τ' ἀπολῦσαν
εἰς τ' ἀφρισμένου ποταμοῦ τὴν ἄκρη, (αὐτοῦ νὰ τρώγουν
τὴν ἀγριάδα τὴν γλυκειά...»

"Επειτα ἔπλυναν τὰ ροῦχα καὶ

«εἰς τ' ἀκρογιάλι τ' ἁπλωσαν ἀραδι- (κῶς, στὸ μέρος
ποὺ τὰ χαλίκια στὴν ξηρὰν ἐλεύκανε (τὸ κῦμα».

"Υστερα λούστηκαν κι' αὐτές, κι' ἀφοῦ γευμάτισαν πλάϊ στὸ ποτάμι, ἄρχισαν τὸ τόπι. Μὰ ἔφυγε τῆς Ναυσικᾶς κ' ἔπεσε στὸ βαθὺ ρέμα. "Εβγαλαν τότε τὶς φωνὲς ὅλες μαζὶ καὶ ξύπνησαν τὸν Ὀδυσσέα.

"Ετσι ἔγινε ἡ περίφημη συνάντηση. Ἡ Ναυσικᾶ τὸν περιποιήθηκε, τοῦ ἔδωκε ἀπ, ἔλα, καὶ τὸν κάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήση ὡς τὴν πόλη, δίναντάς του τὶς πάρα κάτου μοναδικὲς γιὰ τὴν τοποθεσία τῆς πολιτείας τοῦ Ἀλκίνοου πληροφορίες.

«"Οσο περνοῦμε ἀπὸ φυτεῖες ἀνθρῶ- (πων καὶ χωράφια,
ἀντάμα μὲ τὶς βάγιες μου, πίσω ἀπὸ (ζᾶ κι' ἀμάξι,
περπάταγε γοργὰ - γοργά, καὶ 'γὼ τὸ (δρόμο δείχνω.
Κι' ἄμα σιμὰ θὰ φτάσουμε στὴν πόλη, (ὅπου τὴ ζώνουν
ψηλὰ τειχιά,— θὰ ἰδῆς τὰ δυὸ λιμάνια (της τὰ ὡραῖα
καὶ τὴ στενὴ τὴν ἐμπασιά! καὶ δίπλα (ἀπὸ τὸ δρόμο
ἔξω σερμένα στέκουνε τὰ δίπλωρα (καράβια'
γιατὶ ἐκεῖ δὰ ὁ καθένας τους ἐκεῖ κα- (ραβοτάσι.
Καὶ ἡ ἀγορά τους εἶναι 'κεῖ, στ' ὡ- (ραῖο Ποσείδιο γύρα,
στρωμένη μὲ βαρυόσυρτες, στὴ γῆ (χωμένες πέτρες.
Ἐκεῖ τῶν μαυροκάραβων τἄρμενα μα- (στορεύουν,
τὰ παλαμάρια, τὰ πανιά, καὶ τὰ κου- (πιὰ πλανίζουν».

ΣΠΥΡΟΣ ΜΙΝΩΤΟΣ
Διευθυντὴς «Ἰονίου Ἀνθολογίας»

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τὸ δεύτερο μέρος.

Ἡ Ἐπιθεώρηση στὴν Ἀθήνα

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1η σελίδα)

Ἡ Μαρίκα μὲ τὴν καθαρὴ σταράτη ἄρθρωση καὶ τὴν πρόζα της ποὺ πολλοὶ ἀπὸ τὶς ἠθοποιοὺς τοῦ σοβαροῦ θεάτρου θὰ ζηλεύανε, μὲ μιὰ ἔμφυτη μελαγχολία εἶνε ὁ ἀντίθετος πόλος τῆς ἀδερφῆς της.

Ἀλλὰ σάμπως τὸ κέφι, τὸ διαβολεμένο τοῦ παιδιοῦ τῆς ἐπιθεώρησης, τῆς Ρένας Ντὸρ, ποῦ λὲς καὶ γεννήθηκε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παίζη σ' αὐτὸ τὸ θεατρικὸ εἶδος ; Ποιὸς δὲν γέλασε μ' αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ καρατερίστα, ποὺ θυσιάζει τὴν ὠμορφιά της πολλὲς φορὲς στὸ βωμὸ τῆς τέχνης της καὶ δὲν ἀπόρησε μὲ τὶς καταπληχτικὲς ἀπομιμήσεις τῆς Σοφίας Βέμπο ἢ τῆς Ζαζᾶς Μπριλλάντη ; Ἡ Ρένα Ντὸρ εἶνε ἕνα ἀστέρι ἀκόμα τῆς ἐπιθεώρησης, φωτεινὸ, φωτεινότατο, στὰ γκροτέσκικα νούμερα.

Καὶ ἡ Ντιριντάουα θὰ μποροῦσε ν' ἀπασχολήση τὸν θεατὴ, ποὺ ζητάει στὴν ἐπιθεώρηση τέχνη καὶ τεχνικὴ, μὲ τὸ παίξιμό της, ποῦχει προτερήματα ὄχι λίγα, καὶ ὑπόσχεται νὰ δώση περισσότερα, ἂν κατὼρθωνε ἡ ἴδια ἢ ὁποισδήποτε ἄλλος, σκηνοθέτης, θιασάρχης, διευθυντὴς θιάσου, συγγενὴς νὰ τῆς ποῦν καὶ νὰ τῆς δείξουν μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς καθρέφτη, ὅτι πρέπει νὰ διώξη ὅλες τὶς περιττὲς, ἀφόρητες κινήσεις, τὶς ὕστερικὲς φωνὲ, τὰ ἄδικα σοῦρτα καὶ τὰ φέρτα ἀπάνω στὴ σκηνὴ ποὺ τὴν κάνουν νὰ μοιάζη ἐξαλλη. Γιατί καὶ μοῦτες καλὲς ἔχει, κι' ἀκόμα δυὸ χαρίσματα: τραγανιστὴ ἄρθρωση καὶ παρακολούθηση προσεχτικὴ τοῦ τί λέγεται στὴ σκηνὴ, ἐνδιαφέρον γι' αὐτὰ, ποὺ δείχνεται μὲ μεταλλαγὲς τῆς φυσιογνωμίας της. Τὴ βοηθάει ἀκόμα καὶ τὸ σῶμα της στὸ χορὸ. Ἡ Ντιριντάουα ἔχει τὸ ὡραιότερο σῶμα τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Μιὰ καὶ μιλᾶμε γιὰ χορὸ, δὲν μποροῦμε νὰ μὴν σταματήσουμε μπρὸς στὸ χορευτικὸ ζευγάρι αὐτοῦ τοῦ θιάσου.Τὴν Παυλοφσκάγια καὶ τὸν Σπυρόπουλο.Ἡ Παυλοφσκάγια εἶνε μιὰ γεννημένη χορεύτρια, ποὺ κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἀφήνει νὰ ξετυλίγεται τὸ πλατύ της ταλέντο. Ὁ Σπυρόπουλος εἶνε ἕνας καλὸς χορογράφος, ποὺ μὲ τὸ ὑλικὸ ποὺ διαθέτει, τὶς μπαλλαρίνες δηλ. δείχνει ὅτι εἶνε προικισμένος καὶ μὲ φαντασία καὶ μὲ πρωτοτυπία.

Γιὰ τοὺς ἄντρες τοῦ θιάσου Σαμαρτζῆ τί νὰ πῆ κανένας. Ἐξαιρετικοὶ ὅλοι κι' ὁ καθένας στὸ εἶδος τους. Ὁ Μαυρέας, ὁ ξεχωριστὸς ἠθοποιὸς, ὁ Μηλιάδης, ὁ Μακρῆς, ὁ Δούκας, ὁ Γαβριηλίδης ὁ εὐγενέστερος καὶ κομψότερος κομπὲρ τῆς ἐπιθεώρησης καὶ ὁ Καντιώτης εἶνε ζηλευτοὶ ἠθοποιοί.

ΜΟΝΤΙΑΛ.— Καὶ τοῦτο τὸ ἐπιθεωρησιακὸ συγκρότημα κλείνει ἠθοποιοὺς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ πολλὰ δώσανε μὲ τὶς δημιουργίες τους στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο.

Ἡ Λουΐζα Ποζέλλι π. χ. ἡ κοπέλλα μὲ τὸ ἀληθινὸ ταλέντο ποὺ νοιώθει τὸ τί λέει, τὸ τί τραγουδάει, τὸ τί χορεύει. Ρυθμὸς, εὐλυγισία, τῆς δίνουν μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες θέσεις μέσα στὸν θεατρικὸ ἐπιθεωρησ

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ

Κινηματογραφικά νέα

— Καθὼς γράφουν ἡ γαλλικὲς ἐφημερίδες, στὶς 19 τοῦ φετεινοῦ Μάη πέθανε στὸ Βέλγιο ἀπὸ τὴν ἔκριξι ὀδίδος ὁ καλὸς ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου καὶ πολὺ γνωστός μας ἀπὸ πολλὰς ταινίας του Ρολλὰν Τουταίν. Ὁ μακαρίτης καλλιτέχνης εἶχε πάρει μέρος σὲ πάρα πολλὰς ταινίας ποὺ ἀπ' αὐτὲς ἀναφέρουμε τὶς «Ἐπιφυλακὴ», μὲ τὸν Βικτὼρ Φρανσὲν καὶ τὴν Ἀνναμπέλλα, τὴ «Χαραυγὴ τῆς δόξας», μὲ τὸν Βικτὼρ Φρανσὲν, τὴ Μαρσὲλ Σαντὰλ καὶ τὸν Ζὰν Πιὲρ Ὠμὸν καὶ τὸ «Γιοσιβάρα», μὲ τὸν Πιὲρ Ρισὰρ Βὶλμ καὶ τὸν Σεσοῦ Χαγιακάβα. Πόσων ἄλλων ἀκόμη θὰ ἀμάθουμε τὸ θάνατο;

— Παίχτηκε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ στὴ Βιέννη μιὰ ἀπ' τὶς καλλίτερες φιλμοπερέττες τῆς αὐστριακῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς. Ἔχει τὸ τίτλο «Τὰ ἀθάνατα Βάλς» καὶ τὸ σενάριο της παρουσιάζει τὴ περίφημη τετρανδρία τῶν μουσουργῶν Στράους (τοῦ πατέρα καὶ τῶν τριῶν γυιῶν του) καὶ ἀναπαραστάνει τὴ χαρούμενη καὶ ξέγνοια στη προπολεμικὴ Βιέννη. Πρωταγωνιστὴς τοῦ ὡραίου αὐτοῦ φίλμ — ποὺ θὰ παιχτῆ ἀσφαλῶς κι' ἐδῶ — εἶναι οἱ γνωστοί μας Μαρία Ἄντεργκαστ, Χὰνς Χόλτ, Πάουλ Χέρμπικερ καὶ Γκρέτα Τάϊμερ.

— Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς σκηνοθέτης Κὰρλ Ρίττερ ἐγύρισε γιὰ λογαριασμὸ τῆς Τόμπις τὴ φιλμοπερέττα «Τὰ νειάτα τραγουδάνε». Πρωταγωνιστὲς τοῦ φίλμ τούτου εἶναι ὁ Βὸλφ Ἄλμπαχ Ρέττυ, ἡ Γκοῦστι Χοῦμπερ, ἡ Γκρέτα Βάϊνσερ καὶ ὁ μακαρίτης κωμικὸς Ριὲλφ Ρόμπερτς.

— Ὁ περίφημος καὶ ἀγέραστος Μωρὶς Σεβαλιὲ συνεχίζει τοὺς κινηματογραφικούς θριάμβους του. Θὰ τὸν δοῦμε φέτος στὴ μουσικοαστυνομικὴ ταινία «Παγῖδες» τοῦ σκηνοθέτη Πιὲρ Σενάλ. Μαζί του παίζουν καὶ οἱ γνωστοί μας καλλιτέχνες Πιὲρ Ρενουάρ, Ἔριχ φὸν Στροχάϊμ καὶ ἡ νεόβγαλτη καὶ ὄμορφη Μαρὶ Ντεά.

— Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ μεγάλη κινηματογραφική της καρριέρα ἡ περίφημη καὶ ἀγέραστη Γκρέτα Γκάρμπο γελάει καὶ γενικὰ παίζει εὔθυμο ρόλο σὲ ταινία της, στὸ τελευταῖο της φίλμ — ποὺ θὰ δοῦμε κι' ἐμεῖς φέτος — μὲ τὸ τίτλο «Νινότσκα». Πρόκειται γιὰ ρωσσικῆς ὑποθέσεως ἔργο, παρμένο ἀπὸ τὴ ρωμαντικιὰ «κωμεντὶ» τοῦ Μ. Λέγκνελ. Μαζὶ μὲ τὴ Γκάρμπο παίζει καὶ ὁ Μέλβυν Ντούγκλας. Σκηνοθέτης ὁ γνωστὸς Ἔρνεστ Λοῦμπιτς.

— Θὰ δοῦμε φέτος σὲ καινούργια κόπια τὴν «Εὔθυμη Χήρα», τὴ γνωστὴ ὀπερέττα τοῦ Λέχαρ, ποὺ παίχτηκε πρὶν ἀπὸ χρόνια στὴν Ἀθήνα. Πρωταγωνιστὲς εἶναι οἱ Μωρὶς Σεβαλιὲ (στὸ ρόλο τοῦ λοχαγοῦ Ντανίλο) καὶ ἡ Ζαννὲτ Μακντόναλντ (στὸ ρόλο τῆς πλούσιας καὶ ὄμορφης χήρας Μίσσια Παλμιέρι). Σκηνοθέτης πάλι ὁ Λοῦμπιτς.

— «Ὁ ἀετὸς τῶν θαλασσῶν», εἶναι τὸ πιὸ νέο «ἡρωϊκὸ» (Ρομπὲν τῶν δασῶν, πρίγκιψ καὶ φτωχός, Κάπταιν Μπλοὺντ) φίλμ τοῦ συμπαθητικοῦ Ἰρλανδοῦ καλλιτέχνη Ἔρρολ Φλὺν ποὺ θὰ παιχτῆ φέτος κι' αὐτό. Μαζί του παίζουν οἱ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, Κλώντ Ρέϊνς, Μπρέντος Μάρσαλ, Φλώρα Ρόμπσον καὶ ἄλλοι.

— Ὁ Ἄγγλος καλλιτέχνης τοῦ κινηματογράφου Ρομπὲρτ Νταννίς, πῆρε τὸ ἀνώτερο βραβεῖο ἠθοποιΐας φέτος στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὴ δραματικὴ τέχνη του στὴν ταινία «Γκούτμπάϋ μίστερ Τσίπς», ποὺ θὰ παιχτῆ φέτος καὶ στὴν Ἀθήνα.

— Ἡ ἰταλικὴ κινηματογραφικὴ παραγωγή, ἀκολουθῶντας τὴν ἀνάπτυξι καὶ πρόοδο τῆς γερμανικῆς, ἐργάζεται ἀδιάκοπα. Δυὸ ἀπὸ τὶς καλὲς ταινίες της εἶναι καὶ τὰ ἔργα «Τὸ καραβάλι τῆς Βενετίας», μὲ τὴν ἀοιδὸ τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου Γότε ντὲλ Μόντι καὶ τὴ Γαλλίδα Τζούνι Ἄστορ, καὶ «Τραβερσάτα Νέρα», μὲ τοὺς Πρίμο Καρνέρα (παλιὸ πρωτοπυγμάχο) καὶ Κάμιλο πιλότο. Καὶ οἱ δυὸ παραπάνω ταινίες θὰ παιχτοῦνε φέτος ἐδῶ.

— Χάρις στὶς Ἰμπέριο Ἀρτζεντίνα καὶ τὴν Εστρελίτα Κάστρο, τὶς δυὸ καλλιτέχνιδες τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ ἱσπανικὴ κινηματογραφικὴ παραγωγὴ ξαναγνωρίζει ἡμέρες ἐπιτυχίας. Ἡ τελευταία ἀπὸ τὶς δυὸ ποὺ ἀναφέρουμε παραπάνω, παίζει στὶς μουσικὲς ταινίες «Ὁ Κουρέας τῆς Σεβίλλης» μαζὶ μὲ τοὺς Ρακὲλ Ροντρῖγος καὶ Μίγκουελ Λιγκέρος καὶ «Μαρικουΐλλα». Γιὰ τὴ πρώτη καὶ πιὸ συμπαθέστερη στὸ κοινό μας, γράφουμε σ' ἄλλες στῆλες.

ΟΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Τί θὰ δῆτε στοὺς κινηματογράφους

Μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ ἀξιόλογες ταινίες ποὺ θὰ παιχτοῦνε τὸ χειμῶνα

(Ἔργα, συγγραφεῖς καὶ ἠθοποιοί)

Τῆς συνεργάτιδός μας Δίδας ΙΡ. ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ

Θὰ γράψω σήμερα γιὰ μερικὲς ἀπ' τὶς νεώτερες ταινίες ποὺ θὰ παιχθοῦνε τὸ χειμῶνα. Τὰ ἀξιόλογα φίλμ εἶναι πολλὰ κι' ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὰ ἀναφέρω ὅλα σ' αὐτὸ τὸ φύλλο. Ἔτσι, θὰ συνεχίσω στὸ ἑπόμενο.

Ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἔργο, εἶνε «Ὁ Πουριτανὸς», ποὺ νομίζω, ὅτι θὰ προβληθῆ στὴν Ἀθήνα, μὲ τὸν τίτλο «Κυνηγῶντας τὴν ἀμαρτία». Ἡ γαλλικὴ αὐτὴ ταινία, ἔχει ληφθῆ ἀπὸ ἕνα ἰρλανδικὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖο χάλασε κόσμο ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια. Πρωταγωνιστοῦν εἰς τὸ φίλμ, ὁ Πιὲρ Φρεναὶ, ὁ Ζὰν - Λουῖ Μπαρρὼ (στὸ ρόλο τοῦ πουριτανοῦ) καὶ μετέχει ἡ Βιβιὰν Ρομάνς, σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ ρόλο.

Ὁ ΖΑΝ - ΛΟΥΪ - ΜΠΑΡΡΩ

Παρὰ τὴν καταθλιπτικὴ ἀτμοσφαῖρα του, τὸ ἔργο κρατεῖ ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον, μὲ τὴν τεχνικὴ πλοκή του καὶ τὸ ζωντανὸ του διάλογο. «Ὁ Πουριτανὸς» μοιάζει μὲ ἀστυνομικὸ φίλμ, ἐνῶ πρόκειται κυρίως περὶ ψυχολογικοῦ δράματος, ἐξαιρετικῆς δυνάμεως μάλιστα. Ὁ ρόλος τοῦ πουριτανοῦ δημοσιογράφου Φρανσὶς ντὲ Φεριτὲρ, εἶνε κάπως ὑπερβολικὸς στὴ δραματικὴ σύλληψί του κι' ὁ Ζὰν Λουῖ Μπαρρὼ ποὺ τὸν ὑποδύεται, ὑπογραμμίζει ἀκόμη περισσότερο τὸ στοιχεῖο αὐτῆς τῆς ὑπερβολῆς, δημιουργῶντας τὴν ἐντύπωσι, ὅτι πρόκειται περὶ μανιακοῦ. Εἰς ἀντίρροπον ὅμως, ὁ Πιὲρ Φρεναὶ, ὡς ἀστυνομικὸς Λαβὰν, μᾶς παρέχει ἕνα καινούργιο δεῖγμα τῆς ἄψογης τέχνης του καὶ ταυτοχρόνως, μᾶς βοηθεῖ νὰ κατανοήσωμε καλλίτερα τὸν Φεριτέρ. Δηλαδὴ αὐτὸς ὁ Λαβὰν, εἶνε, σὰν νὰ λέμε, ὁ καθρέφτης τῶν μεταπτώσεων τοῦ Φεριτὲρ, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πουριτανὸς συναισθάνεται, ὅτι ἡ τύχη του βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ ἀστυνομικοῦ, κι' οἱ πράξεις τοῦ Φεριτὲρ, ἐξαρτῶντσι ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ Λαβάν.

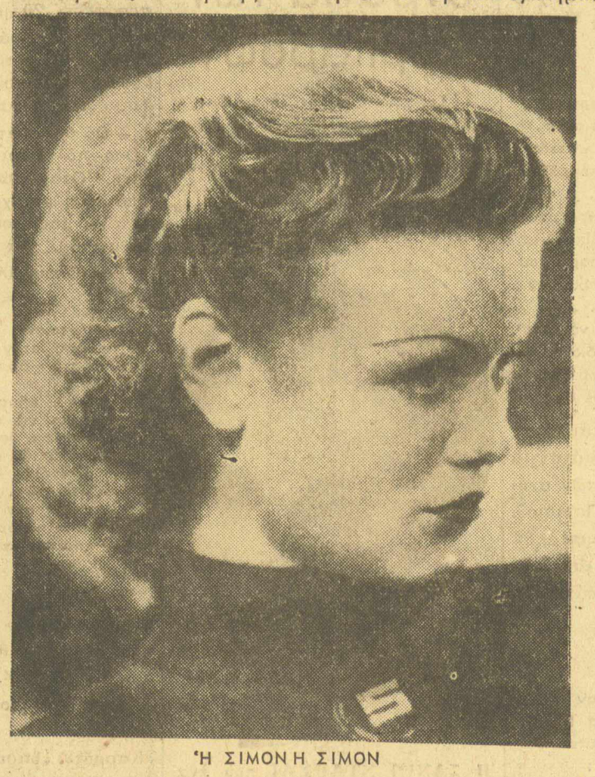

Ἡ ΣΙΜΟΝΗ ΣΙΜΟΝ

Ἀλλ' ἂς δώσω τὸ θέμα τοῦ ἔργου, γιὰ νὰ γίνω σαφέστερη.

Ὁ Φρανσὶς ντὲ Φεριτὲρ εἶνε ἕνας νέος δημοσιογράφος, μὲ αὐστηρότατες ἀρχὲς, ποὺ ζῆ βίο ἀσκητικό. Κάποια νύκτα, ὁ Φεριτὲρ σκοτώνει μιὰ γυναῖκα ἐλαφρῶν ἠθῶν, ποὺ διέμενε στὴν ἴδια πολυκατοικία. Πρὶν ἀπ' αὐτὸ τὸ φόνο, ποὺ ὁ Φεριτὲρ τὸν εἶχε προμελετήσει, ἔγραψε πέῖοι λόγοι τὸν ἔσπρωξαν στὸ ἔγκλημά του, ἢ μᾶλλον ποιοὺς λόγους ἐπίστευε, ὥσπου νὰ ἀντιληφθῆ μόνος του τὴν πλάνη του. Εἶνε ὅμως δειλὸς καὶ μετὰ τὴ δολοφονία τῆς γυναίκας, ὄχι μόνο δὲν ὁμολογεῖ τὸ κακούργημά του ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐνοχοποιήση τὸν ἐραστὴ τοῦ θύματος.

Ἡ Φρανσὶς ντὲ Φεριτὲρ εἶνε ἕνας νέος δημοσιογράφος, μὲ αὐστηρότατες ἀρχὲς, ποὺ ζῆ βίο ἀσκητικό. Κάποια νύκτα, ὁ Φεριτὲρ σκοτώνει μιὰ γυναῖκα ἐλαφρῶν ἠθῶν, ποὺ διέμενε στὴν ἴδια πολυκατοικία. Πρὶν ἀπ' αὐτὸ τὸ φόνο, ποὺ ὁ Φεριτὲρ τὸν εἶχε προμελετήσει, ἔγραψε πέῖοι λόγοι τὸν ἔσπρωξαν στὸ ἔγκλημά του, ἢ μᾶλλον ποιοὺς λόγους ἐπίστευε, ὥσπου νὰ ἀντιληφθῆ μόνος του τὴν πλάνη του. Εἶνε ὅμως δειλὸς καὶ μετὰ τὴ δολοφονία τῆς γυναίκας, ὄχι μόνο δὲν ὁμολογεῖ τὸ κακούργημά του ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐνοχοποιήση τὸν ἐραστὴ τοῦ θύματος.

Τὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἐγκλήματία, ἀνέλαβε ὁ ἀστυνομικὸς Λαβὰν (Φρεναὶ). Ἡ μεγάλη ταραχὴ τοῦ Φεριτὲρ, τοῦ ἔκανε τόση ἐντύπωσι, ὥστε ὁ Λαβὰν βάζει καὶ τὸν παρακαλουθοῦ ν. Ὁ δολοφόνος καταλαβαίνει ὅτι τὸν ὑποπτεύονται. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ ἐπεισόδια καὶ μιὰ ἔρευνα ποὺ κάνει στὸ σπίτι τοῦ Φεριτὲρ ὁ ἴδιος ὁ Λαβὰν, ὁ νέος φεύγει τρομαγμένος. Τὴν ἴδια νύχτα συναντᾶ στὸδρόμο του μιὰ κοινὴ γυναῖκα, τὴ Μόλλυ, (τὸν ρόλο ὑποδύεται ἡ Βιβιὰν Ρομάνς). Ἡ Μόλλυ τὸν παρασύρει σ' ἕνα καταγώγιο, ὅπου ὁ Φεριτὲρ μεθᾶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του τὰ κάνει θάλασσα καὶ τέλος, ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ μυστικοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν παρακολουθεῖ. Ἀπὸ κεῖ, τὸ ζευγάρι πηγαίνει στὸ δωμάτιο τῆς Μόλλυ, ὅπου καὶ συλλαμβάνεται ὁ Φεριτέρ. Σὲ λίγο, ὁμολογῶντας τὸ φόνο τῆς γυναίκας, εἰς τὸν Λαβὰν, ὁ πουριτανὸς νέος, καταλαβαίνει γιὰ πρώτη φορὰ ὅλη τὴ φρίκη τοῦ ἐγκλήματός του, νὰ σκοτώση μιὰ ἀθῶα γυναῖκα, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους ποὺ τοῦ ἐνέπνευσε καὶ ποὺ ὁ δειλὸς χαρακτήρ του δὲν τὸν ἄφισε νὰ τῆς ἐκδηλώση ποτέ.

Ὁ ΠΙΕΡ ΦΡΕΝΑΙ

❀❀

Θὰ παιχθοῦνε τὸ χειμῶνα, καὶ τὰ δυὸ τελευταῖα φίλμ τῆς Ἐντβὶζ Φεγιέρ. Γιὰ τὸ ἕνα, «Ἀπ' τὸ Μάγιερλιγκ στὸ Σεράγεβο», ἔγραψα ἤδη στὰ «Παρασκήνια». Τὸ δεύτερο, εἶνε τὸ κοινωνικὸ δρᾶμα, «Λ' Ἐμιγκράντ», ποὺ θὰ προβληθῆ ἐδῶ μὲ τὸν τίτλο «Τὸ τελευταῖο ταξίδι». Σ' αὐτὸ τὸ φίλμ, ὅπου ἡ δημοφιλὴς καλλιτέχνις σημειώνει μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες δημιουργίες της, παίζει γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴν Φεγιὲρ, ὁ ζὲν πρεμιὲ Ζὰν Σεβριὲ, μιὰ καινούργια ἀποκάλυψις τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

Ἡ Κριστιὰν (Ἐντβὶζ Φεγιὲρ) λατρεύει τὰ κοσμήματα. Αὐτὸ τὸ μεγάλο πάθος της γιὰ τὰ πολύτιμα πετράδια, ἔγινε ἡ καταστροφή της. Ἡ νέα γυναῖκα, ἀναγκάζεται νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἀμβέρσα, γιὰ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν ἐκδίκησι τοῦ ἐραστοῦ της (Ζὼρζ Λὰν), τὸν ὁποῖο ἡ Κριστιὰν κατέδωσε στὴν ἀστυνομία, ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν μοιραίων κοσμημάτων. Ἡ νέα γυναῖκα ἐμπῆκε στὸ βαπόρι καὶ ταξιδεύει λαθραῖα, γιατὶ τὰ χαρτιά της δὲν εἶνε ἐν τάξει. Ἡ Κριστιὰν, ζητεῖ τὴ σωτηρία της καὶ βρίσκει... τὸν ἔρωτα. Ἕνας ἀξιω-

(Συνέχεια στὴν 6η σελίδα)

Ἡ ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΡΟΖΑΙ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Λένε ὅτι...

..Ἡ περίφημη Ζαννὲτ Μακντόναλντ, ἀπὸ χρόνια ἀγκαζαρισμένη στὸ στούντιο τῆς «Μέτρο», φέρνει ὅσα ἐμπόδια μπορεῖ στὴν ἀνάδειξι τῆς Μιλίτσα Κόρχους, τῆς γνωστῆς μας πρωταγωνίστριας τοῦ «Γιόχαν Στράους» καὶ τῆς Ἰλόνα Μάσσεϋ,ποὺ θὰ δοῦμε φέτος καὶ θὰ ἀκούσουμε τὴ μουσικὴ ταινία «Μπαλλαλάϊκα», καὶ τῶν δυὸ ἀγκαζαρισμένων στὴν ἴδια Ἑταιρία.

Λένε ἀκόμη ὅτι ἡ Ζαννὲτ, ἐπειδὴ αἰσθάνεται πιὰ ὅτι ἀρχίζει νὰ περνάη «ἡ μπογιά της» καὶ ὅτι γρήγορα θὰ ὑποσκελισθῆ ἀπὸ ἄλλες, ἔχει κυριολεχτικὰ χαλάσει τὸν κόσμο νὰ διώξη τὴν Κόρχους καὶ τὴ Μάσσεϋ. Θὰ τὸ κατορθώση; Ὄχι! λένε ἡ ἴδιες γλῶσσες..

...Στὸ στούντιο τῆς «Γουὼρνερ», τῆς ἄλλης μεγάλης ἀμερικάνικης κινηματογραφικῆς ἑταιρίας, ἡ γνωστή μας ἠθοποιὸς Καίη Φράνσις στράγγισε μὲ χρι τέλους τὸ πικρὸ ποτῆρι τῆς ζήλειας.

Μοναδικιὰ ἄλλοτε βασίλισσα τῆς παραπάνω ἑταιρίας, ποὺ σ' ἕνα νεῦμα της τὰ πάντα ὑποχωροῦσαν, εἶδε μὲ μεγάλη της θλῖψι τὴ ραγδαία ἐξέλιξι τῆς Μπέττυ Νταΐβις καὶ ἀποφάσισε νὰ ριχτῆ σὲ ἀγῶνα ἐνάντιά της. Ἀπὸ τὴ πάλη ὅμως αὐτὴ ἡ Καίη βγῆκε νικημένη πολὺ γρήγορα.

Ἡ Νταΐβις ὅλο καὶ ἀνέβαινε ψηλότερα ἐνῷ αὐτή, ἀντίθετα, κατέβαινε. Ἔτσι, σιγὰ - σιγά, ἀπὸ πρώτη στὰρ τῆς «Γουὼρνερ» ἔπεσε σὲ δεύτερη, σὲ τρίτη καὶ πέρσυ ἀρνηθήκανε τελικὰ νὰ τῆς ἀνανεώσουν τὸ συμβόλαιο ἐργασίας της... Ἡ Καίη Φρὰνσις ἐργάζεται σήμερα στὴ «Ἔρκα Ράδιο» μὲ πολὺ λίγο εὐνοϊκοὺς ὅρους.

ΤΙ ΠΑΙΖΟΤΑΝΕ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Πρὶν ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια

Συνεχίζουμε παρακάτω τὴν ἐξιστόρισι τῶν φίλμ ποὺ ἔπαιζαν οἱ κινηματογράφοι τῆς Ἀθήνας πρὸ ἑφτὰ χρόνων, τὸ 1933—34 δηλαδή:

«Οἱ 3 σωματοφύλακες», ἀπὸ τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τοῦ Δουμᾶ, μὲ τοὺς Χάρρυ Μπώρ, Ἀρλὲττ Μαρσάλ, Τόμυ Μπουρντέλ, Κολὲττ Ντάρφεϊγ καὶ ἄλλους. Παίχτηκε στὸ «Ἀττικό».

«Ἐγὼ κι' ἡ Αὐτοκράτειρα», γερμανικὴ μουσικὴ ὀπερέττα τοῦ σκηνοθέτη Πόμμερ, μὲ τοὺς Λίλιαν Χάρβεϋ, Κόνρατ Φάϊτ καὶ Μαίντυ Κριστιάνς. Παίχτηκε στὸ «Σπλέντιτ».

«Ὁ γυιὸς τῆς μαιτρέσσας μου», γαλλικὴ φάρσα τοῦ σκηνοθέτη Ρενὲ Γαϊσσάρ, μὲ τοὺς Φλορέλ, Φερνιὲν Γκραβαὶ καὶ Μπαρὸν Φίτ. Παίχτηκε στὸ «Παλλάς».

«Ἀνοιξιάτικο τραγοῦδι», γερμανικὴ μουσικὴ ὀπερέττα τοῦ σκηνοθέτη Ὄσβαλντ, μὲ τοὺς Γιόζεφ Σμὶτ (τενόρος), Ντέρτις καὶ Σεκὲ Σακάλ. Παίχτηκε στὸ «Σπλέντιτ».

«Ὁ Βόλγας στὶς φλόγες», γαλλικὴ ταινία τοῦ σκηνοθέτη Τουρζάνσκυ, μὲ τοὺς Ἀλμπὲρ Πρεζάν, Νταλὶ Κοῦάνκο, Ἰνκιτσίνωφ καὶ Ντανιὲλ Νταρριέ. Παίχτηκε στὸ «Ἀττικό».

«Μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ» γερμανικὴ μουσικὴ ὀπερέττα τοῦ σκηνοθέτη Φρὶτς Σούλτς, μὲ τοὺς Γκουστὰβ Φραίλιχ καὶ Καμίλλη Χόρν. Παίχτηκε στὸν «Ἀπόλλωνα».

«Ἡ ἀδερφή μου κι' ἐγώ!», μουσικὴ ὀπερέττα ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο θεατρικὸ ἔργο τοῦ Μπερνστάϊν τοῦ σκηνοθέτη Γιάνσον, μὲ τοὺς Βίλλυ Φόρστ, Λιάνε Χάϊντ καὶ Πάουλ Κέμπ. Παίχτηκε στὴν «Τιτάνια».

«Ὁ γυρισμός», ἀμερικάνικο δρᾶμα, μὲ τοὺς Σὰρλ Μπουαγιέρ, Κλωντὲτ Κολμπὲρ καὶ Κλάϊβ Μπρούκ. Παίχτηκε στὸ «Παλλάς».

«Μιὰ ὥρα κοντά σου», ἀμερικάνικη μουσικὴ ὀπερέττα τοῦ σκηνοθέτη Λοῦμπιτς, μὲ τοὺς Μωρὶς Σεβαλιὲ, Ζαννὲτ Μακντόναλδ, Λιλὺ Νταμιτὰ καὶ Πιὲρ Ἐτσεπάρ. Παίχτηκε στὸ «Ἀττικό».

Μιὰ δραματικὴ σελίδα τῆς ζωῆς

ΤΗΣ ΡΕΝΕ ΣΑΙΝ-ΣΥΡ

Ἀνάμεσα στὰ γαλλικὰ φίλμ ποὺ θὰ δοῦμε τὸ χειμῶνα, εἶναι κι' ἡ «Νύχτα Δεκεμβρίου». Κατὰ τὴν Παρισινὴ κριτική, ἡ Ρενὲ Σαὶν-Σὺρ καὶ ὁ Πιὲρ Μπλανσάρ, σημειώνουνε σ' αὐτὸ τὸ ἔργο τὶς ὡραιότερές τους δημιουργίες.

Ἡ Ρενὲ Σαὶν-Σὺρ, εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς δημοφιλέστερες πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου. Λίγοι ὅμως ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ ταλέντου καὶ τῆς ὠμορφιᾶς της, φαντάζονται ἕως ποῦ φτάνει ἡ ἐπαγγελματικὴ εὐσυνειδησία τῆς Ρενὲ Σαὶν-Σύρ.

Ὅταν οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας ἐπήγανε μαζὶ στὸ Παρίσι, ὁ Σασὰ Γκιτρὺ ἔπαιξε γιὰ τὶς Μεγαλειότητές των ἕνα ἱστορικὸ μονόπρακτο. Ὁ περίφημος ἠθοποιὸς - συγγραφεὺς, ὑπεδύετο στὸ ἔργο του τὸν Βασιλέα Ἥλιο. Τὸν περιεστοίχιζαν στὴ σκηνὴ ἡ Μαιντενὸν καὶ οἱ προστατευόμενές της, δεσποινίδες τοῦ Σαὶν-Σύρ.

Ἡ ΡΕΝΕ ΣΑΙΝ-ΣΥΡ

Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν παράστασι μὲ τὸ ζωηρότερο ἐνδιαφέρον, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Ἐρριὸ νὰ τῆς δείξη τὴν ἠθοποιὸ Ρενὲ Σαὶν - Σύρ. Τὴν προτεραία, ἡ ἄτυχη καλλιτέχνις, εἶχε χάσει τὸν ἄνδρα της, ποὺ σκοτώθηκε κατὰ τὴν πτῶσι τοῦ ἀεροπλάνου του. Ἐν τούτοις, ἡ Ρενὲ Σαὶν - Σὺρ εἶχε τὸν ἠρωϊσμὸ νὰ τηρήση τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἀνέλαβε νὰ παίξη ἐνώπιον τῶν Βασιλέων, γιὰ νὰ μὴ χαλάση ἡ παράστασις, μὲ μιὰ καθυστερημένη ἀντικατάστασι τῆς πρωταγωνιστρίας. Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, εἰς τὴν ὁποία εἶχε γνωστοποιηθῆ ἡ τραγωδία αὐτή, συγκινήθηκε πολὺ καὶ θέλησε νὰ μάθη ποιὰ ἀπ' τὶς ἠθοποιοὺς ποὺ εὑρίσκοντο στὴ σκηνὴ ἦτο ἡ Ρενὲ Σαὶν - Σύρ. Ὅταν ἔδειξαν εἰς τὴν Μεγαλειότητά της τὴν ὡραία καλλιτέχνιδα, ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ διαβιβασθῆ ἐκ μέρους της ἕνα ἐνθύμιον εἰς τὴν ἠθοποιὸν ποὺ εἶχε θέσει τόσο ἡρωϊκὰ τὸ ἐπαγγελματικὸν καθῆκον της ὑπεράνω τοῦ συζυγικοῦ σπαραγμοῦ της.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ θυσία, συγκίνησε ἰδιαιτέρως τὴ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία, δύο ἑβδομάδες προτήτερα εἶχε χάσει τὴ μητέρα της. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ νωποῦ βασιλικοῦ πένθους, οἱ διοργανωταὶ μιᾶς ἄλλης παραστάσεως πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγγλων Βασιλέων στὴ Μεγάλη Ὄπερα τῶν Παρισίων, ἤλλαξαν τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως αὐτῆς. Ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ ὁ «Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης» καὶ ἀντ' αὐτοῦ παρεστάθη ἡ «Σαλαμπώ». Γιατὶ στὴν πρώτη πρᾶξι οὗ ἔργου «Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης» ἐμφανίζονται μοιρολόγοι γύρω ἀπὸ ἕνα τάφο καὶ ἡ σκηνὴ αὐτὴ θὰ ἐθύμιζε στὴ Βασίλισσα τὸ πολὺ πρόσφατο πένθος της. Καὶ τοῦτο, ἀπεφεύχθη μὲν εἰς τὴν παράστασιν τῆς Ὄπερας, ἀλλ' ἡ τύχη θέλησε τὸ δρᾶμα τῆς ἠθοποιοῦ Ρενὲ Σαὶν Σὺρ νὰ θυμίση στὴ Βασίλισσα Ἐλισάβετ τὴν ἰδική της θλῖψι.

Σὲ μερικὲς ἑβδομάδες ὁ Σασὰ Γκιτρὺ ἐκλήθη στὸ Λονδῖνο νὰ ξαναπαίξη ἐνώπιον τῶν Βασιλέων τῆς Ἀγγλίας τὸ ἱστορικὸ μονόπρακτό του.

Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ νὐδόκησε νὰ δεχθῆ τὴν καλλιτέχνιδα Ρενὲ Σαὶν Σὺρ, ποὺ πύχαρίστησε τὴν Μεγαλειότητά της γιὰ τὸ βασιλικὸ ἐνθύμιο, τὸ ὁποῖο κατὰ τὴν ὑψηλὴ ἐπιθυμία της, ἐ-χε διαβιβασθῆ ἐν τῷ μεταξὺ στὴ νέα Γαλλίδα ἠθοποιό.

Στὴν 6η σελίδα

Δημοσιεύεται ἡ ὑπόθεση τῆς ταινίας ποὺ θὰ παίξη τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα τὸ «Ρὲξ» «Μιὰ ἀξέχαστη βραδυὰ» καὶ ἡ κινηματογραφική μας ἀλληλογραφία.

Παρασκηνιακὰ δράματα τοῦ κινηματογράφου

Ἡ θλιβερὴ στρατιὰ τῶν κομπάρσων

Σὲ τέσσαρες χιλιάδες μόνο ἕξη κομπάρσες ἔγιναν πρωταγωνίστριες!

Πέρυσι τέτοια ἐποχή, ὑπήρχανε στὸ Παρίσι, τέσσερις χιλιάδες κομπάρσοι τοῦ κινηματογράφου. Τόσοι νέοι καὶ νέες, πολιορκούσανε τὰ διάφορα στούντιο, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βροῦνε δουλειά, ἔστω καὶ γιὰ πέντε ἕξη μέρες τὸ μῆνα. Κι' αὐτὸ ἀκόμα, ἦταν εὐτύχημα, σὲ ἕνα καλλιτεχνικὸ κλάδο, ὅπου ἡ προσφορὰ εἶνε δεκαπλάσια ἀπὸ τὴ ζήτησι.

Κι' ὅμως, ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχει πιὸ ἀχάριστο ἐπάγγελμα ἀπὸ τοῦ κομπάρσου καὶ πιὸ ἀπαιτητικό: Πρῶτα πρῶτα χρειάζεται ἄμεπτη κομψότητα: ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμιαία ἐμφάνιση τοῦ κομπάρσου μπροστὰ στὸν κινηματογραφικὸ φακό. Τὸ ἐπάγγελμα, ἀπαιτεῖ σιδερένια ὑγεία καὶ ἀνεξάντλητη ὑπομονή. Δίχως αὐτὰ, εἶνε ζήτημα ἂν οἱ φτωχοὶ κομπάρσοι, ποὺ ζοῦνε μὲ χίλιες στερήσεις, θὰ μπορέσουνε ν' ἀνθέξουνε στὴν κόπωσι τῆς πολύωρης ὀρθοστασίας μέσα στὰ στούντιο μὲ τὴ μολυσμένη τους ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ ὑπομείνουνε τὰ νεῦρα τοῦ σκηνοθέτη ἢ τῆς πρωταγωνιστίας, ποὺ εἶνε σχεδὸν κατὰ κανόνα ἀνυπόφορη.

Ἴσως μὲ ρωτήσετε, γιατὶ οἱ κομπάρσοι ἐδιάλεξαν αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, στὸ ὁποῖο οἱ θυσίες εἶνε ἐντελῶς δυσανάλογες πρὸς τὰ ὠφελήματα ποὺ παρέχει.

Ὑποθέτω, ὅτι οἱ μετριόφρονες αὐτοὶ ἥρωες τοῦ παρασκηνιακοῦ κινηματογραφικοῦ δράματος, εἶνε θύματα τῆς... φαντασίας τους. Ἀλλὰ καὶ θύματα τοῦ ὑπερβολικοῦ διαφημιστικοῦ θορύβου, ποὺ γίνεται, ὅταν, μιὰ κομπάρσα σὲ χίλιες, κατορθώνει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀφάνεια.

Γιατὶ ὅλοι οἱ κομπάρσοι, αὐτὸ τὸ ὄνειρο πλάθουνε, πιστεύοντας ἀκράδαντα, ὅτι μιὰ μέρα θὰ πραγματοποιηθῆ: Ἀδιάφορο ἂν περιμένουν ἐπὶ χρόνια τὴν εὐτυχισμένη μέρα ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ

Γύρω ἀπὸ τὴ σκηνή

Θεατρικὰ σκίτσα

Μιὰ ἔμμετρη σατυρικὴ σειρὰ τοῦ κ. Δ. Γαλερίδη

IV. Ὁ Συγγραφεύς

Ἐὰν ὁ Ἕλλην συγγραφεὺς μποροῦσε νἆναι... Γάλλος,
δὲν θὰ γινόταν δύσκολα στὸ εἶδος του μεγάλος.
Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε ἂν ἤτανε Ἰάπων,
Νοτιοαμερικανός, Ἀφρικανὸς ἢ Λάπων.
Ἂν ἤτανε... Ἀλλ' ἐπειδὴ, ἀγαπητοί, δὲν εἶνε,
σπανίως αἱ θεατρικαὶ καὶ κοσμικαὶ Ἀθῆναι
τὸν βλέπουν θριαμβεύοντα καὶ τὸν ἐπευφημοῦν.
Τοὺς ξένους συναδέλφους του ἐδῶ τοὺς προτιμοῦν,
μὲ τοῦ Λαμπὶς τὸν «Περισσὸν» οἱ πάντες εὐθυμοῦν,
δακρύζουν μὲ τοῦ Λενορμὰν τὸν ἔξαλλον «Σιμοῦν»,
θαυμάζουνε τοῦ Ζιροντοὺ καὶ τοῦ Πανιὸλ τὴ χάρι
καὶ τώρα ὅλους τρέλλανε τὸ «στὺλ» τοῦ Τζαίημς Μπάρρυ...
Οἱ συγγραφεῖς οἱ Ἕλληνες ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν
μ' αὐτοὺς ν' ἀντιπαλαίσουν.
Γιατί ἀκόμη κι' ἂν συμβῇ κάτι καλὸ νὰ δώσουν,
θὰ σπεύσουν τὴν ἀξία του πολλοὶ νὰ ἐλαττώσουν.
Οἱ κοσμικοὶ τὸ μῦθο του θὰ βροῦν πολὺ «μπανάλ»
καὶ τὴν πλοκὴ «ἐντερεσσάντ, μαὶ τρὲ-ζ-ὁριζινάλ»,
οἱ ἀκραιφνεῖς φιλόλογοι μὲ «βάση τὴ στρουκτούρα»
θ' ἀνακαλύψουν ἀσφαλῶς μιὰ «ντεκαντέντσα πούρα»
κι' ἡ κριτικὴ στὸν γράψαντα τὸ ἔργον θὰ συστήσῃ
εἰς τὰ σανίδια τῆς σκηνῆς νὰ μὴν ξαναπατήσῃ...
Μόνο στοὺς ξένους συγγραφεῖς φαινόμαστε ἀβροὶ
καὶ ψάχνει ὁ καθένας μας στὰ ἔργα τους νὰ βρῇ
μιὰ φράσι ἀξιόλογη ἢ ἔστω μία λέξι
ὥστε στὸ συγγραφέα της ἐγκώμια νὰ πλέξῃ.
Ὁ σνομπισμὸς τὰ προκαλεῖ αὐτὰ ποὺ ἀναφέρω
Εἰλικρινῶς δὲν ξέρω...

❀❀

Ἀπ' ὅσα εἶπα, φίλτατοι, προκύπτει ὡρισμένως,
ὅτι ὁ Ἕλλην συγγραφεὺς εἶνε ἀδικημένος.
Καὶ ἀσφαλῶς τὸν ἀδικοῦν πολλὲς φορὲς οἱ ἄλλοι,
ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος ἀδικεῖ τὸν ἑαυτό του πάλι !
Ἔργα στρωτὰ καὶ «τίμια» δὲν κάθεται νὰ γράψῃ,
μὰ θέλει σώνει καὶ καλὰ φωτιὰ νὰ μᾶς ἀνάψῃ,
νὰ μᾶς διδάξῃ πῶς μπορεῖ στὴ Κόλασι νὰ πᾶμε,
πῶς πρέπει νὰ καθόμαστε ἢ πῶς νὰ περπατᾶμε !
Τοῦ κόσμου τὶς προσπάθειες κάνει γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμα.
Πάνω σὲ κάτι ὄνειρα στηρίζει ἕνα δρᾶμα,
χτυπιέται, βασανίζεται, μ' ὅλους γραμμὴ τὰ βάνει
καὶ... τίποτα δὲν κάνει !...
Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δὲν κάνει «θέσι»
σὲ ἄλλα... παραπτώματα βαρύτερα θὰ πέσῃ.
Ἀκολουθῶν τὴν... συνταγὴν, γιὰ ἥρωα θὰ πάρῃ
ἢ ἕναν... τέως ἁμαξᾶ ἢ ἕναν ταβερνιάρη
καὶ θὰ τοὺς βάλῃ (γίνεται αὐτὸ ἐδῶ καὶ χρόνια)
νὰ γίνουν καταγέλαστοι σὲ κοσμικὰ σαλόνια,
μεθ' ὃ — στὴν τρίτη πρᾶξι —
στὸ πρῶτο περιβάλλον τους θὰ τοὺς ξαναπετάξῃ !...
Τέλος, ὁ Ἕλλην συγγραφεὺς ἠθογραφίας γράφει.
Τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκε καὶ ὅπου ἀνετράφη,
τὸ μῦλο τοῦ πατέρα του, τοῦ θειοῦ του τὸ χωράφι,
εἰς... πράξεις τρεις καὶ εἰς πολλὰς εἰκόνας περιγράφει
καὶ, δυστυχῶς, νομίζει
ὅτι μ' αὐτὰ τὰ πράματα πολὺ μᾶς συγκλονίζει...
Δὲν ἔχεις βρῇ τὸ δρόμο σου μέχρι τῆς ὥρας — φεῦ ! —
ὦ Ἕλλην συγγραφεῦ !
Εἶμαι, ὡστόσο, βέβαιος πὼς θὰ τὸν βρῇς μιὰ μέρα
καὶ θὰ τὰ βγάλῃς πέρα
μ' ὅλους τοὺς ἀντιπάλους σου μικρούς τε καὶ μεγάλους
καὶ πὼς θὰ φᾶς — εἰρηνικῶς — τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς (Γάλλους !

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ μπαλλαρίνα.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Πότε ξεφύτρωσε ἡ Ἐπιδεώρηση στὸ Θέατρο

Τὸ Παρίσι, ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ θεατρικοῦ εἴδους

2ο

Μέσα στὴν «ἐπιθεώρηση τῆς πόλεως» βλέπει κανεὶς ἀρκετὰ ἔνδια φέροντα κουπλὲ καὶ πειράγματα διαφόρων προσώπων τοῦ Παρισιοῦ τοῦ 1872.

Τὸν «Χρυσοῦν μόσχον» λ. χ. ποὺ παρουσιάζεται ὡς «Χάρτινος μόσχος» διότι ἔχει γίνει ἀπὸ τὰ χαρτονομίσματα ποὺ ἔκοψε ἡ τότε κυβέρνησις.

Ὁ κομπὲρ παρατηρεῖ :

Κόβουν λεφτὰ σωρὸ ἀπὸ χαρτὶ
κόβουν τὸ κάθετί. Δὲ μᾶς πειράζει.
Μόνο οἱ συγγραφεῖς μας οἱ γνωστοὶ
δὲ κόβουνε τὴ... πρόζα ποὺ κουράζει...
.. ..
Μιὰ γριζετοῦλα μοῦπε: Τί χαρά μου !
Ἔκοψα ὅσες μπαγκανότες εἶχες
καὶ τύλιξα μ' αὐτὲς τὰ κατσαρά μου
τύλιξα τρίχες δηλαδὴ μὲ.. τρίχες !»
.. ..
Μιὰ ἄλλη γριζὲ εἶδα πιὸ κεῖ νὰ κλαίῃ,
γιατ' ἦταν ἕτοιμη νὰ βγάλῃ δίσκο...
—Ἐγὼ ζητῶ τοῦ κάκου πιὰ μοῦ λέει
νὰ κόψω ἕνα κορόϊδο... Μὰ δὲ βρίσκω!

Εἰς ἄλλην σκηνὴν γίνεται λόγος γιὰ τὸ τότε νομοθετικὸν διάταγμα τὸ ἀφορῶν τὴν αὔξησιν τῶν σχολείων ἀναλφαβήτων τοῦ Παρισιοῦ.

—Ἔτσι, βεβαιώνει ὁ κομπὲρ, θὰ χουμε τὼρα ἕνα πλῆθος «σχολεῖα ἀναλφαβήτων» ἢ μᾶλλον «ἀναλφάβητα σχολεῖα».

Ὑποχρεωτικὴ μᾶς βάζουν
ἐκπαίδευση γιὰ τὰ μικρά.
Σ' εἴκοσι χρόνια θὰ διαβάζουν
παιδιὰ κι' ἐγγόνια μας σειρά !
Μονάχα τους θὰ δοῦν κατάματα
τῆς ἱστορίας μας τὰ θάματα :
Διαβάζοντας χωρὶς ἐμπόδια
κοθένας τους θὰ λέῃ: Κύττα !
Τί πατεράδες εἶχα — βώδια
καὶ τί παποῦδες εἶχα — βλίττα !

Παρελαύνει κατόπιν ἕνα σύνταγμα μαθητριῶν ὑπερμοντέρνων καὶ ἀρχίζει ἕνα μάθημα θεωρίας ἀντικείμενον τῆς ὁποίας εἶνε ἡ τακτικὴ τοῦ ἔρωτος.

Ἐξετάζεται ἐν πρώτοις ἡ μαθήτρια Μπλάνς :

—Μπλάνς ! Ἐμπρὸς ! Ἀρχίζομε ἀπὸ τὴ γραμματική... Λέγε τὸ μάθημά σου.

— Ἀγαπῶ, ἀγαπᾶς, ἀγαπᾶ. Ἀγαπῶμεν, ἀγαπᾶτε, ἀγαπῶσι.

—Τὸ ρῆμα «ἀγαπῶ» εἶνε ἀπρόσωπον ἢ ὄχι ;

—Προσωπικὸν πέρα καὶ πέρα, ὄ-

Ἡ βλιβερὴ στρατιὰ τῶν κομπάρσων

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 5η σελίδα)

του, τοῦ Θεάτρου Μονπαρνὰς, κάθε μαθητὴν ἢ μαθήτρια ποὺ ἐμφανίζονται στὸν κινηματογράφο ὡς κομπάρσοι. Καὶ ὁ Σὰρλ Ντυλλὲν, δὲν ἐπιτρέπει στοὺς μαθητάς του νὰ παίζουν στὸν κινηματογράφο. παρὰ μόνον ρόλους,

Ἡ ΖΑΝΙΝ ΝΤΑΡΣΑΙ ποὺ ἀνεδείχτηκε κι' αὐτὴ σὲ πρωταγωνίστρια ἀπὸ ἁπλῆ κομπάρσα.

τοὺς ὁποίους ἐγκρίνει ὁ ἴδιος. Ἀπὸ τὴν Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Σὰρλ Ντυλλὲν, ἐβγῆκαν ἐξαιρετικοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, μεταξὺ τῶν ὁποίων, ὁ Ζὰν Μαρσὰ, ἡ Τζέννυ Ὄλτ καὶ ἡ Μαντλὲν Ρόμπινσον. Κανεὶς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νέους ἠθοποιοὺς, δὲν ἔκανε ποτὲ τὸν ἁπλὸ κομπάρσο στὸν κινηματογράφο. Ὅλοι τους ἄρχισαν τὴν καρριέρα των παίζοντας ρόλους, μικροὺς μὲν, ἀλλὰ ρόλους. Ὁ Ντυλλὲν δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ κάμουν «διακοσμητικὲς» ἐμφανίσεις, ἀνάμεσα στὰ σύνολα.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ

Ἡ ΖΑΝΙΝ ΝΤΑΡΣΑΙ

—Πρόκειται περὶ θαύματος, κύριε πρόεδρε ! Πρόκειται περὶ φαντασμαγορίας δηλαδὴ παραμῦθι ὄνομα καὶ πρᾶγμα... Ὑπάρχει ἐν πρώτοις ἕνα «παρθένον δάσος» καὶ μέσα ἑκατὸ κορίτσια...

Ὁ κομπὲρ διακόπτει :

—Ψυχή μου ! Παρθένο δάσος καὶ ἑκατὸ κορίτσια !

Ὁ δικηγόρος παρατηρεῖ :

—Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ὑπεύθυνος μόνον διὰ τὸ παρθένον δάσος.

Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

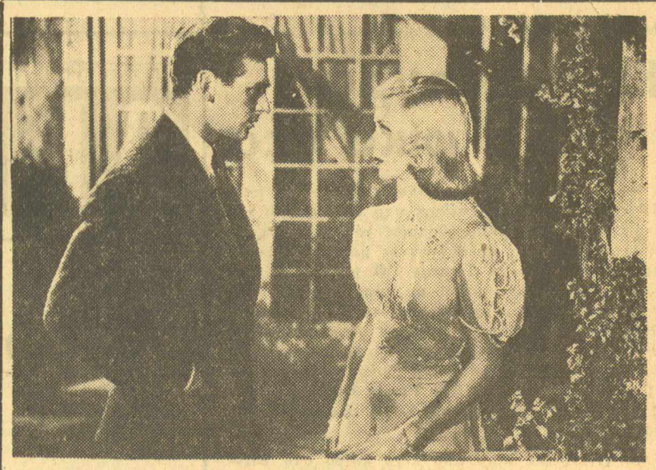

Οἱ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ (γυιὸς) καὶ ἡ ΤΖΙΝΤΖΕΡΣ ΡΟΤΖΕΡΣ σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας «ΜΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΒΡΑΔΥΑ» ποὺ θὰ παίζεται ἀπὸ τὴ Δευτέρα στὸ «ΡΕΞ»

Ντιάνα Ντάρμπιν

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 5η σελίδα)

Ντάρμπιν - Χίκμαν καὶ τὸν καλό της ἄντρα τὸν Κλάρενδ.

Ἡ Ντιάνα ζῇ μιὰ ἥσυχη, τακτικὴ ζωὴ, μέσα σ' ἕνα ἥσυχο τακτικὸ σπίτι. Εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴν κουραστικὴ δουλειὰ ἕξη ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος.

Ὁ Σὰρλ Πρεβὲν, ὁ μουσικὸς διευθυντὴς τῆς Οὐνιβέρσαλ, θὰ σᾶς πῇ «Ἡ Ντιάνα ἔχει μιὰ ὑπέροχη ἀκρίβεια ποὺ μ' ἐκπλήττει. Δὲν τὴν συνάντησα ποτὲ πρὶν σὲ κανένα ἠθοποιό. Ἂν ἔχει μιὰ συνέντευξι μαζί σας στὰς 10 ἀκριβῶς θὰ εἶναι στὸ ραντεβοῦ της στὶς 10 ἀκριβῶς. Θὰ κάνετε καλὰ νὰ εἶστε καὶ σεῖς ἀκριβεῖς, γιατί ὅταν θἄρθῃ ἡ ὥρα νὰ πάῃ στὸ ἐρχόμενο ραντεβοῦ της θὰ πάῃ».

❀❀

Στὰ πλάγια τοῦ Γαλλικοῦ παραθύρου σὲ μιὰ ἄκρη τῆς κάμαρας ἀναπαύσεως τῆς Ντάρμπιν εἶναι ἡ βιβλιοθήκη. Τὰ βιβλία ποὺ περιέχει εἶναι στὴ πραγματικότητα οἱ ὁδοδεῖκτες τῆς ζωῆς τῆς Ντιάνας. Ὑπάρχει ἕνα βιβλίο ποὺ ἐπιγράφεται «ΟΖ» καὶ ποὺ παρὰ τὸν μεγάλο του τίτλο μόλις διακρίνεται.

«Αὐτὸ, λέει ἡ Ντιάνα, εἶναι τὸ μόνο βιβλίο ποὺ ἀγόρασα. Ἀλλὰ τὰ διαβάζω ὅλα. Τὰ ἄλλα τὰ δανείστηκα ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου τὸν δικηγόρο ποὺ κεῖνο τὸν καιρὸ ἦταν γείτονάς μας».

Ἡ κυρία Ντάρμπιν κυττάζοντας αὐτὰ τὰ βιβλία, χαμογέλασε λυπημένα, ὅπως κάθε μητέρα ποὺ θυμᾶται τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ παιδιά της ἦταν νέα.

«Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι ἡ Ἔντνα τὸν Δεκέμβρη θὰ γίνῃ δεκαοκτὼ χρονῶν» λέει ἡ κ. Ντάρμπιν. Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς Ντιάνας εἶναι Ἔντνα Μαίη. «Μοῦ φαίνεται πὼς χθὲς μόλις δὲν ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ ἕνα μικρὸ, ποὺ παρακαλοῦσε τὴν ἀδελφή της Ἔντιθ νὰ παίξουνε τὸ κρυφτό.

Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ ἄλλα βιβλία σ' αὐτὴ τὴ βιβλιοθήκη. Εἶναι τὰ «Tish Marches On», «Μικρὴ γυναίκα», «Στρατόπεδο κοριτσιῶν»,«Τὸ πάρτυ τοῦ Σαββατοκύριακου» καὶ τὸ «Winnie the Poon».

Ἡ Ντιάνα ἀγαπᾶ πολὺ τὸ «Winnie the Poon» καὶ δίνει τὸ παραστούκλι «Ποὺ» σὲ μερικοὺς φίλους της. Ἕνας ἐκφωνητὴς τῆς Κολούμπια Μπροντκάστιγκ (Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Κολούμπια) ποὺ ἐργαζότανε συχνὰ στὰ προγράμματα ποὺ λάβαινε μέρος ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν ἀρχίζει τὰ γράμματά του σ' αὐτὴ μὲ τὴ φράσι «Ἀγαπητὴ Ποὺ».

Ἡ Ἔντιθ ἀγόρασε αὐτὸ τὸ βιβλίο γιὰ τὴ Ντιάνα ὅταν ἦταν ἀκόμα δώδεκα χρόνων. Τραγουδοῦσε τότε σὲ συγκεντρώσεις τῆς γειτονιᾶς. Ἐκεῖ τὴν ὠδήγησε ἡ μοῖρα της. Καὶ κεῖ τὴν ἄκουσε ὁ Τζὰκ Σέριλλ. Τὴν πῆρε στὴν Μέτρο. Ὅταν τὸ συμβόλαιό της (ἕνα χρόνο) δὲν τοῦ ἀπέφερε τίποτε, τὴν πῆγε στὸν Ρούφους τὸν Δήμαρχο ποὺ τὴν θυμήθηκε ὅταν μετὰ πῆγε στὴν Οὐνιβέρσαλ. Τὰ κανόνισε μὲ τέτοιο τρόπωὥστε ἡ Ντιάνα νὰ τραγουδήσῃ σὲ μιὰ διασκέδασι τῆς Οὐνιβέρσαλ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὑπόγραψε συμβόλαιο μαζί τους γιὰ 300 δολλάρια τὴν βδομάδα.

Δίπλα στὸ βιβλίο ποὺ λέγεται «ΟΖ» ὑπάρχει ἕνα ἄλλο μὲ τὸν τίτλο «Ὅσα πέρνει ὁ ἄνεμος». Εἶναι τὸ πρῶτο μυθιστόρημα γιὰ μεγάλους ποὺ διάβασε ἡ Ντιάνα.

Ἡ Ντιάνα διαβάζει τὰ βράδυα. «Ἡ μαμὰ κι' ἐγὼ εἴμαστε οἱ κουκουβάγιες τῆς οἰκογένειας» συνηθίζει νὰ λέῃ. «Ὁ μπαμπᾶς πηγαίνει νωρὶς στὸ κρεββάτι καὶ ἡ Ἔντιθ πάντοτε τὸ ἴδιο ἔκανε ὅταν ἦταν στὸ σπίτι. Ἀλλ' ἡ μαμὰ κι' ἐγὼ διαβάζομε ἢ πηγαίνομε στὸν κινηματογράφο ἢ ἀκοῦμε τὸ ραδιόφωνο. Καὶ πότε-πότε βάζομε καὶ τὸ γραμμόφωνο σιγά-σιγά».

Ἄλλα βιβλία σ' αὐτὴ τὴ κατάφορτη βιβλιοθήκη μιλᾶνε γιὰ μουσική. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ διακρίνονται τὰ παρακάτω «Λίνα Γκίγιερ», «Ἄνθρωποι καὶ μουσικὴ» τοῦ Ντῆμς Ταίηλορ, καὶ «Τοσκανίνι».

Στὴ βιβλιοθήκη της ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ αὐτοβιογραφίες ὅπως τῆς Ἔντνας Φέρμπερ ὁ «Ἰδιωτικὸς θησαυρὸς» καὶ τοῦ Νοὲλ Κάουαρντ τὸ «Παρὸν ἐνδεικτικὸ».

«Συνηθίζω νὰ σκέπτομαι, λέει ἡ Ντιάνα, ὅτι ἤμουνα συγγραφέας. Ὅταν ἤμουνα μικρὴ ἔγραφα πάντοτε ποιήματα καὶ ἱστορίες γιὰ τὰ ζῷα καὶ τὰ λουλούδια, καὶ εἰδικὰ γιὰ τὴ βασίλισσα μέλισσα. Κι' ὅταν, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο περίπου ἀρρώστησα κι' ἔπρεπε νὰ μείνω στὸ κρεββάτι λίγει μέρες, βρῆκα τὸ καιρὸ νὰ ξαναγράψω ἐπὶ τέλους ! Ἔγραψα τότε ἕνα διήγημα γιὰ μιὰ γυναῖκα, ἕναν ἄνδρα καὶ τὴ μουσική. Ἦταν ὅμως φριχτό. Ἔσχισα τὸ χειρόγραφο. Κι' ἄφησα κατὰ μέρος τὶς λογοτεχνικές μου ἐμπνεύσεις».

Ἡ κρεββατοκάμαρα τοῦ ὕπνου τῆς Ντιάννας, ποὺ σ' αὐτὴ κοιμᾶται καὶ ἡ μητέρα της, εἶνε ὅμοια μὲ τὶς κρεββατοκάμαρες τῶν σπιτιῶν τῶν εὔπορων οἰκογενειῶν. Τὰ παράθυρα βλέπουν στὶς βεράντες μὲ τοὺς κήπους καὶ τὶς λιμνοῦλες τους. Οἱ τοῖχοι εἶνε χρωματισμένοι μπλὲ πάλ. Τὸ φαρδὺ της κρεββάτι εἶνε σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα ρὸζ βελοῦδο κεντημένο μὲ στεφάνια λουλουδιῶν. Αὐτὴ ἡ κουβέρτα εἶνε ἡ ξεχωριστὴ ὑπερηφάνεια τῆς Ντιάνας.

Πάνω στὸν καναπὲ πίσω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της εἶνε ἕνα χνουδωτὸ ρὸζ χαλί. Τὰ παιδιὰ τοῦ Τζίμμυ Οὐώλλιγκτον, ἡ Βαρβάρα καὶ ὁ Τζίμμυ ὁ νεώτερος τῆς τὸ χάρισαν τὰ περασμένα Χριστούγεννα. Πάνω στὸ κομμοδίνο κοντὰ στὸ κρεββάτι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βιβλίο «Κανόνες τοῦ διαβάσματος» ποὺ ἀπαραίτητα βρίσκεται ἐκεῖ, εἶνε καὶ μιὰ φωτογραφία τῆς μικρῆς Βαρβάρας μὲ τὸ πρωτοχρονιάτικο φόρεμα ποὺ τῆς ἔστειλε ἡ Ντιάννα. Ἡ Βαρβάρα εἶνε βαπτιστικιὰ τῆς Ντιάννας.

Κοντὰ στὴ κρεββατοκάμαρα τῆς Ντιάννας ὑπάρχει ἕνα μικρὸ δωμάτιο ποὺ τὸ μεταχειρίζεται γιὰ τὶς μελέτες της. Ἐκεῖ πάνω στὸ θρανίο ἔχει φυλαγμένα τὰ χρήματα ποὺ κρατάει γιὰ τὰ μικροέξοδά της. Ἐκεῖ εἶνε τὰ γράμματα ποὺ γράφει καὶ τὰ μικροπράγματα ποὺ ἀγοράζει γιὰ τὸ σπίτι. Τὴν ἄνοιξι τέλειωσε τὰ μαθήματα τοῦ γυμνασίου. Στὸ πάτωμα, σ' ἕνα ἡμικύκλιο βρίσκονται οἱ ἑπτὰ Νάνοι ὡραῖα τακτοποιημένοι.

Μερικὲς στιγμὲς ἡ Ντιάννα φαίνεται πιὸ μικρὴ ἀπ' ὅτι εἶνε. Ἡ Ντιάννα πηγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι στὴν καθηγήτριά της, ἔπειτα στὸν διευθυντή της, στὸν Ἀντρὲ ντὲ Σεγκυρόλα γιὰ τὸ μάθημα τοῦ τραγουδιοῦ καὶ πάλι στοὺς γονεῖς της στὸ σπίτι.

Ὁ πράκτωρ της, ὁ Μίτσελ Χάμιλμπουργκ λέει: «Περισσότερες ἀπὸ μιὰ φορὰ ἀρνήθηκε — εὐγενικὰ μὲν ἀλλὰ σταθερὰ — νὰ ποζάρῃ μ' ἕνα φόρεμα ποὺ δὲν τῆς ἄρεσε. Ὅταν δουλέψαμε γιὰ πρώτη φορὰ μαζὶ νόμιζα ὅτι ἡ τίμια αὐτὴ συνήθειά της θἄφθανε τὰ ἄκρα καὶ πίστευα ὅτι αὐτὸ θὰ μᾶς κόστιζε μιὰ μεγάλη ποσότητα χρημάτων. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν συνέβηκε κάτι τέτοιο».

Ἡ Ντιάννα εὐχαριστιέται ἀκόμα πολὺ μὲ τὰ σπὸρ. Τῆς ἀρέσει νὰ ἱππεύῃ. Ὁ καλπασμός της — τὸν λατρεύει — εἶνε κακός. Ἀλλὰ γελάει πολὺ ὅταν καλπάζῃ.

Τῆς ἀρέσει νὰ κολυμπάῃ καὶ τὸ ποδόσφαιρο εἶνε τὸ πάθος της.

Ὁ Βέρναρ Μπράουν ποὺ εἶνε ὁ εἰδικὸς γιὰ τὴν φωνοληψία στὴν ταινία τῆς Ντιάννας καὶ τὴν φωνάζει «μικρὴ Ντίκενς» λέει γι' αὐτὴ καὶ τὸν Βόγκν Πὼλ ὅτι: «Τὸ ρομάντζο τους ἄρχισε ὅταν γυρίζαμε τὸ φίλμ «Τρία ἔξυπνα κορίτσια». Ὁ Βόγκν ἦταν βοηθὸς σκηνοθέτη. Τὰ ἄλλα κορίτσια ποὺ ἔπαιζαν προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν τοὺς ρόλους τους ὅσο τὸ δυνατὸ καλλίτερα γιὰ νὰ προσελκύσουν τὸν ὡραῖο νέο. Ἡ Ντιάννα ὅμως νίκησε δίχως οὔτε κἂν νὰ προσπαθήσῃ. Πέστε τὸν πρῶτο της ἔρωτα, δῶστε του ὅποιο ὄνομα σᾶς ἀρέσει, ἀλλ' ἐγὼ ἀμφιβάλλω γι' αὐτό.

Ἡ Ντιάννα μεγαλώνει κι' ὅλο μεγαλώνει. Καὶ τὸ ἀναγνωρίζει καὶ μόνη της.

«Τὸν περασμένο χρόνο, λέει, ἤμουνα στενοχωρημένη, ἀποκαρδιωμένη, δυστυχισμένη. Καὶ θὰ ἔξακολουθοῦσα νὰ ἤμουνα ἀκόμη. Ἀλλὰ τὼρα ποὺ αἰσθάνομαι τὴν διάθεση ν' ἀναλάβω μόνη μου τὸν ἑαυτό μου ρωτάω τὸν ἑαυτό μου ἂν εἶμαι φοβισμένη ποὺ μεγαλώνω καὶ ποὺ θὰ γίνω μιὰ πραγματικὴ φυσιογνωμία. Καὶ ὁ ἑαυτός μου μοῦ ἀπαντάει ὅτι κάθε ἡλικία ἔχει καὶ τὴν ἀμοιβή της».

ΟΥΙΤΛΥ ΦΛΙΤΣΕΡ

Οἱ πρῶτες

«Μιὰ ἀξέχαστη βραδυὰ»

στὸ «ΡΕΞ»

Ὁ κινηματογράφος «Ρὲξ» θὰ παίξῃ ἀπὸ μεθαύριο Δευτέρα τὴν ἀμερικάνικη κωμεντὶ «Μιὰ ἀξέχαστη βραδυὰ» μὲ πρωταγωνιστὰς τὴ γνωστὴ χορεύτρια Τζίντζερ Ρότζερς, σ' ἕνα ρόλο διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας, καὶ τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανξ (γιός).

Ἡ ταινία αὐτὴ εἶναι παραγωγὴ τῆς ἀμερικάνικης Ἑταιρίας «Ἔρκπο-Ράδιο» καὶ παίζεται στὴ ἀγγλική γλῶσσα παρακάτω δημοσιεύουμε τὴν ὑποθεσί της μὲ λίγα λόγια:

Μιὰ ρεκλάμα τῆς ἐξοχικῆς κατασκηνώσεως «Καίηρ-Φρή» ποὺ ὑπόσχεται ξεούρασι καὶ διασκέδασι, πείθει τὴν νεαρὰ καὶ ὡραία στενογράφο Τέντυ Σόρυ (ΤΖΙΝΖΕΡΣ ΡΟΤΖΕΡΣ) ποὺ ἔχει πάθει ὑπερκόποσι ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ αὐτὴ ὅπου θὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τὴν ἡσυχία ποὺ ὀνειρεύεται. Ἐνθουσιάζεται μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ζήσῃ γιὰ λίγο καιρὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πολυμελὴ οἰκογένειά της, μακρυὰ ἀπὸ τὸν μνηστήρα της Ἐμὶλ ποὺ βρίσκεται σὲ διάστασι μαζί του, γιατὶ ἔχει βαρεθῆ νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ μιλάῃ μόνο γιὰ τὰς ὑποθέσεις του καὶ γιὰ τὸ ραδιόφωνο... Θέλει νὰ ζήσῃ ἐλεύθερη γιὰ δυὸ ἑβδομάδες.

Στὸν ἐρχομ της ὅμως ἐκεῖ μαλλώνει μὲ τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου της Τσίκ-Κέρκλαντ (ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ) ἕνα νέον τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς ποὺ ἐργάζεται στὴν κατασκήνωσι.

Ἡ Τέντυ ἐξω φρενῶν γιατὶ τὴν τοποθετοῦν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο μαζί μὲ ἄλλα τρία κορίτσια θέλει νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀλλὰ εὐτυχῶς καταφθάνει ἡ φίλη της Φαίη, ποὺ τὴν πείθει νὰ μείνῃ καὶ τῆς μιλάῃ γιὰ τὸν Μπαίζυ ποὺ μένει κεῖ καὶ ποὺ εἶναι τὸ μῆλον τῆς ἔριδος ὅλων.

Ἡ Τέντυ ἀποφασίζει τέλος νὰ ζήσῃ τὴν ζωὴν τῆς κατασκηνώσεως καὶ πηγαίνει σὲ μιὰ συγκέντρωσι ποὺ δίνεται ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἐκεῖ συναντάει ἕνα εὐγενικὸ νέο, τὸν Τ ἴκ, ποὺ τῆς ὁμολογεῖ ὅτι γιὰ νὰ κάνῃ δωρεὰν τὶς διακοπές του ἀναγκάζεται νὰ ἐργάζεται τὴν ἡμέρα καὶ νὰ χορεύῃ τὴν νύχτα. Ἡ Τέντυ τοῦ ζητάει συγγνώμη γιὰ τὴν πρωϊνή της συμπεριφορὰ καὶ ἀρχίζει μεταξύ των μιὰ φιλία ποὺ δὲν εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Ἀκολουθοῦνε διάφορα χαριτωμένα ἐπεισόδια μὲ τὸ μνηστῆρα τῆς Τέντυ Ἐμὶλ καὶ τελικά, ἡ ὑπόθεσι αὐτή, ποὺ στὴν ὀθόνη παρακολουθεῖται μὲ μεγαλο ἐνδιαφέρο, παίρνει τέλος μὲ τὸ γάμο τῆς Τέντυ καὶ τὸν Τσίκ.

Γιὰ τοὺς πιστοὺς τῆς ἕβδομης τέχνης

Ἀλληλογραφία

Ἡ στήλη αὐτὴ τῆς ἀλληλογραφίας, ποὺ καθιερώσαμε ἀπὸ τὰ προηγούμενα φύλλα μας, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν, ποὺ θέλουν νὰ λύσουν μιὰ ἀπορία τους, πάνω σ' ἕνα ὁποιοδήποτε κινηματογραφικὸ ζήτημα, σημείωσε μιὰ ἐπιτυχία ποὺ ὁμολογοῦμε πὼς δὲν τὰ περιμένα.με. Λάβαμε κι' ἄλλα μέχρι τώρα πάνω ἀπὸ 20 γράμματα καὶ ἀπαντοῦμε παρακάτω στὰ πρῶτα ἕξη ποὺ ληφθήκανε μέχρι προχτές.

Δίδα Ξ. Μ. Γ. Θεσσαλονίκη: Ἡ κινηματογραφικὴ ἑταιρία ποὺ ἀναφέρατε στὸ γράμμα σας εἶνε ἀμερικάνικη καὶ ὁ ἠθοποιὸς Γάλλος, ποὺ ἐργάζεται πρὶν ἀπὸ 3 χρόνια στ' ἀμερικανικὰ στούντια. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ πάντοτε στὴ διάθεσί σας.

Δίδα Ἐλένη Μ. Ἐνταῦθα. Μπορεῖτε νὰ γράφετε στὸν ἀστέρα ποὺ προτιμᾶτε στὴν παρακάτω διεύθυνσι: στούντιο «Μέτρο- Γκάλντουὶν — Μάγερς, Χόλλυγουντ (Καλιφόρνια) Ἀμερική, καὶ θὰ λάβετε ἀπάντησι σίγουρα. Τὸ γράμμα σας, μόνο πρέπει νὰ εἶναι γραμμένο ἀγγλικὰ ἢ γαλλικά.

Κον Ν. Δ. Θ. Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς, ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας, Γάλλος τὴν ἐθνικότητα κι' ὄχι Ἰταλός, δὲν πέτυχε στὸ Χόλλυγουντ καὶ γύρισε στὴ πατρίδα του ἄπρακτος. Ἀγνοοῦμε τὴ διεύθυνσί του τώρα.

Κον Δημήτριον Κ. Δ. Λάρισα: Ἡ ταινία ποὺ ἀναφέρετε θὰ ξαναπαιχτῇ πρώτα ἐδῶ, πάλι, μέχρι τὸν Ὀκτώβρη κι' ἔπειτα θὰ παιχτῇ στὴ πόλι σας. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Κον Μ. Ν. Χ. Ἐνταῦθα: Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ ἠθοποιοῦ ποὺ ἀναφέρετε εἶναι ὁ Πὼλ Βάϊζενφρόϋντ κι' εἶναι Αὐστριακὸς πηγεμένος ἀπὸ μικρὸς στὴν Ἀμερική. Θὰ τὸν δῆτε τὸ χειμῶνα στὴ μεγάλη ταινία τοῦ «Δόκτωρ Ἔρλιχ». Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ ὁτιδήποτε ἄλλο μπορεῖτε νὰ μᾶς γράφετε.

Ἀλὶς Φάϊφ, Βόλον: